

CHARLEQUIN®

Бестселър

Джейн Ан КРЕНЦИ

ДОКОСВАНЕ
НА
ЖЕНА

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ ДОКОСВАНЕ НА ЖЕНА

Превод: Екатерина Георгиева

chitanka.info

Ребека Уейд наследява земя, която шефът ѝ Кайл Стокбридж счита, че му се полага по право, и която е обект на близо едновековна вражда. Ребека категорично отказва да продаде новата си придобивка. Особено, след като Кайл почти успява да я убеди, че е влюбен в нея. Младата жена знае, че си има работа с един съвременен вариант на онези мъже от миналия век, които сами създавали законите в Колорадо. И въпреки уверенията на Кайл, че земята няма нищо общо с техните отношения, Ребека си дава сметка, че продажбата едва ли ще реши всичките им проблеми. Просто Кайл ще трябва да докаже любовта си...

ПРОЛОГ

Из дневника на Алис Корк

Днес продадох кравата. Вече няма да ми е необходима. Дадох я много евтино на семейство Минтън. Те добре ще се грижат за нея. Миналата зима умря тяхната крава, а скоро ще им трябва мляко. Чакат бебе. Казах на Аби Минтън да се уговори с доктора в града, защото този път май няма да съм тук, когато то дойде на бял свят. Аби не искаше да ми повярва, но знам, че така ще стане. Предчувствам го. Няма да доживея да видя следващата зима в тази долина.

Кравата беше последното ми животно. За всичко друго взех мерки. Говорих с един адвокат от Денвър. Каза ми, че ще уреди нещата точно както искам, чак до публикуването на завещанието ми в местния вестник. Долината на хармонията е в безопасност. Кайл Стокбридж и Глен Балард ще се пръснат от яд, когато разберат, че ще дам земята на моя далечна роднина, но нищо няма да могат да направят. Ето това е отмъщението.

Чудя се каква ли е тази Ребека Уейд. Малко ми е странно да оставям земята на човек, когото дори не съм виждала. Но имам известно предчувствие за нея, откакто видях името ѝ миналата година, докато съставях родословното ни дърво. Това е същото предчувствие, което ме обхваща при приближаване на буря или щом някоя жена по тези места ще ражда. Просто някак знам, че Ребека е подходящият човек.

Ако имах повече време, щях да се опитам да я намеря и да я предупредя за това какво я чака. Но аз съм на края на дните си. Нямам нито сили, нито време да я търся. Ще оставя на адвоката да свърши това, след като си отида. Бог знае, че му плащам добре. Но Ребека Уейд, която и да е тя, положително ще има много работа със Стокбридж и Балард. Дракон бълващ огън и хитър изкусител. Няма да ѝ бъде лесно с тях, но съм убедена, че Ребека ще се справи и с двамата.

На времето, когато бях много по-млада, щях да се закълна, че мъжете от родовете Стокбридж и Балард са безнадеждни случаи.

Веднага бих казала, че те всички са обречени да бъдат негодници. Вече не съм толкова убедена. Кайл и Глен, независимо дали знаят или не, не са копия на бащите и дядовците си. Една жена на място може да промени всичко тук.

ГЛАВА 1

Вълната от желание, която се надигна у него, бе толкова силна и така го заля, че той потрепери. Забушува във вътрешностите му и го направи опасно неспокоен. Когато започна да търси Ребека, не беше очаквал такова нещо. Преди два месеца я откри и всичко си беше нормално. Той беше доволен от удара, който направи. Каза си, че късметът му не го е изоставил.

След време обаче изпита отчаяна нужда тази жена да е пред очите му и последните два месеца бяха истинско мъчение. Отначало си каза, че ще се справи. Но нещо се обърка. Дори не можеше да определи момента, в който положението започна да става неудържимо. Знаеше само, че тази вечер е обзет от унищожителна страст, която повече не би могъл да пренебрегва.

Най-после Кайл Стокбридж призна пред себе си, че се беше хванал в собствения си капан. До този момент той бе ловецът — непогрешим, самоуверен, умен. Сега вече очевидно бе в сериозна опасност. Ако не е изключително внимателен, ще се превърне в жертва. А Кайл Стокбридж никога не играеше тази роля. Впи поглед в жената с кехлибарените очи, наблюдавайки я как бърби с приятели и сътрудници в другия край на претъпкания салон. Около него се чуваше неясен шум от разговори. Чашите звънтяха от кубчетата лед. Чуваше се музика, изпълнявана от инструментално трио. Стокбридж не обръщаше внимание на нищо друго, освен на Ребека Уейд.

Чувстваше се като хищник, разяждан от неутолим глад. Усещаше, че този глад го прави уязвим. Трябваше да бъде изключително предпазлив. Цели два месеца бе играл безразсъдна игра с тази жена, която го вълнуваше така, както никоя друга. Ребека не беше зашеметяваща красавица. Нито пък екзотична омайваща сирена, примамваща мъжете с някаква завладяваща магия. Тя беше просто Ребека и работеше при него. От два месеца бе във „Флеминг Лък Ентърпрайзис“, но там вече се усещаше строгият ѝ стил. Страхотно организирана, трудолюбива и интелигентна, Ребека коренно промени

някои неща. Просто имаше нюх към управлението. Като главен секретар на Кайл, Ребека се бе намесила във всичко — от ежедневните му задължения до начина, по който пощальонът доставяше пощата.

И най-важното, което засягаше служителите, Ребека можеше да се справя с шефа. За избухливия характер на Кайл се носеха легенди, но пред Ребека той никога не избухваше. Никога. Вярно е, че често спореше с нея, понякога нетърпеливо мърмореше, когато беше недоволен, правеше хапливи забележки, щом тя дръзнеше да наруши широките граници, които той щедро ѝ бе предоставил. Но никога не избухваше. Не и по начина, по който правеше това пред останалите простосмъртни.

Кайл знаеше, че я наричат Дамата с вълшебната пръчица. Представата за този образ го забавляваше, но в него имаше и известна доза истина. Когато той направо бълваше огън и никой не смееше да припари в кабинета му, Ребека спокойно влизаше в леговището на дракона и после най-невъзмутимо излизаше оттам.

В края на първата ѝ работна седмица той се чудеше в какво се беше забъркал. Ребека нахълта в неговия кабинет с неизменния клипборд в ръка и обяви, че поставя началото на ежеседмични съвещания. Предлагаше да се провеждат всеки петък сутринта и че на тях трябва да се гледа като на средство за управление.

— Вашите методи за управление са варварски — заяви тя. — Разбирам, че прямият ви подход привлича определен тип клиенти, които държат на прямотата и на честността. Но е редно, подходът ви към собствените служители да бъде малко по-различен.

— Не трябва ли да бъда честен към клиентите си?

— Би трябвало да се отнасяте дипломатично към служителите си.

— Дипломатичността, госпожице Уейд, не е от силните черти на моя характер.

— В такъв случай, ще се наложи да поработите върху този елемент от вашия стил на ръководство, нали господин Стокбридж? — отвърна тя с пленителна усмивка. — И докато се занимавате с това, ще поработите и върху техниката на управление. Време е, да се научите да гласувате доверие на подчинените си.

— Искам да знам какво правят моите хора — навъсено се защитаваше той.

— Има и други начини за това, а не като непрекъснато ги следите — тя леко се намръщи, тъй като се съсредоточи върху клипборда си. — Първа точка от седмичното ни съвещание е...

— Моето име.

Тя скептично вдигна поглед.

— Моля?

— Първа точка от днешното съвещание е името ми. Ако искаш да поемеш компанията ми, Ребека, ще трябва да се обръщаме един към друг на първи имена.

Това малко я обърка.

— Искам да ви успокоя, че нямам никакво намерение да уронвам вашия авторитет, господин Стокбридж.

— Тогава от време на време се опитвай да съблюдаваш някои мои изисквания. Това ще създаде впечатление, че все още аз съм шефът. Наричай ме Кайл.

Тя се усмихна леко, донякъде срамежливо.

— Много добре, Кайл.

Тази усмивка нанесе опасни поражения върху вътрешностите му. Той седна, наблюдавайки я как му докладва, и единствената му мисъл бе как да свали спретнатото ѝ служебно карирано костюмче и да я повали на коженото канапе в ъгъла. Имаше чувството, че гладкото тяло на Ребека Уейд много добре ще изглежда полегнало голо върху пищната кафява кожа.

През следващите дни тя се бе заела да промени поведението му в офиса. За първи път през живота си Кайл разбираше какво означава да даваш на някого власт. Той не беше убеден, че му допадаше да ръководи компанията по този начин, но за момента работата вървеше.

Ребека е много привлекателна, помисли си Кайл, като се стремеше да бъде обективен, но беше нещо изключително. В стаята имаше далеч по-красиви жени, макар че той откри, че не можеше веднага да посочи някоя. Забеляза, че тази вечер пищната тъмнокестенява коса на Ребека беше гладка и блестяща. Беше я събрала в класически кок, който откриваше нежните ѝ уши със златни обици. Откриваше се и тилът ѝ, който непонятно защо му се стори невероятно секси. Той изпита силно желание да я погали там и знаеше, че мястото ще бъде меко, чувствително и много уязвимо.

Останалите черти на Ребека не бяха нещо особено, с изключение на прекрасните ѝ кехлибарени очи. Обикновен прав нос, остра брадичка, устни, които често се усмихваха... Всичко беше приятно, без да е изумително. Но цялото ѝ същество беше оживено от интелигентна чувствителност и интерес към другите и това караше всеки, който разговаряше с нея, дори мимоходом, да се чувства поласкан. И жените, и мъжете се гордееха и направо сияеха от искрения интерес, който тя проявяваше към тях. Тя беше около метър и шейсет и седем — метър и седемдесет, макар че невероятно високите токчета на обувките ѝ създаваха впечатление, че е по-висока. Розовата копринена рокля с ниска талия се плъзгаше по стройната ѝ фигура, като очертаваше малките ѝ високи гърди и приятно заоблените бедра.

Кайл мислеше за скритата женска сила в това стройно тяло, когато забеляза познат силует в тъмен италиански костюм да се приближава към Ребека. Широки мъжки рамене я скриха от погледа му. Той видя усмивката ѝ, когато тя се обърна да поздрави новодошлия и едно първично чувство за собственост го прониза като стрела. Той инстинктивно тръгна през тълпата, за да запази периметъра си. Беше абсолютно убеден, че същата вечер трябва да спи с нея. Крайно време бе да сложи край на мъчението, на което неразумно се беше подложил през последните два месеца. Това беше единственият начин да намери спокойствие. След това щеше да ѝ разкаже всичко. След като я люби, щеше да има достатъчно време да ѝ изповяда цялата истина. Щеше да разбере. Той щеше да се погрижи за това.

Ребека видя, че Кайл се насочва към нея. С крайчеца на окото си го наблюдаваше как си проправя път през навалищата. Движеше се с арогантната самоувереност на въоръжен бандит от деветнайсети век, който се провира между комарджии и грубияни в кръчмата. Забеляза, че всички му правят път. Ребека тайничко се усмихна, когато той стигна до нея.

— Здравей, Харисън — процеди Кайл. Другият мъж изненадано премига. В думите на Стокбридж ясно пролича провлаченият западен говор, който се появяваше само когато беше ядосан. — Не знаех, че ще дойдеш. Мислех, че избягваш такива събирания.

Рик Харисън, млад и енергичен служител от отдел „Маркетинг“ във „Флеминг Лък Ентърпрайзис“, изгледа шефа си с дължимото внимание. След това се усмихна към Ребека.

— Ребека ме склони тази вечер да изпълня задълженията си. Според нея трябва повече да общувам с клиентите. Освен това ме увери, че се е погрижила да бъде нает друг снабдител за приемите на „Флеминг Лък“. Последния път имах чувството, че бях отровен.

— Щом си дошъл заради храната, защо не нападнеш масата със специалистите? — предложи многозначително Кайл. — И без това доста се изръсих. Все пак остави малко и за клиентите. Като че ли тази вечер всички са се изсипали тук. Само ядене и пиене на аванта могат да ги измъкнат от ежедневието.

Рик учудено повдигна вежди при този явен намек да се отстрани. Той се усмихна на Ребека заговорнически.

— Виждам, че още му е криво заради сметката, която е платил за тази малка екстравагантност.

Ребека се засмя.

— От един месец навиква. Като че ли съм взела главен готвач от хотел с четири звезди и тук се сервира само хайвер и шампанско. Сигурна съм, че до следващия прием по случай годишнината на „Флеминг Лък“ ще ми бъдат изнасяни лекции на тема „Излишната екстравагантност в компанията“. После пак ще започне да мрънка.

— Радвай се, че не си омъжена за него — промърмори Рик доста ясно, когато се обърна. — Сигурно щеше да се наложи да даваш обяснение за всеки разход.

Ребека пламна. Мисълта за някаква по-трайна връзка с Кайл, да не говорим за брак, беше достатъчна, за да я залее вълна от копнеж и силно вълнение. Тя се опита да потисне неудържимите емоции, съзнателно избягвайки прекалено наблюдателния втренчен поглед на Кайл, като дискретно отпи глътка пиене от чашата, която държеше.

Кайл наруши деликатната напрегната тишина, последвала забележката, която направи, когато си тръгна.

— Никога не навикам — каза нежно той. Зелените му очи блестяха.

Ребека си помисли: „Може би по-точно е да се каже, че крещи.“

— Напоследък хората започнаха да разчитат на теб да ме успокояваш, когато се каня да крещя. Бързо се ориентираха, нали? Само от два месеца си при мен като главен секретар и вече всички — от секретарката ми до портиера разчитат на теб да поддържаш

щастиято и спокойствието ми. Избрали са те за главен успокоител на свирепия звяр.

— Глупости.

Кайл сви рамене и отпи глътка уиски.

— Не, не са глупости. Виждам съм как някои, преди да влязат в кабинета ми, се съветват с теб, за да разберат в какво настроение съм. И съм напълно наясно, че колкото по-плахи са тези, които те молят да се намесиш в отношенията им с мен, толкова по-рядко ще идват при мен, когато нещо не е наред.

Ребека се намръщи. Последната забележка беше много близо до истината. Неведнъж я бяха молили от името на един нервен мениджър от среден ранг да укротява нрава на шефа си.

— Не знам защо всички мислят, че към теб имам специален подход. Истината е, че ти наистина си склонен да крециш. Извинявай, искам да кажа — рядко, но в края на краищата си доста поносим.

Кайл отправи към нея поглед, изразяващ нещо средно между силна изненада и весело настроение.

— В този салон има хора, които ще припаднат от смях, ако чуят това, което каза.

— Защо? — попита тя. Напоследък имаше чувството, че за нея се разпространява някакъв виц. Такъв, за който всички във „Флеминг Лък“ с изключение на самата нея знаеха къде е жилото.

— Нека да приемем, че имам репутация на труден човек.

— Повечето мъже в твоето положение обикновено са трудни — изфилософства Ребека. — Но това, че си шеф, естествено, не извинява грубостта и неделикатното ти поведение — прибави твърдо тя.

— Ще го имам предвид. Много благодаря за лекцията за добрите маниери, госпожице.

По крайчеца на твърдите устни на Кайл се долавяше лека ирония. Ребека се поколеба за момент и после се престаши.

— Е? — каза леко предизвикателно тя.

Кайл я погледна.

— Какво „Е“?

— Защо всички смятат, че имам някакъв магически подход към теб? Толкова труден ли си бил, преди да постъпя във „Флеминг Лък“?

Кайл размисли за момент.

— Ричардсън от „Личен състав“ има дипломатично обяснение на това. Според него ти си внесла цивилизован подход във „Флеминг Лък“.

Ребека бавно се усмихна, усещайки как я облива топлина.

— Приятно ми е да го чуя. Не мога да кажа, че това е традиционна оценка за служител, но е много очарователна. Надявам се да бъде записана в досието ми.

— Някои други по не толкова дипломатичен начин изразяват магическия ти подход към мен — продължи много внимателно Кайл.

Усмивката на Ребека изчезна. Тя срещна погледа му и усети внезапна тревога.

— Какво казват някои други?

— Че причината толкова лесно да ме въртиш около малкия си пръст, е, че спиш с мен.

Ребека за малко не изпусна чашата с вино. За момент изобщо не можеше да разсъждава. Бе шокирана. Сякаш Кайл бе прочел мислите ѝ и бе разкрил съкровенията ѝ мечти. Както и очевидно всички от персонала. Тя направи усилие да възвърне самообладанието си.

— Не — прошепна Ребека, озадачена от намека. Ако хората си мислеха такива неща, тя беше в ужасно положение. Единственият изход бе да напусне „Флеминг Лък Ентърпрайзис“. — Не — повтори тя отчаяно. — Защо ще говорят такива неща? Ние не сме. Искам да кажа, че ние дори не излизаме, камо ли да става въпрос за нещо повече. Не разбирам. Не е редно. Не може да говорят такова нещо. Няма никакво основание. Отношенията ни са изцяло професионални. Как смее някои да намеква...? — Тя се обърка и прекъсна.

Наблюдателните очи на Кайл се присвиха, когато изучаваше смутеното ѝ изражение.

— Толкова лошо ли щеше да бъде? — попита той с характерната си нетактичност.

— Как можеш да говориш така? Щеше да бъде ужасно. Такава клюка е опасна, дори пагубна! — Ребека усещаше как обезумява от яд. — Трябва да бъде преустановена.

— Защо?

— Защото не е вярно — каза отчаяно тя. — Какво ти става? Не разбираш ли?

— Искам да ти кажа нещо, Беки. В днешно време всички имат любовници там, където работят.

— Аз нямам!

Той мрачно се усмихна.

— Нямаш, нали? Разбиранията ти за добро поведение в службата са подчертано пуритански. Бившият ти шеф ми каза колко държиш на професията си. Че дори не излизаш с някого, ако ти е колега. И аз виждам как се отнасяш към мъжкото съсловие от компанията ми. Но за всяко нещо има първи път. Отговори ми на въпроса. Толкова лошо ли ще бъде, ако спиш с мен?

— За бога, как можеш да ме питаш такова нещо?

— Помисли си.

— Кайл.

Вниманието му бе привлечено от едър мъж в другия край на салона.

— Току-що видях, че влезе Клифтън Пийбоди. Като имам предвид колко пари спечелихме от него миналата година, добре е да отида да го поздравя. Извинявай, Беки, ще се върна след малко — той тръгна, после спря и в последния момент се обърна. — Харисън не беше прав, да знаеш.

Ребека бе прекалено разстроена, за да разбере за какво става въпрос.

— За какво не е бил прав?

— Ако живееш с мен, няма да ти крещя за всеки разход в кредитната ти карта. Ще бъда щедър.

На Ребека като че ли изведнъж ѝ падна перде. Силен гняв помете объркването и почти истеричното настроение, които я бяха обхванали.

— Имам си свои кредитни карти — процеди тя. — Не ми се налага да използвам твоите или на някои други хора.

Но не беше сигурна, че той я чу. Кайл вече се бе обърнал и си пробиваше път в тълпата. Ребека се загледа към отдалечаващата се фигура. Усещаше някаква празнота. Дори в най-смелите си фантазии не си бе представяла такъв разговор, какъвто току-що бе водила с Кайл Стокбридж.

Фактът, че бе успял да докосне най-съкровенията ѝ мечта, силно я изнервяше. Направо я разтърси признанието на Кайл, че той не би

имал нищо против да има любовна връзка с нея. Сигурно реалността, която много се доближаваше до мечтите, бе опасна.

Харисън не беше прав. Ако дойдеш да живееш при мен...

Рик Харисън бе споменал нещо за женитба, но не и за съвместен живот — спомни си решително Ребека. Кайл удобно изтърси думата „брак“, когато спомена за заядливата забележка на Рик.

Той просто проучваше възможностите — внезапно осъзна Ребека. Беше предпазлив. Току-що бе повдигнал въпроса, който те внимателно избягваха през последните два месеца. Всъщност тази вечер за първи път и двамата се изправиха, макар и косвено, пред проблема, на взаимното си привличане.

Слава Богу, че беше взаимно, помисли си Ребека с облекчение, което я заинтригува. Очевидно Кайл също като нея усещаше енергията, която ги свързва. В края на краищата, това не бе плод на въображението ѝ. Досега не беше сигурна, че той я желае толкова много, колкото тя него. Опасното беше, че Кайл не само я привличаше. Тя много се опасяваше, че е влюбена в този мъж. Имаше усещането, че си търси белята.

Въпреки че бе почитател на костюмите с хубава кройка и на снежнобелите ризи, Кайл Стокбридж често ѝ напомняше някакъв герой от Дивия Запад. Трябваше да се роди преди сто години, когато тази част от Колорадо е гъмжала от каубои, разбойници, комарджии и гангстери. Сред тях щеше да се чувства като у дома си. Не че не се вписваше в съвременния Денвър — призна пред себе си Ребека. Той с голям успех се движеше из бизнес средите. В продължение на двата месеца, през които беше работила с него, тя бе видяла колко изкусно играе изпълнената с голям риск игра на компанията.

„Флеминг Лък Ентърпрайзис“ беше процъфтяваща компания, която се занимаваше с недвижими имоти. Имаше репутацията, че нейните служители се явяваха на най-подходящото място в най-подходящото време. Репутация, която носеше късмет.

Но независимо колко съвременни бизнес операции извършваше Кайл, Ребека знаеше, че трябва да гледа на него като на някаква аномалия. Той имаше груб старомоден мъжествен чар, който не съответстваше много на съвременния манталитет. Повече щеше да му отива черен жребец, отколкото черно порше. Трябваше да носи дрехи

от кожа и док, а не бизнес костюм. Революерът щеше да му приляга също толкова добре, колкото и куфарчето, което носеше.

Кайл Стокбридж имаше грубоват вид, не беше хубав. Сякаш бе излят от желязо и издялан от гранит в ерата на стъклото и хрома. Грубо изсеченото му лице имаше неумолимия вид на връх на Скалистите планини през зимата. Очите му бяха зелени, изпъстрени със златисто и той изучаваше околния свят с остра наблюдателност. Беше малко по-нисък от метър и осемдесет и два, но стройната му осанка излъчваше сила.

От него можеше да излезе невероятен враг, помисли си Ребека. Но тя го познаваше само като приятел, разумно отзивчив работодател и въображаем любовник. Той още в самото начало бе любезен към нея, предлагайки ѝ работа точно в момента, когато службата, в която работеше, щеше да бъде закрыта. Беше чувала за характера му, но не разбираше за какво се вдига толкова много шум. Понякога Кайл беше раздражителен, възискателен и труден, но тя не знаеше случаи, в които да е бил несправедлив към някого или пък да е бил наистина опасен.

— Здравсти, Беки, как е? Май честването на петата годишнина на „Флеминг Лък Ентърпрайзис“ започва шеметно. Слава Богу, че склони Стокбридж тази година да смени снабдителя.

Ребека се обърна с усмивка към привлекателната жена на средна възраст, която току-що бе застанала до нея. Натали Пен от две години работеше в отдел „Личен състав“ на компанията.

— Здравей, Натали. Май най-много са коментарите за храната. Започвам да вярвам, че всички гадни слухове за снабдителя от миналата година са верни.

— Без изключение. Студеният бюфет беше пълен с блудкави неща, размазани по мокри филии. При повече от половината „специалитети“ човек не можеше да познае какво яде. Само можеше да предполага. Но тази година всичко е първокласно — тя се огледа из салона, като кимаше одобрително. — Крайно време беше Стокбридж да обърне внимание на тази страна на бизнеса.

— Сигурно е зает с отчетите за последните пет години — каза тихо Ребека. — Не е имал време да се занимава с имиджа на компанията си. Знаеш какъв става, когато се съсредоточи върху конкретна задача. Пренебрегва страничните неща.

— Такъв си е — Натали се засмя. — Умее да пренебрегва всичко, което би могло да го отклони от целта му. Като например чувствата на хората. Като препоръките на шефовете на отделите. Като добрите снабдители. Кайл Стокбридж много умее да преследва това, което иска.

По гърба на Ребека полазиха леки тръпки. Това, което каза Натали, беше вярно. Кайл можеше да бъде изключително целенасочен. Нищо не можеше да му се опре, ако беше решил, че го желае. А тази вечер беше дал да се разбере, че желае нея.

— Говориш така, сякаш трудно се работи с Кайл — отбеляза спокойно Ребека. — Но вече две години си в компанията. С твоята квалификация можеш да отидеш навсякъде.

— Може би. Но никъде няма да получа по-висока заплата. Повярвай ми, убедена съм в това. Около месец, след като постъпих тук, проверих на доста места. Веднага след като една сутрин Стокбридж нахлу в кабинета ми и искаше да знае откъде намирам глупаците, които му изпращам да интервюира за работа в счетоводството.

Ребека, удивена, поклати глава.

— С поста си, който заема, той не би трябвало лично да интервюира кандидатите за тази работа.

— Знам, но докато ти дойде, Стокбридж беше, меко казано, ревностен администратор. На никого нямаше доверие, че ще свърши работата както трябва.

— Е, значи се учи. „Флеминг Лък“ е твърде голяма компания, та шефът ѝ да се занимава с дребните подробности от управлението.

— Точно така мисля и аз — каза сдържано Натали.

— Но преди два месеца прекалено често виждахме шефа и чувахме неговите нареждания. Той все изникваше в най-неподходящия момент. А често пъти Стокбридж става дори непоносим, макар и не задълго. Обаянието и тактичността не са от най-изявените му качества. Дори не съм сигурна дали знае какво означават тези думи.

— Наистина понякога е доста безцеремонен.

— Това е меко казано, и ти го знаеш. Стокбридж направо е готов да прегази някого, който се изпречи на пътя му. Беки, да ти кажа право, много е добре, че ти се намеси.

Ребека трепна.

— Всички ли ме виждат в тази светлина? Аз съм назначена като главен секретар, а не като...

— Гладиатор ли? Или рицар с блестяща броня? — Натали се подсмихна. — Знаеш ли какво? Преди да назначи теб, Стокбридж нямаше главен секретар. Не знаеше какво да прави с човек на такава длъжност. Твърдеше, че му е достатъчно да има секретарка. Но преди два месеца най-неочаквано се появи в кабинета ми и ми нареди да задържа документите на кандидатите за главен секретар. Каза, че не се налага да се правят интервюта за тази длъжност. Бил избрал вече подходящ човек.

Ребека, леко притеснена, неловко се отмести.

— Разбирам.

— И аз мислех така — каза въздържано Натали. — Мога да ти кажа, че доста скептично посрещнах цялата тази ситуация. Не можех да си я обясня. Защо на Стокбридж ще му хрумне да назначи главен секретар, който освен всичко друго, е жена? Той никога не е допускал личният му живот да влияе върху решенията му за компанията. Всъщност, не съм убедена, че той има кой знае какъв личен живот. Не си пада по жените, в това съм сигурна. Животът му е в службата.

Ребека беше искрено разочарована.

— Според теб е създал тази длъжност заради лични отношения с мен ли?

— Мина ми през ума — Натали широко се усмихна. — Но ти направи такива чудеса, откакто дойде, че изобщо не ми пука дали между вас гори любовта на века. Както и на никого тук. Всъщност според повечето служители ти си точно жената, която му е необходима. Та той те слуша, Беки.

— Не ми е любовник — отвърна хапливо Ребека, направо вбесена. Беше по-лошо, отколкото си го представяше. Очевидно, всички смятаха, че с Кайл са любовници. Сега вече разбра какъв виц витае около нея. Явно жилото му беше въображаемата ѝ връзка с Кайл.

— Щом казваш — на Натали това ѝ беше напълно безразлично. — Ако питаш мен, това няма никакво значение, щом така можеш да му въздействаш. Просто продължавай да ни предпазваш от Стокбридж и всеки служител на „Флеминг Лък“ ще ти бъде благодарен. А, ето го Ричардсън. Май ми дава знак. Отивам да видя какво иска. Пак ще дойда, Беки.

Ребека се обърна смаяна и си проправи път през тълпата към едно спокойно ъгълче в салона. Виеше ѝ се свят, но причината не беше от малкото вино, което бе пийнала. Не можеше да си представи по-сложна ситуация. Всички, с които работеше, смятаха, че тя спи с шефа. Самият Стокбридж явно нямаше нищо против това. А що се отнасяше до нея, тя беше влюбена в този мъж. Донякъде отчаяно искаше тези слухове и предположения да бяха истина. Но тя беше на трийсет години и през времето, през което си проправяше пътя в бизнеса, нито веднъж не си беше позволявала да има любовни връзки със свой колега. Твърде често бе виждала катастрофалните последици от такива връзки. Няколко от любовните връзки в службите завършваха с брак, но много повече приключваха при такива неудобни, неприятни, дори непоносими обстоятелства, че един от двамата трябваше да напусне работа. И тъй като бизнесът е предимно мъжка професия, обикновено жената трябваше да си търси друга работа. Ребека често се заричаше никога да не допуска да изпада в такова унижително положение. Но тя никога не се беше влюбвала в шефа си.

От тайното си ъгълче Ребека нервно огледа салона. Кайл беше от другата страна и разговаряше с важен клиент. Тя знаеше, че напоследък „Флеминг Лък“ здраво се бе заел точно с този клиент.

Новият клиент от две години бе поверил бизнеса си на една конкурентна фирма — „Клиър Адвантидж Дивелъпмънт“. Но Кайл беше решил да промени намеренията му и, както винаги, бе получил това, което искаше. Такъв си беше Кайл Стокбридж — сети се Ребека. Щом веднъж си наумеше нещо, бе неудържим. Имаше огромна енергия и бе целеустремен. Тази вечер тя за първи път осъзна, че тази енергия ще бъде насочена и съсредоточена към нея. Трябваше да бъде внимателна, помисли си Ребека. Трябваше да бъде предпазлива.

Но част от нея не искаше да бъде предпазлива, а да се подчини на мечтата на любящия Кайл.

Приемът по случай годишнината на компанията се проточваше цяла вечност. С усилие на волята Ребека се откъсна от спасителното ъгълче и отново отиде сред клиентите и колегите си. Всички признаваха, че приемът беше успешен и оценяваха нейната заслуга за това, но Ребека не можеше да се отпусне така, че да се зарадва на този успех. Тя мислеше единствено за това какво ще стане, когато приемът приключи.

Кайл щеше да я изпрати до дома ѝ. Той небрежно уговори това още следобед. Появи се в коридора пред кабинета ѝ, като се разположи така, сякаш беше негов, което всъщност беше вярно, и ѝ каза, че щом приемът свърши, ще я изпрати до тях.

Ребека не се съпротиви много. Учтиво благодари и му отправи любезна служебна усмивка. Кайл рязко кимна и изчезна.

Сега предложението, което изглеждаше направено от любезност, започна да я плаши. Ребека реши след първата чаша да не пие повече вино. Имаше чувството, че по-късно ще ѝ бъде необходим ясен разсъдък. От една страна очакваше, а от друга се страхуваше от неизбежното изпращане.

Малко след десет часа Ребека стоеше до Кайл и го чуваше как се сбогува с последните гости. По двама и по трима те излизаха от салона за приеми в хотела, който бе нает специално за случая, и изчезваха в благоуханната лятна вечер.

Когато си тръгна и последният гост, Кайл огледа салона, по който бяха разпилени празни чаши и подноси. Той кимна доволно.

— Добре се справи, Беки. Но се радвам, че чак до следващата година няма да се занимаваме с такива неща.

— Не забравяй купона по случай Коледа.

— Какво? Във „Флеминг Лък“ не правим такива неща.

— Репутацията ти на цербер трябва малко да се промени.

Той изстена.

— Не съм способен да преживея подобна травма. Почакай до ноември и тогава започни да ми говориш за Коледен купон. Готова ли си да тръгваме?

— Само да си взема чантата — промълви тя и изхвъркна до гардероба. Настъпи неизбежното. Напрежението на чувствата между нея и Кайл беше станало осезаемо. Тя чувстваше как тупти в тялото ѝ. Чуваше го в гласа му.

След десет минути Кайл я изведе на паркинга на хотела и я настани на седалката на черното си порше. Настани се до нея и затвори вратата. Ребека имаше странното усещане, че се плъзга под повърхността на океан, огрян от лунна светлина. Все още можеше да диша под водата, но се чувстваше като уловена от топло течение, което я носеше в неизвестна посока.

И двамата мълчаха, докато Кайл извеждаше колата на улицата. Ребека усещаше, че той бе потънал в мисли. Това не бе непознато за нея. След като два месеца беше работила при Кайл, тя беше свикнала с продължителните му мрачни разсъждения. Знаеше, че в момента е потънал дълбоко в мислите си и само можеше да предполага какво минава през ума му. Дали не мислеше за някакво подходящо извинение, за да я накара да се отбият у тях, преди да я закара до дома ѝ? Дали замисляше дяволски начини да я прелъсти? Не, това не бе присъщо на Кайл. Той винаги бе откровен и пряк за това, което искаше, често дори объркваше околните. Както каза Натали, никой не можеше да обвини Кайл Стокбридж в прекалена чаровност и тактичност.

Ребека реши, че е по-добре веднага да помисли за това, което искаше тя. Кайл беше трудно предвидим. Ако се свържеше с него, поемаше голям риск. В този мъж имаше тъмни, покрити с дебели сенки страни и тя знаеше, че може би никога нямаше да ѝ бъде позволено да ги види или разбере. Не беше сигурна дали може да приеме някой толкова неразбираем мъж.

— Не ми отговори на въпроса, който ти зададох — обади се най-после Кайл.

— На кой въпрос? — но тя знаеше. Знаеше какво щеше да каже той. Стисна длани в скута си, опитвайки се да намали част от напрежението, което я бе обзело.

— Толкова ли ще ти бъде трудно да спиш с мен?

Ребека пое дълбоко дъх и се отдаде на фантазията си.

— Не — прошепна тя. — Изобщо няма да ми бъде трудно.

ГЛАВА 2

— Не се справям много добре. Извинявай — каза Кайл с тих дрезгав глас и тръгна към Ребека, която стоеше до огромния прозорец на неговия хол. Той вече бе захвърлил сакото си и докато отиваше към нея, нетърпеливо разхлабваше възела на вратовръзката си.

Ребека с леко нервна усмивка наблюдаваше нощния Денвър, който се разстилаше пред нея.

— Не очаквай от мен съвет или помощ — каза тя, като се опитваше да запази шеговития тон. — Аз самата нямам кой знае какъв опит в тези неща.

— Така си и мислех — изрече той с неочаквана нежност. — Но ти си ми главен секретар. Разчитам на теб за експертиза на управлението.

— Това нещо трябва ли да се управлява?

— Ще импровизираме — обеща той.

Настъпи тишина.

— Често съм се чудила как изглежда домът ти — каза тя след малко. — Очаквах, че живееш в къща на някой хълм около града, а не в апартамент във висок блок.

— Така съм по-близо до офиса.

Той ѝ подаде една от двете чаши, които беше донесъл от кухнята. Ноздрите на Ребека се изпълниха с аромат на силен ликьор. Тя пое въздух и усети как все по-дълбоко затъва в опасното течение.

— А за теб е важно да бъдеш до офиса, нали? „Флеминг Лък Ентърпрайзис“ е целият ти живот.

— Не съвсем. Но категорично заема голяма част от него — той наблюдаваше профила ѝ, а не гледката навън. Не беше си направил труда да запали лампите в хола и много му отиваше да стои сред сенките, които падаха в помещението. — Имам къщичка в планината, където мога да отида, щом почувствам необходимост да се махна от града.

— Каква къщичка? — попита тя с любопитство.

— В ранчо. Семейна собственост от края на осемнайсети век. Сега е мое. Баща ми почина преди няколко години и го остави на мен.

— Действащо ранчо ли е? — тя изведнъж бе силно заинтригувана. Можеше да си го представи в ранчо.

— Вече не. Имам няколко коне за езда и на този етап са ми достатъчни. На времето фамилията Стокбридж е отглеждала във Флеминг Лък добитък, а после се е занимавала с рудодобив. Но през последните няколко години това за мен е място, където отивам, щом искам да се откъсна от работата си. По дяволите, Беки, не ми се говори за ранчото.

Тя почувства как чашата в ръката ѝ се стопли.

— А за какво искаш да говориш? — глупав въпрос.

— За нас. За теб и мен — той докосна лицето ѝ и погали бузата ѝ. Върхът на пръста му беше малко грапав, но възбуждащ, все едно че по цял ден се занимаваше с кожи, а не с хартия. Сигурно бе почувствал как Ребека леко потрепери. — Страхуваш ли се от мен? — попита Кайл. Зелените му очи търсеха лицето ѝ.

— Не. Но ме е страх от ситуацията — призна си тя.

Той леко изруга.

— Знам. Както казах, не мога да се справям много добре. Поради липса на опит.

Тя плахо се усмихна. Погледна го бързо, сякаш го преценяваше.

— Искаш да кажеш липсата на опит в служебните дела, нали?

— Досега не съм имал връзка с жена, която работи при мен — заяви той. — Винаги съм смятал, че това е глупаво.

Ребека въздъхна.

— Така е.

— Не и сега. В момента това е единственото, което мога да направя. Нямам избор. Желая те, Беки. И мисля, че и ти ме желаеш. Знам, че си нервна. Искам да те успокоя, но не знам как да се справя.

Щеше да е по-добре да ми кажеш, че ме обичаш, помисли си Ребека. Но той не го каза. Вместо това Кайл наведе главата ѝ и я целуна по врата. Устните му се задържаха там. Ребека затвори очи, разтреперана от тази интимна нежност. Тя обърна глава и улови ръката му. Прилепи устни в дланта му и усети вълна от копнеж, която нямаше нищо общо с това, което бе изпитвала дотогава.

— Беки — с тих стон Кайл се пресегна и взе чашата от треперещите ѝ пръсти. Постави я до своята и здраво притегни Ребека в прегръдките си. — Всичко друго е без значение — промълви дрезгаво той. — Запомни го. Каквото и да стане, обещавай ми, че ще го запомниш. Само това има значение.

Тя повдигна глава, за да потърси блестящите му зелени очи, в които да намери отговори на незададените си въпроси за миналото, настоящето и бъдещето. Но когато отвори устни да проговори, Кайл затвори устата ѝ с необузdana агресия. Тих стон на желание премина през гърдите му.

Течението, което бе подело Ребека, ставаше по-силно. Тя вече не се носеше леко към непознатата кулминация на пътуването си. Беше пометена от приливната вълна на желанието. Нищо от миналото не я беше подготвило за толкова силна емоция. Не беше очаквала, че може да изпита такава необузdana нужда. Дълбините на страстта ѝ я стреснаха и тя се обърка и смути. Инстинктивно се прилепи към Кайл.

Ръцете му здраво я обгърнаха и обещаваха абсолютна сигурност, в която тя да може да издържи приближаващата буря. Целувката му вече не бе така настойчива и агресивна, а по-ласкава и интимна, проучваща и убеждаваща. Ребека постави длани върху широките му рамене, усещайки през колосаната памучна риза силата на неговото тяло. Под ръцете ѝ мускулите му потрепваха като на вълни и обещаваха сила и чувственост. Дланите му се придвижиха по гърба и стигнаха до кръста ѝ.

— Колко си крехка — каза той, приближил устни до нейните — Имам чувството, че ако не внимавам, ще те счупя.

Ребека вдигна към него премежен поглед.

— Значи ще трябва да бъдеш много внимателен, нали?

— Обещавам. Ще бъда внимателен. Довери ми се, скъпа. Забрави всичките си страхове и ми се довери. Аз ще се погрижа за всичко.

Кайл повдигна Ребека така, че тя да усети твърдостта на горещото му желание при бедрата му и да я увери колко силно я желае. Ребека обгърна врата му и го целуна по шията в мълчаливо съгласие.

— Ще бъде много хубаво. Много! — Кайл я вдигна и я отнесе в спалнята.

Ребека усети как в него се надигна някаква ожесточена решителност и това я изненада. В този момент копнееше да узнае толкова много неща, да му зададе толкова много въпроси. Но нямаше време. Настойчивото желание на Кайл беше на първо място. Тя разбираше това, защото нуждата, която усещаше в себе си, застрашаваше да я погълне. Два месеца потискаше страстта си, тайният копнеж, подхранван в продължение на осем седмици, си казваше думата.

После щеше да има достатъчно време за разговори, каза си Ребека, когато Кайл внимателно я постави изправена до широкото легло в тъмната спалня. Тя вдигна поглед към него.

— Обичам те — прошепна Ребека.

— Беки, скъпа — промълви той с пресипнал глас. — Моята сладка лоялна Беки. Как съм могъл да живея без теб?

Кайл покри устните ѝ със своите, хвана ръцете ѝ и ги насочи към най-горното копче на ризата си. Пръстите ѝ леко трепереха, когато тя послушно започна да я разкопчава. Усети пръстите му върху ципа на роклята си. Само след миг копринената рокля се плъзна от раменете ѝ, падна надолу по бедрата ѝ и се свлече на меки вълни до краката ѝ. Тя събу обувките си и се почувства силно уязвима. Кайл се наведе и я погледна. Очите му блестяха в тъмнината.

— Цяла вечер, когато гледах препълнения салон, единственото, което си мислех, беше как би изглеждала без тази рокля.

Тя видя овладяния глад в очите му и разбра, че не е разочарован. Отпусна се и пристъпи по-близо до него, като плъзна ръце под ризата му.

— Предполагам, че моментът е подходящ, за да ти кажа, че през последните няколко седмици доста си помечтах.

Кайл дрезгаво се засмя.

— Разкажи ми за твоите фантазии и аз ще ти разкажа за моите — настоя той, разкопчавайки сутиена ѝ.

Ребека усети как бузите ѝ пламват.

— Не мога да ти разкажа за тях. Още не.

— Срамуваш ли се? Имах някакво предчувствие, че ще изпаднеш в такова състояние. Но не се безпокой. Можеш да ми кажеш всичко, след като свикнеш да те докосвам. Ще ти кажа за какво си мислех цяла вечер.

— Кайл?

Изведнъж дъхът ѝ секна, когато усети как се свлече коприненият ѝ сутиен.

— Едно от нещата, за които си мечтаех, бе да те прегръщам така — каза нежно Кайл. Той обхвана нежните ѝ гърди и леко погали с палци зърната. — Искам да усетя как ми отвърщаш. Искам да видя колко възбудена можеш да бъдеш.

— О, Кайл — изстена тя, като затвори очи и се облегна на него. Гърдите ѝ станаха непоносимо чувствителни, зърната им се втвърдиха и я заболяха.

— Колко си съвършена — прошепна в косите ѝ Кайл. — Знаех, че ще бъде така. — Тя леко изстена. — Причинявам ли ти болка? — попита той.

— Не — Ребека бързо поклати глава. — Не, толкова се изостриха сетивата ми, че едвам издържам.

Той се усмихна от доволство, което не направи опит да прикрие.

— Тогава трябва да те докосвам по друг начин.

Ръцете му се увиха около талията ѝ и той я повдигна плътно до себе си.

Ребека извика, тъй като усети езика му върху пулсиращите върхове на гърдите си. Тя обгърна раменете му и отметна назад глава.

— Това е, скъпа. Ти си красива. Направо ще ме побъркаш. Точно така, скъпа. Говори ми с тези сладки звуци. Каж ми колко много ме желаеш — гласът на Кайл беше загадъчен окуражителен, изпълнен с възхищение и учудване, докато тя трепереше в обятията му.

Той я положи на леглото и с плавно движение свали бикините ѝ. После се изправи, отривисто махна дрехите си, докато изрита и последната от тях.

Ребека се загледа втренчено в него и усети как я облива възбуда. Тялото на Кайл беше стройно и стегнато от широките му рамене до тесните и мускулести бедра.

— Ти си великолепен — каза тя и вдигна ръка, за да докосне бедрото му.

— И ти. Беки, скъпа, ние много ще си допаднем. Ще видиш — той легна до нея и силно я притисна към себе си. — Докосни ме — нежно заповяда той. — Хайде, докосни ме. Направо съм се побърквал да си представям допира на ръцете ти.

Тя бавно го погали с върха на пръстите си. Търсещите ѝ длани се спуснаха надолу по гърдите към кръста му и към мускулестия гръб. Ребека се раздвижи и се притисна към него, вече свикнала с формите и размерите му.

— Приятно ми е с теб — каза тя с нарастващо удоволствие.

Смехът му бе дрезгав от желание, което той едва овладяваше.

— Имам чувството, че ще експлодирам — той наведе глава и целуна мястото между гърдите ѝ. — Продължавай. Искам навсякъде да усетя ръцете ти.

Тя знаеше за какво я моли, но чувстваше известна вътрешна съпротива. В продължение на два месеца бе мечтала за това, но сега всичко ставаше много бързо.

— Кайл?

— Навсякъде — той хвана едната ѝ ръка и я насочи към пулсиращата си мъжественост. — О, да, скъпа. — Изведнъж западният му провлачен говор стана много по-изразен. Той придаваше на гласа му тъмно секси звучене, което я възбуждаше толкова, колкото докосването му. — Това искам. Точно така. Моля те.

Ребека нежно го погали, като несигурността и отстъпи място на силна възбуда, усещайки как той откликва на милувките ѝ. Кайл беше голям и съвършен мъж, създаден да взема от живота това, което поиска. Но тази нощ бе под нейна власт. Той никога нямаше да ѝ причини болка. Но тя знаеше, че Кайл ще вземе всичко, което тя бе готова да му даде. А тя искаше да му даде всичко.

— Достатъчно — каза внезапно Кайл. Ръката му обгърна китката ѝ и той отмести пръстите ѝ от интимните им занимания. — Ако продължиш още малко, направо загивам.

Ребека се засмя с тихо доволство, като се радваше, че можеше да го накара така необуздано да реагира на ласките ѝ. Доверието ѝ в него нарастваше неимоверно много.

— Ако не ми разрешаваш да те докосвам, как ще прекараме нощта?

— Имам няколко идеи за това — той я погали по протежение на цялото ѝ тяло, като дланта му се плъзна от гърдите до заоблените ѝ бедра — Разтвори крака, Беки, сега е мой ред да те докосвам.

Ребека бавно се подчини, като чувството ѝ за уязвимост отново се надигна у нея. Но надделя желанието ѝ да изпита цялата гама от

любовните му умения. Зарови глава в гърдите му и се задъха, когато той плъзна пръсти в най-топлото ѝ място.

— Готова си за мен, нали? Кажи ми, че ме искаш.

— Искам те.

— Колко си нежна и отзивчива — възхищаваше се Кайл. — Колко топла и влажна!

Тя чувствено се изви при интимната му ласка. Очите ѝ се затвориха от прилива на чувствената вълна, която я заля. Пръстите ѝ се вкопчиха в ръцете му и тя се прилепи към него. Краката ѝ се сплетоха с неговите и тя инстинктивно погали с крак голия му прасец. Реакцията на Кайл на нейното нежно прелъстително движение бе дори по-необузdana, отколкото нейната реакция на милувките му. След минути и двамата дишаха бързо, прегърнали се, извиващи се, предлагащи, умоляващи.

— Скъпа, не издържам повече — процеди Кайл. — Имах намерение това да продължи цяла нощ, но няма смисъл. Сега разбирам. Прекалено много те желая. Толкова много съм чакал, че повече не мога. — Той се наведе през нея и затърси нещо в чекмеджето на нощната масичка до леглото. Взе едно малко найлоново пакетче и го отвори.

— Моля те, Кайл. Моля те. Сега. Искам те. Никога не съм се чувствала така. Моля те.

— Пусни ме да вляза в теб — промълви той, като я обърна по гръб и се надвеси над нея. Сред тъмните сенки очите му проблясваха като скъпоценни камъни. По лицето му беше изписано едно-единствено желание. — Трябва да вляза в теб. Трябва да знам, че си моя.

Тя отново разтвори крака, пръстите на ръцете ѝ се впиха в раменете му, когато той направи бързо движение, за да обхване меките ѝ интимни части. Тя затаи дъх, когато усети, че се насочва да навлезе в тялото ѝ.

— Отвори очи, скъпа. Погледни ме. Искам да те видя как ме гледаш, когато те взимам — пръстите на Кайл разрошваха косата ѝ.

Ребека вдигна мигли, съзнавайки много добре, че разкрива желанието си, нейното прикрито примитивно женско чувство на подчинение и любов. Когато срещна погледа му, тя отчаяно се напрегна, за да прозре нещо под повърхността на това твърдо,

настойчиво желание. Но беше невъзможно. В този момент опустошителното му желание властваше над всичко.

— Обичам те, Кайл — каза тя за втори път тази нощ.

— Покажи ми, скъпа. Приеми ме в себе си и ми покажи — той влезе в нея рязко, извършвайки силни тласъци, докато се настани дълбоко навътре.

Ребека го посрещна с вик на нежно желание. Кайл с наслада погълна от устните ѝ кратките звуци. За момент остана неподвижен, цялото му тяло се напрегна от усилието. Изчака докато и двамата свикнат с интимния момент и тогава започна да се движи.

Всеки тласък беше бавен, сигурен и толкова дълбок, колкото Кайл можеше да го направи. На Ребека ѝ се зави свят от силното усещане. Тя инстинктивно повдигна бедрата си, за да посрещне тласъците му. Кайл промълви нещо, изразяващо груба и дива чувственост. Ребека потрепери в здравата му прегръдка, като изцяло се подчини на необузданите вопли на страстта, която бликаше между тях. Кулминационният момент бързо ги обхвана, хвърляйки ги във водовъртеж на конвулсивно освобождаване, което сякаш нямаше край. Кайл стана твърд като скала и Ребека чу сподавения му вик на триумф и доволство. Тя знаеше, че нежно вика името му.

Всичко свърши и Ребека осъзна, че стените на личния ѝ свят, някога внимателно изграждан, бяха завинаги разрушени. Вече за нея нищо нямаше да бъде както преди. В цивилизования ѝ свят бе нахлул елемент на дивото. Тя знаеше, че Кайл Стокбридж бе мъжът, когото бе очаквала.

Доста време мина, преди Кайл да събере сили да се откъсне от мекото топло тяло на Ребека. С въздишка на доволство той се обърна по гръб и я притегли към себе си. Може би сега трябваше да ѝ каже всичко, но не можеше да се накани. Реши, че не е най-подходящия момент за начало на дълъг обяснителен разговор. Скоро щеше да настъпи утрото. Тогава бе по-удобно да ѝ каже, това, което трябва. Точно сега искаше да се наслаждава на последствията от случилото се преди малко.

Бъдещето, на което вече можеше да отдели внимание, изглеждаше светло и обещаващо. Направо беше невероятно колко ясно можеше да мисли сега, когато временно бе задоволил

непреодолимото желание, трупало се у него през последните няколко седмици.

— Кайл?

— Хм? — прозина се блажено той.

— За какво мислиш?

— Че ти си най-хубавото нещо, което се случи в живота ми от много време — призна си честно Кайл.

Ребека се усмихна в тъмнината и се сгуши още по-близо до него.

— Радвам се. Тъкмо си мислех нещо подобно за теб.

Той се засмя, доволен от признанието.

— Добре. Тогава няма да ми дадеш мира, ако ти кажа какво ще стане след това.

Тя притихна.

— И какво ще стане след това?

Кайл се подпря на лакът и погледна въпросителното ѝ изражение. Ребека изглеждаше токова мила и сладостно чувствена с тъмната си коса, която се бе разрошила върху раменете ѝ. От края на чаршафа леко се показваше зърното на една от гърдите ѝ. Той почувства леката вълна на желание, която премина през тялото ѝ, и блажено ѝ се наслади.

— Искам да дойдеш да живееш при мен — каза нежно той, като повдигна глава, за да види реакцията ѝ. — Колкото по-скоро, толкова по-добре.

Очите ѝ се разшириха от учудване, но тя за известно време не отговори. Кайл се намръщи, осъзнавайки, че Ребека не подскочи от радост, когато чу предложението му.

— Е? — подсети я енергично той.

— Кайл, не знам дали предложението ти е уместно — промълви най-после тя.

За момент го обхвана яд. И през ум не му беше минавало, че тя може и да му откаже, особено след като така изцяло му се бе отдала.

— Какво означава това? — попита той, като полагаше усилие да се овладее да не избухне. Беше си обещал никога да не избухва пред Ребека. — Поне два пъти в продължение на един час ми каза, че ме обичаш. Преди няколко минути викаше името ми, когато изгаряше в прегръдките ми. Познавам те повече от два месеца. Сигурен съм, че в

живота ти няма друг мъж. Аз те желая и ти ме желаеш. Тогава защо не искаш да живеем заедно?

Тя го погледна притеснено, като прехапа долната си устна с малките си бели зъби.

— Много ще ни бъде трудно да държим нашата... връзка в тайна. Ако се преместя при теб, това ще бъде невъзможно.

Гневът застрашаваше да експлодира в нещо по-неконтролируемо. Кайл полагаше усилия, за да контролира емоциите си. Той сграбчи Ребека за раменете, като внимателно, но твърдо я прикова към леглото.

— Хайде да си изясним нещо. Нямам и намерение да се опитвам да държа връзката ни в тайна. За Бога, искам целият свят да знае за нея! Колкото до тази нощ, ти си изцяло моя.

— Бъди разумен — каза отчаяно тя. — Увлеченията на служебното място винаги се оказват нелепи.

— По дяволите, недей да омаловажаваш това, което стана между нас, като го определяш като увлечение на служебно място. Искам да живееш с мен. Искам да споделиш дома ми и живота ми. И искам всички, включително целият ми персонал на „Флеминг Лък Ентърпрайзис“ да знае това.

— Хората ще говорят.

— По дяволите! Те вече говорят. Казах ти го. Нека поне да има причини за това.

— Лесно ти е да го кажеш.

— Ако се притесняваш, да не би да станеш обект на клюки, успокой се — отвърна сдържано той. — Ще уволня всеки, който си позволи да приказва не това, което трябва. След като покажа вратата на няколко клюкари, няма да има за какво да се тревожиш.

Устните ѝ трепнаха в лека усмивка.

— Ти си невероятно арогантен. Винаги ли получаваш това, което искаш?

Той втренчи поглед в нея, без да знае как да ѝ отговори.

— Не — каза най-после той, без да даде повече обяснения.

Лицето ѝ помръкна. Очите ѝ се оживиха от силно любопитство.

— Какво си искал и не си получил? — попита нежно тя.

За момент той съжали, че импулсивно ѝ бе отговорил честно.

— Няма значение. Не е важно. Престани да се опитваш да променяш темата.

Трябваше да внимава с тази жена. Ребека беше много прозорлива. Започваше прекалено добре да го опознава. В службата вече можеше да предусеща настроенята му и да предугажда желанията му. Ако не внимаваше, тя щеше още по-добре да проникне в него. Беше рисковано да я допуска твърде много до себе си — осъзна внезапно той.

Но рискът си заслужаваше — реши Кайл. Беше готов да се прости с всякаква предпазливост, ако това беше условието Ребека да заеме твърдо място в неговия живот. В тази рискована връзка щеше да разчита на късмета на рода Стокбридж.

— Беки...

— Ще помисля, Кайл — каза бавно Ребека.

— Не съм съгласен — заяви той. — Ако те оставя да размишляваш дали да се преместиш при мен, ще се откажеш. Ти си твърдоглава като мен. Кажи „да“, Ребека. Кажи го сега. Тази нощ. Аз ще се справя с всичко, което възникне в службата.

— Можеш ли да се справиш с всичко, което възникне там? — попита тя, изпълнена със съмнение.

— Разбира се, че мога — избухна леко Кайл. — Аз съм шефът!

— О, да — каза Ребека с подигравателно изненадано изражение. — Непрекъснато забравям.

За момент Кайл помисли, че тя говори сериозно, но видя дяволитото пламъче в очите ѝ и простена.

— Разбирам защо може да има объркване по този въпрос — каза сухо той. — Много хора започват да се чудят кой управлява във „Флеминг Лък“. Напоследък опашката от хленчеци с молби пред твоята врата е няколко пъти по-дълга, отколкото пред моята.

— Само защото си голям грубиян.

— Благодаря. Поне знаеш, че работата ти е осигурена. Сега не бих посмял да се отърва от теб. Всички ще ме напуснат пет минути след това.

— Кажи ми нещо, Кайл. Ако откажа да се преместя да живея при теб, пак ли няма да имам проблеми с работата си?

Кайл замръзна, у него отново се надигна гняв. Той го овладя.

— Ужасно глупав въпрос.

— Трябва да знам — отговори просто Ребека.

— За какъв идиот ме мислиш? — попита я Кайл. — И двамата знаем, че ще напуснеш в мига, в който се опитам да използвам работата ти, за да те заставя да правиш това, което искам.

— Значи ако откажа, няма да ме уволниш?

— За Бога, не. Няма да те уволня. Но няма и да престана да те любя. И някоя от нощите ти ще престанеш да се тревожиш за това какво мислят в службата и ще решиш да ми се довериш. И ти го знаеш, и аз го знам. Това е неизбежно. Тогава защо не кажеш „да“ още тази нощ?

Усмивката ѝ беше нежна, загадъчна и многообещаваща.

— Да — каза тихо тя.

Кайл притаи дъх, чудейки се дали беше чул правилно. Той беше си наумил още няколко аргумента, беше подготвил всички видове оръжия, които можеше да измисли, за да я увеща да направи това, което искаше от нея. Но изглежда битката бе приключила. Нямаше нужда да хаби повече патрони. Обзе го облекчение. Ребека беше негова.

— Утре е събота — каза той. — Ще се пренесеш този уикенд.

Кайл искаше да затвърди победата си, преди Ребека да започне да се отмята. Той я бе видял как действа, когато категорично бе забранил нещо в офиса. Предаваше се много въздържано, но след това намираще начин да подкопае неговото категорично решение, докато най-после получише точно това, което искаше. Неведнъж Кайл бе установявал, че президентските му разпоредби ловко бяха лишавани от цялата си строгост.

Тя притаи дъх.

— Тази седмица ли? Толкова ли си сигурен?

— Толкова съм сигурен — каза с равен глас той.

— Не мия прозорци — предупреди тя.

Кайл се засмя, облягайки се на възглавниците. Притегли я върху себе си.

— Не се безпокой. Имаш много други дарби.

Ребека кръстоса ръце върху гърдите му. Очите ѝ сияеха от топлина и радост.

— Например?

Той сграбчи бедрата ѝ и я плъзна надолу, така че да усети как мъжествеността му отново се надига.

Имаш природна дарба да се грижиш за един постоянен проблем, който напоследък стои пред мен.

— Силно вярвам в използването на природните таланти на човека.

Тя изкусително се изви и Кайл пое дълбок успокояващ дъх.

— Люби ме, скъпа — помоли я той изведнъж, като пръстите му се извиха в косата ѝ. — Люби ме, докато престана да мисля.

Тя го погледна за момент отгоре и нещо проблесна в очите ѝ. Сякаш бе стигнала до някакво вътрешно решение. И за радост на Кайл, изведнъж легна върху него. Устните ѝ бяха навсякъде — вкусваха го, дразнеха го, побъркваха го от желание. Ръцете ѝ ги следваха, изучавайки тялото му с приятна смелост, от която му спираше дъхът. Тя бе мека, топла, възбуждаща. Кайл се предаде на невероятното вълнение Ребека да му доставя удоволствие.

Тя го обсипваше с любов. Кайл никога не бе усещал подобно нещо. Скоро бе опиянен от усещанията, която тя създаваше у него и като всеки човек в такова състояние, не можеше да си състави ясна представа за бъдещето. Ребека беше тайното му съкровище — каза си Кайл, и той щеше да я пази по-добре, отколкото драконът пазеше купчината злато.

Последната му мисъл, преди да заспи до Ребека, беше, че ще ѝ каже всичко малко по-късно, отколкото предварително бе решил. Утре беше прекалено рано. Тя беше малко изнервена при мисълта за това как колегите ще посрещнат новината за тяхната връзка. Трябваше ѝ време, за да свикне с връзката и с новия си живот с него.

Кайл си помисли, че има на разположение още малко време. В края на краищата, той бе изпреварил адвокатите, които търсеха Ребека Уейд. Естествено, бе извадил късмет. Беше я открил почти веднага, след като започна да я търси. Адвокатската фирма не бързаше. Може би щеше да я търси още поне няколко седмици. Да, той имаше време. И късмета на рода Стокбридж. Можеше да си позволи за малко да се отпусне и да се порадва на любовта на Ребека Уейд. Когато се наложеше да ѝ каже истината, тя вече твърде много щеше да се е обвързала с него, за да се замисля защо той я бе потърсил.

ГЛАВА 3

През следващите десет дни Кайл изцяло се отдаде на многобройните удоволствия, които му предлагаше животът с Ребека. Той откри, че направо процъфтява в истинска домашна атмосфера. За първи път изживяваше такова нещо и спокойствието направо го смайваше. За първи път, откакто бяха основали „Флеминг Лък Ентърпрайзис“, започна да напуска офиса в пет часа следобед заедно с останалите служители. За Кайл беше откритие и рядкото удоволствие да разговаря с жена, която го разбира. Ребека му разказваше за това, което се бе случило през деня, като даваше мнение и правеше занимателни дискусии, които се водеха в неговия хол на чаша вино. Понякога му се поскарваше, друг път го хвалеше за успехите в службата. Често правеше предложения и не се отказваше да отстоява мнението си.

На Кайл му харесваше, че разговорите с Ребека за работата го стимулираха. Той не беше свикнал да се доверява на жена или на когото и да било друг по този въпрос, но усети, че след дълъг уморителен ден това му носеше облекчение. Щом Ребека беше около него, всичко в живота му изглеждаше малко по-леко. Най-изумителното от всичко бе, че той започна по друг начин да гледа на ролята на бизнеса в своя живот. Започна да открива, че в живота има други по-важни неща. На първо място от тях бе да люби Ребека. В четвъртък се наложи да замине в командировка, която бе насрочена седмици. Мисълта, че ще се отдели от Ребека дори само за една нощ, го притесняваше. Следобед Кайл се отби в кабинета ѝ на път за летището.

— Сигурна ли си, че не искаш да дойдеш с мен? — попита я той. Ребека се усмихна.

— Кайл, вече говорихме по въпроса. Нали си спомняш, че съм ти необходима тук, за довършителните работи по сделката Дженингс — Хътгън? Самият ти го каза.

Той тихо изруга и се намръщи.

— Знам. По дяволите, иска ми се да можех да отменя това пътуване.

— Няма да те има само една нощ — внимателно изтъкна тя.

Кайл я погледна, без да може да обясни колко съдбоносна бе всяка нощ за мъж, който живееше като назаем. Той нямаше как да разбере, кога адвокатите ще я открият и не искаше да губи нито миг.

— Какво ще правиш, докато ме няма? — попита той.

— Май ще отида на купон с момчетата от отдел „Маркетинг“ — каза многозначително Ребека.

— Ще направиш какво? — за момент целият почервенея. После видя закачливото пламъче в кехлибарените и очи. — Скъпа, не си прави такива шеги. Опасно е.

— За кого?

— Познай — отвърна напрегнато той. — Каж ми истината. Какво ще правиш довечера?

— Ще се прибера, ще пийна, ще вечерям и ще почета трилъра, който си купих онзи ден.

Той кимна доволно.

— Така е по-добре. Ще ми липсваш, Беки.

— И ти на мен — тя стана от стола, заобиколи бюрото и се хвърли в прегръдките на Кайл. — Обади ми се веднага щом се настаниш в хотел „Феникс“, за да знам, че си пристигнал благополучно.

Кайл се усмихна, като я поглади по мекия врат. Това че трябваше да се обажда на някоя жена, за да ѝ каже, че е добре, беше нещо ново за него и го изпълваше с голямо удоволствие. Харесваше му усещането да бъде обвързан с Ребека.

— Веднага ще се обадя.

— Обещаваш ли?

— Обещавам.

След това той продължително я целуна и с усилие се откъсна от нея, за да не изпусне самолета.

След няколко часа във Феникс още щом се освободи от присъствието на носача, веднага вдигна телефона, който беше до леглото.

— Тук съм — обяви той. — Здрав и читав. Какво правиш?

— Точно в този момент ли? В кухнята съм и режа зеле. А ти какво правиш?

— Втвърдявам се.

Ребека се изкиска от другата страна на линията.

— При мисълта, че режа зеле ли? Много интересно. Кое те настройва така — като си представиш ножа в ръката ми или сладката престилчица, с която съм сега.

— Престилката — отвърна той, без да се колебае. — Представям си как си само по нея.

— Ще я облека специално за теб утре вечер, когато се върнеш от Феникс — обеща тя с дрезгав глас.

— Да — Кайл се отпусна на възглавниците, усещайки втвърдяване в долната част на тялото си. Нощта щеше да бъде дълга. — Как мина този следобед в службата?

— Всички оцеляхме. „Флеминг Лък“ не банкрутира. Рик Харисън каза, че сделката с Джеймисън е под контрол.

— Добре е да е под контрол — отвърна Кайл. — Ако я изгуби, ще му откъсна главата, а след това — дупенцето ти.

— Дупенцето ми ли? — попита тя с наивна изненада.

— Ще видиш. Ти ме убеди да гласувам доверие на Харисън за сделката с Джеймисън, спомняш ли си? Тя е важна за мен, Беки. Ако не я вземем, ще я вземат от „Клиър Адвантидж Дивелъпмънт“, а аз няма да допусна да стане това.

— Разбирам — каза тихо тя. — Боже мой, ако знаех, че дупето ми ще пострада, щях много да помисля, преди да те посъветвам да гласуваш доверие на Харисън за тази сделка.

Кайл се усмихна.

— В края на краищата, това няма кой знае какво значение.

— Няма ли?

— Не. Разкажи ми по-подробно за сделката Дженингс-Хътън.

Тя го информира за сделката и накрая му каза, че ще отиде на летището да го посрещне. Кайл неохотно затвори телефона и отиде да вземе един студен душ.

На другия ден следобед тя беше в чакалнята на летището, както беше обещала. Кайл не можеше да си спомни последния път, когато някой го беше посрещал на летището. Когато тя се затича към него и бурно го прегърна, той почувства, че го заля вълна от щастие.

Прибраха се с колата у дома, където Ребека беше приготвила вечеря и бутилка вино. Кайл имаше чувството, че бе попаднал в един вълшебен свят, където го бяха оставили временно, докато научи опияняващите малки удоволствия на семейния живот.

По-късно вечерта Ребека си сложи ефирна престилка, както беше обещала. Под нея нямаше нищо. Кайл чувстваше, че ще се побърка.

Когато Ребека леко потреперваше в ръцете му и викаше неговото име, той реши малко по-късно да ѝ каже истината. Обикновено щом имаше проблеми, той беше пряк и с чувство за реалност, но сега откри, че не би понесъл да разбие крехката илюзия, която си бе създал.

Следващия понеделник сутринта в „Стокбридж Лък“ атмосферата се нажежи. Щом нещата се поуталожиха, Кайл мрачно си помисли, че не трябваше така сляпо да се доверява на семейния късмет, когато става въпрос за жени. Късметът обикновено действаше, когато ставаше въпрос за добитък, рудодобив и бизнес, но не и по отношение на жените.

Мъжете от рода Стокбридж никога не се славиха с успеха си сред жените и от три поколения Кайл имаше най-горчив опит в тази област. Съдбовният ден бе започнал много приятно. Кайл се събуди и видя красивите бедра на Ребека удобно настанени до неговите. Мигновено като камшик го заля прилив на утринно желание. Нямаше съмнение — доста се бе разглезил през последните няколко дни. С познатата интимност от няколкото сутрини, в които се събуждаше в това положение, Кайл целуна рамото на Ребека и бавно я погали по гърдите и надолу към приятната топлина между краката ѝ. Тя отвърна със сънлива чувственост, като инстинктивно се обърна към него, без дори да отвори очи.

Кайл си помисли, че едно от най-приятните неща в живота му с Ребека беше готовността, с която тя се обръщаше към него винаги когато я докосваше — независимо дали това бе през деня или през нощта. През последните няколко дни той гладно бе изследвал цялата гама от нейните реакции. Имаше чувството, че тя е същество, изтъкано от светлина и вълшебство. От нежна женска топлина и страст. Когато той я пожелаеше, тя винаги откликваше. Когато го любеше, Кайл имаше чувството, че е най-щастливият човек на света. Тя беше негова и Кайл никога не бе притежавал жена като Ребека Уейд.

Ребека беше уникална. Той бе убеден, че тя бе създадена за него и реши толкова да я завладее, че тя никога вече да не погледне към друг мъж. Когато здраво я прегърна и изпи от устните ѝ нежните викове на сексуално освобождаване, той се развълнува до мозъка на костите си. Щеше да направи всичко, за да я задържи.

Сутринта всичко започна както обикновено. Но най-после късметът го напусна. Кайл и Ребека отидоха на работа с колата и той остави поршето на паркинга на компанията на мястото за президента. Изпрати Ребека до кабинета ѝ, като не се смути от това, че един от младите чиновници видя как я целуна за „довиждане“. Ребека се изчерви и промърмори недоволно, че се държи така на работното място. Всяка сутрин му правеше забележка заради това.

Но Кайл не го интересуваше, дори ако всички видеха, че целува Ребека. Той тръгна към кабинета си, като леко си подсвиркуваше с уста и като зави по коридора, кимна на секретарката си Тереза Олдридж.

— Добро утро, Тереза. Как прекара уикенда?

Той погледна пощата, която тя отваряше.

— Много добре, господин Стокбридж. А вие?

Тереза изключително любезно му се усмихна, но не успя да прикрие веселото си настроение. Тя беше петдесет и три годишна и работеше при Кайл от около пет години. Достатъчно време, за да усети, че поведението на Кайл през последните десет дни разкриваше съвсем нова страна от характера му. Това ѝ беше много приятно, сякаш отношенията му с Ребека означаваха някаква лична победа за нея.

— Уикендът беше страхотен, Ребека.

— Виждам, че не сте го прекарвали в офиса, както обикновено, господин Стокбридж. Не намерих никакви разпореждания и инструкции, както през последните пет години.

— Права си, Тереза. Не прекарах уикенда си в службата. Открих, че мога да върша по-приятни неща в края на седмицата.

— Радвам се да го чуя.

— Харисън завърши ли доклада си по сделката с Джеймисън?

— Да. Ето го. Донесе ми го преди малко.

Тя му подаде документа.

— Благодаря — отговори той, като отваряше плика, на път към кабинета си. — Тереза, тази сутрин не си прави труда да ми правиш кафе. Беки ми поднесе кафе на закуска — добави той самодоволено.

— Разбирам — отговори Тереза отдалеч.

Кайл се усмихна. Откакто Ребека бе заявила, че секретарките в компанията не са длъжни да правят кафе на шефовете си, Кайл и управителите започнаха ежедневно да се надпреварват за традиционното ободряване. Секретарките печелеха. Те можеха да си позволят да не отстъпват. Ребека беше на тяхна страна.

Тереза беше също толкова непримирима, колкото и останалите секретарки. Кайл изпитваше известно удовлетворение да ѝ даде да разбере, че амазонката, която беше повела съпротивата в службата, му се беше подчинила на фронта в дома му.

— Беки прави страхотно кафе — добави Кайл, за да се увери, че е правилно разбран.

Той прегледа бегло първата страница от доклада, като умът му се приспособяваше към началото на работния ден.

— Сигурна съм, че е така — промърмори Тереза зад него. — Госпожица Уейд прави всичко добре.

Нещо в тона ѝ за момент стресна Кайл. Той се обърна, очите му свирепе се присвиха.

— Какво означава това, Тереза?

Той направо бе готов да хване за гушата всеки, който би посмял да се отнесе критично към връзката му с Ребека. Досега не бе имал тази възможност.

Тереза продължи да му се усмихва, без да се притеснява от неодобрението му. В края на краищата, тя бе работила с него почти пет години. Познаваше го по-добре от всеки друг в компанията.

— Само че напоследък изглеждате щастлив, господин Стокбридж, и всички знаем, че е заради Ребека — тя се поколеба, после внимателно добави — радвам се за вас. Време беше да започнете да вършите други работи през уикендите и вечерите, вместо да ги прекарвате в офиса, за да изградите вашата империя.

Кайл кимна, доволен от искрените ѝ поздравления.

— Благодаря ти.

Той се обърна и влезе в кабинета си. Ребека грешеше, помисли си той, като пак се върна към доклада на Харисън. Нямаше защо да се тревожи за това какво ще си помислят хората в службата, когато всички разберат, че тя живее при него. Истината беше, че почти всички

от компанията му бяха ужасно благодарни на Ребека. Тя вече имаше неограничени възможности да укротява дивия звяр.

След десет минути обаче приятното настроение на Кайл в понеделник сутринта се стопи в гневни изблици. Той се вторачваше в цифрите и изводите в доклада на Харисън, като от начало беше сигурен, че не ги разчита правилно. Но след малко разбра, че няма никаква грешка. Протегна се и натисна уредбата.

— Да, господин Стокбридж?

— Извикай Рик Харисън. Веднага.

— Добре, господин Стокбридж.

Гласът на Тереза премина към мекия тон на секретарка професионалистка, която знае, че току-що е станала катастрофа.

Кайл освободи бутона на уредбата и продължи да чете. Тогава ненадейно го осени друга мисъл. Той отново натисна бутона.

— Да, господин Стокбридж — каза Тереза внимателно.

— Кажете на Харисън, че ако се отбие в кабинета на Беки, преди да дойде при мен, още до обяд лично ще подпиша заповедта му за уволнение. Ясно?

Откъм Тереза настъпи напрегната тишина и накрая тя каза предпазливо:

— Господин Стокбридж, струва ми се, че господин Харисън вече е в кабинета на госпожица Уейд.

— Знаех си!

— Това е обичайна процедура в понеделник сутринта — обясни бързо Тереза. — В понеделник господин Харисън най-напред се консултира с нея. Те обсъждат програмата ви за седмицата и подготвят препоръки към вас.

— Всеки понеделник? — гневът на Кайл се засили. — Всеки проклет понеделник? И откога е така?

— От около три седмици — призна Тереза и после с всички сили се опита да намали отрицателния ефект. — Госпожица Уейд започна да изпълнява нова програма. През седмицата по различно време тя се среща с началници на отдели. Така успява да подготвя нещата ви. Понеделник сутринта е определена за господин Харисън. Ще се обади в кабинета ѝ и ще я помоля да каже на господин Харисън, че искате да разговаряте с него.

— Недей, Тереза — каза Кайл с мрачна злоба. — Ако се обадиш, ще те уволня. Ще отида лично да доведе Харисън.

— Добре, господин Стокбридж.

Тонът на Тереза бе преминал от студено професионален към онзи специален леден регистър, който бе по силите само на добрите секретарки.

Кайл не се заблуди нито за миг. Конкуренцията щеше да бъде жестока. Той грабна доклада от бюрото си и тръгна към вратата. Тереза старателно се бе навела над електронната си пишеща машина, когато той с трясък премина през външния кабинет. Кайл знаеше, че тя ще се обади по телефона веднага щом го види, че е излязъл. Имаше около десет секунди.

Стигна до затворената врата на кабинета на Ребека тъкмо когато телефонът извънтя. Кайл нахлу, без изобщо да си прави труда да почука, и изненада Ребека в момента, в който се пресягаше да вдигне слушалката.

— Кажи на Тереза, че много закъсня. Вече съм тук — той се позабави на вратата и хвърли презрителен поглед на Рик Харисън. — Кажи й, че се е постарала.

Харисън въздъхна и се облегна на стола си с изражението на подсъдим, който току-що е видял, че съдебният състав влиза в залата.

— Откъде знаеш, че е Тереза? — нежно попита Ребека, като се пресегна за слушалката. Както винаги, тя изобщо не се притесняваше от променливите настроения на Кайл.

— Отгатнах — каза недружелюбно Кайл.

Той удари документите по бедрото си и зачака.

— Ало? Тереза? О, ти си. Господин Стокбридж току-що влезе.

Докато говореше, погледът на Ребека се спря върху Кайл. Той я видя как премигва, когато разбра за какво става въпрос. Очевидно бързо преценяваше как да постъпи. Кайл заплашително се ухили и огледа стаята.

Ребека бе направила чудеса в кабинета си, като го бе превърнала в уютно място. Това бе постигнала с много растения и с малък персийски килим. В единия ъгъл имаше машина за кафе. Лидерката на съпротивителното движение срещу кафето даваше пример, като сама правеше и поднасяше кафе.

Кайл погледна двете полупразни чаши на бюрото. Очевидно Ребека бе направила кафе не само за себе си, но и за Харисън. И това става всеки понеделник в продължение на три седмици? Кайл размишляваше. Подготвил се бе направо да сдъвче Харисън за това, че тотално бе объркал сделката с Джеймисън. Сега още повече изпитваше желание да го разкъса и да разхвърля парчетата му напосоки.

Харисън се протегна към чашата си с кафето. Когато погледна изражението на Кайл, се спря. Той никога не бе изглеждал толкова нещастен и примирен със съдбата си. Кайл не помръдна от отворената врата, тъй като чакаше Ребека да приключи с телефона.

— Благодаря, Тереза — каза с успокояващ глас Ребека. — Сигурна съм, че господин Стокбридж няма да се ядосва, когато му обясним всичко.

— Не разчитай на това — отсече грубо Кайл, когато тя остави слушалката. Вдигна документите и погледна Рик Харисън. — Що за боклук е това? Как може така да го изпортиш? С теб обсъдихме всяко пени от офертата. Джеймисън беше съгласен с всичко. Сделката ни беше в кърпа вързана, Харисън.

— Джеймисън промени мнението си — каза монотонно Рик, като се изправи. — Малко е сложно, но мога да обясня.

— И по-добре да обясниш — изсъска през зъби Кайл. — Трябваше да ме чакаш в моя кабинет тази сутрин, за да направиш именно това. Но не те намерих там, нали Харисън? Дошъл си в кабинета на Ребека и двамата се опитвате да измислите някаква стратегия спрямо мен. Нямах ли смелост да се срещнеш лично с мен?

Рик почервения като рак. Устните му се свиха от яд.

— Всяка понеделник сутрин по това време се срещам с Беки. След това щях да дойда при вас. Искях да се запознаете с доклада ми, преди да разговаряме.

— Мошеник. Искаш да се скриеш зад полите на една жена.

— Кайл, — решително се намеси Ребека. Гласът ѝ беше любезен, но очите ѝ святкаха от гняв. — Достатъчно. Напразно се нахвърляш. Рик тръгваше към твоя кабинет. Само се отби тук, защото имахме насрочена среща в понеделник сутринта.

Веждите на Кайл се извиха въпросително и той отново насочи вниманието си към нея. Знаеше, че може би реагира прекалено бурно, това засягаше всички. Изненадващо го обзе първична мъжка ревност.

В момента не беше важно, че може би нямаше реална причина за това. Той усети непреодолима нужда да излее раздразнението си.

— Не бързай да го защитаваш, Беки, защото така ще се убедя, че е дошъл, за да те моли за ходатайство. Харисън, отиди в кабинета ми и ме чакай.

— Слушам — Рик стана и тръгна към вратата.

— И следващия път, когато решиш да се скриеш зад полите на жена, — каза много внимателно Кайл, — не избирай моята.

Ребека изстина зад бюрото си. Но Рик погледна Кайл по мъжки. Той мрачно кимна, сякаш върху плещите му се бе стоварило най-голямото нещастие. Излезе от помещението и затвори вратата след себе си.

Успокоен до известна степен, че бе успял да сплаши подчинения си, Кайл се обърна към Ребека. Той не очакваше да види как абаносовите ѝ очи святкаха от гняв.

— Как смееш? — прошепна тя. — Кайл, това беше пълна дивотия! Как можа да сведеш скандала с Рик до личните ни отношения? Как бих могла да работя тук, ако всеки път, когато видиш мъж в кабинета ми, реагираш по този начин? Колко глупаво, идиотски, тъпо постъпих! Знаех си, че не е редно. — Моливът, който беше взела, се счупи на две между пръстите ѝ. Тя избута парчетата. — Знаех си, че не бива да се премествам при теб. Всичко това е направо абсурдно!

Кайл се стресна от рязката ѝ реакция. Гневът му отново се надигна, но той го контролираше, както ставаше винаги в присъствието на Ребека. Той агресивно пристъпи напред, хвърли документите на Джеймисън върху бюрото ѝ и постави длани върху дървената му повърхност.

— Нямаше да се стигне до лични неща, ако не бях видял как Харисън сладко си пие кафето с теб. Какво става тук? Тереза ми каза, че това е в програмата за понеделник. А с кого се срещаш всеки вторник?

— Със Сандра Билингс от „Обработка на данни“ — изстреля отговора Ребека. — И това ли ще определиш като непрофесионално поведение? Може би си мислиш, че ние със Санди всеки вторник стоим тук и играем карти или клюкарстваме за любовния си живот?

— Не се опитвай да се измъкнеш, като представяш нещата за напълно естествени.

— Всичко е напълно естествено. Точно така работех при Екстън и Фордис. Точно така искаше да работя моят шеф господин Карстеърс. Така е експедитивно и резултатно. На теб ти хареса как се справям там, помниш ли? Каза, че ти е направило силно впечатление това, което Карстеърс ти е съобщил за работата ми. Че си мечтал за такъв човек. Затова ме назначи, когато изкупиха фирмата, спомняш ли си?

Кайл потуши надигащото се у него чувство за вина. Колкото и ентузиасирана да беше препоръката на Карстеърс, тя не беше определяща при решението на Кайл да назначи Ребека, но той надали можеше да обясни това точно сега. Опита друг подход.

— Нямам нищо против методите ти на работа — започна хапливо той, — но не искам служителите ми да те използват като параван. Точно това се опита да направи тази сутрин Рик Харисън.

— Не е вярно!

— Вярно е. По дяволите, познавам Рик и виждам как всички мои служители започнаха да те използват, когато искат да избегнат срещата си с мен.

— С Рик обсъждахме програмата ти за седмицата, а не сделката с Джеймисън — пламна Ребека. — Опитваш се да представиш нещо съвсем невинно като подмолно и непрофесионално.

— Не ми е приятно всеки понеделник сутринта да пиеш кафе с Рик Харисън.

— Доводите ти са смехотворни. Май ревнуваш, Кайл.

Думите ѝ дълбоко го засегнаха. Кайл изруга и се отдръпна рязко от бюрото. Отиде до най-отдалечения ъгъл на стаята и се обърна към Ребека.

— Може и да ревнувам — призна той тихо.

Както и бе очаквал, изражението на Ребека мигновено стана по-мило. Тя не можеше да понася да гледа как някой страда. Най-малко тя бе жената, която би накарала любовника си да ревнува.

— Няма причини — каза му внимателно Ребека.

Той погледна към втората чаша кафе на бюрото ѝ.

— Няма ли?

— О, Кайл, как може да говориш така — скочи Ребека и бързо заобиколи бюрото. Очите ѝ бяха изпълнени с тревога и загриженост. — Знаеш, че никога няма да имам нещо общо с друг мъж — тя докосна

ръката му и вдигна поглед към него. — Знаеш това, нали? Обичам те, Кайл. Имаш ми доверие, нали?

Той се загледа в разтревоженото ѝ лице и великодушно реши да се остави да бъде успокояван. Устните му се извиха в лека усмивка, вдигна ръка и с върха на юмрука си погали извивката на шията ѝ.

— Имам ти доверие, скъпа — каза нежно с плътен глас. Наведе глава и леко я целуна по устните. — Но не мога да се доверя на Рик Харисън и на другите мъже тук. Ставам нервен, когато разбера, че прекарваш сутрините, като им поднасяш чай и съчувствие.

— Тук се сервира само кафе и се прави преглед на програмата за седмицата — каза твърдо тя. — И, Кайл, аз трябва да съм сигурна, че ти вярваш, че е точно така, иначе няма да мога да работя повече тук.

Леката заплаха го разтревожи. Кайл се намръщи и за малко да ѝ каже, че не иска и да чуе, че няма да може да работи повече при него, когато вратата се отвори след много леко безапелационно почукване.

— Извинете, госпожице Уейд, — каза рязко Тереза Олдридж, като се понесе през стаята. Минавах оттук и реших да ви оставя сутрешната ви поща. — Тя се усмихна предизвикателно на Кайл. — Здравейте, господин Стокбридж. Нямах представа, че още сте тук. Господин Харисън ви чака в кабинета ви.

— Благодаря, Тереза — каза недружелюбно Кайл, като се отдалечи от Ребека. — Сигурен съм, че госпожица Уейд високо оценява навременната ти помощ. — Той се пресегна и освободи секретарката си от лекия ѝ товар. — Довиждане, Тереза. Кажи на Харисън, че ще дойда след минута.

— Разбира се. Какво още мога да направя за вас, госпожице Уейд? — попита натъртено тя.

— Струва ми се, че няма друго, Тереза. Вече всичко е както трябва. Благодаря ти, че донесе пощата.

Златистите очи на Ребека излъчваха весело настроение, когато тя се върна към бюрото си.

— Както кажете — промърмори Тереза и излезе от стаята. Тя не затвори вратата след себе си.

Кайл видя как секретарката му си тръгна и подигравателно и с възмущение поклати глава.

— Какво ще правя с моите служители? Дисциплината запада. Стана много лошо, че те решиха, че могат да те използват, за да ме

обработват. Сега започват да се държат покровителствено към теб.

— Според мен това е много мило — каза Ребека и седна. Очите ѝ преливаха от смях.

— Мило, друг път. Как мога да работя, когато всичките ми служители са на твоя страна?

Като се приближи към бюрото, той машинално погледна към купчината писма, която държеше.

Изведнъж пред погледа му се наби познатото име на адвокатската фирма в левия горен ъгъл на най-горния плик. Сякаш шок премина по цялото му тяло. Стомахът му се сви. Не сега, помисли си той. Беше много скоро. Той не беше готов за това. Трябваше му още малко време. Само още няколко дни или седмици. Но късметът му се бе изплъзнал.

— Нещо не е ли наред, Кайл? — протегна ръка Ребека към писмата, като погледна плика, който беше най-отгоре.

— Не.

Тази думичка издрънча като счупено стъкло. Неохотно той ѝ подаде малката купчина писма, изпитвайки терзание, като гледаше как тя безцелно прехвърля в ръце най-горния плик.

Вече нищо не можеше да направи по въпроса. Довечера щеше да говори с нея, реши той. Щеше да почака, докато се приберат. После щеше да ѝ налее чаша вино и да ѝ обясни всичко. Тя щеше да разбере. В края на краищата, тя го обичаше.

— По-добре да се прибера в кабинета си, преди Харисън да започне да се чуди дали ще го уволня.

— Изслушай го, преди да започнеш да го кастриш — каза сериозно Ребека, като вдигна поглед от пощата. — Той е един от най-добрите ти служители. Дължиш му вниманието да чуеш обясненията му.

Кайл вдигна поглед към нея.

— Добър съвет — каза най-после той. — Запомни го, когато дойде твоят ред.

Той излезе от стаята, без да се обърне.

Ребека седна и замислено се загледа към празната врата. Тя забелязваше прогрес, но истината беше, че все още имаше много случаи, при които Кайл изведнъж ставаше неразбираем и обгърнат в сянка — такъв, какъвто беше, когато го видя за първи път преди два

месеца и десет дни. В някои случаи той си беше загадка за нея, дори когато наглед му бе приятна топлината и светлината на нейната любов.

В крайна сметка, нещата се подреждаха по-добре, отколкото тя си представяше. Още от началото тя изпитваше неудобство от създаването се положение, притесняваше се да се обвърже с Кайл не само защото той беше шеф на компанията, но и защото не знаеше за него много неща.

Това, което най-много я бе тревожило — реакцията на колегите, се оказа, че е най-малкият ѝ проблем. Доколкото Ребека усещаше, всички доброжелателно наблюдаваха взаимоотношенията ѝ с Кайл, сякаш им бяха сватовници. Естествено, че имаше приказки, но те, за нейна изненада, никак не бяха злонамерени.

Кайл не беше женкар. Всъщност той имаше учудващо чиста репутация за мъж с неговото служебно положение и с очевидно хетеросексуалната си ориентация. За няколко седмици Ребека успя да разбере, че неговите служители уважават това. Може би именно поради тази причина те толкова много бяха впечатлени от връзката, която процъфтяваше пред очите им.

Понякога обаче посред нощ, когато лежеше будна и размишляваше за неясното си бъдеще, Ребека се чудеше дали всички щяха да бъдат толкова любезни, ако тази връзка се разпаднеше.

Явно имаше риск. На Ребека ѝ правеше голямо впечатление, че Кайл нито веднъж не бе казал, че я обича. Тя се бе убедила, че може би той ще успее да преодолее това, което му пречеше напълно да се отвори към нея. Окуражаваше я фактът, че той много се промени за десетте дни, през които тя живееше при него. Наистина, повечето от интимните им разговори все още се въртяха около работата, но тя полагаше усилия да промени това.

Можеше само да се надява, че някой ден той ще бъде наясно колко дълбоки са чувствата му към нея и ще ѝ го признае. Но беше много вероятно да се заблуждава. Тя знаеше много малко за него. Беше чула слухове за развален годеж преди четири години и някой колебливо ѝ бе намекнал, че навремето Кайл е бил женен. Но Ребека отхвърли тези слухове и реши, че са злонамерени.

Това беше всичко, което Ребека знаеше за миналото на Кайл.

Не беше много.

Ребека въздъхна и взе писмата. Пликът, поставен най-отгоре, привлече вниманието ѝ. Много малко хора се радваха, когато получеха писма от адвокати и от данъчни агенти. Тя внимателно отвори плика, като се чудеше какво би могла да е направила, за да бъде дадена под съд. Беше изпълнена със съмнения. Ако репутацията на Кайл беше чиста, нейната щеше да е съвсем безупречна. Това, че се обвърза с Кайл Стокбридж, беше най-голямата авантюра в живота ѝ. Тогава защо някой адвокат ще иска да се свърже с нея?

Тя бегло прегледа съдържанието на писмото и веднага разбра две неща. Първото беше, че не я даваха под съд. А второто — че беше единствена наследница на далечна роднина, за която до този момент дори не бе чувала — някаква госпожица Алис Корк. Адвокатската фирма, която се разпореждаше с имотите на госпожица Корк, искаше да се срещне с Ребека, за да обсъдят условията на завещанието.

За момент Ребека остана озадачена на стола си, после скочи и изхвърча от кабинета.

— Здравей, Тереза, Кайл вътре ли е? — попита тя, като се втурна в приемната на кабинета на Кайл.

— Да, но все още дъвче господин Харисън. Ще почакате ли?

Ребека направи гримаса.

— Не. Имам лошо предчувствие, защото кой знае как ще изглежда този кабинет, когато Кайл приключи с Рик. Би ли му предала да ми се обади, когато се освободи?

— Разбира се — Тереза погледна писмото в ръката на Ребека. — Добри новини ли?

Ребека се засмя.

— Още не знам.

Тя се върна по коридора, разочарована, че не успя да сподели вълнението си с Кайл. Обади се в кантората на адвокатската фирма и си определи среща за следобед.

— Много се радваме, че най-после ви открихме, госпожице Уейд — промърмори секретарят на фирмата. — Господин Крамуел ви издирва от почти три месеца.

Тя много малко научи от разговора по телефона, но успя да потвърди, че беше точно тази Ребека Уейд, която търсеха. Нямаше грешка. Ребека затвори телефона и реши същата вечер да се обади на

лея си Бет. Тя беше генеалогът на фамилията. Може би знаеше коя е Алис Корк.

Кайл цяла сутрин не се обади. Към обяд Ребека направо преливаше от нетърпение да му каже изумителната новина. Тя взе чантичката си и слезе долу, за да се срещне с него. През последните десет дни те всеки ден обядваха заедно.

Кайл тъкмо излизаше от кабинета си, когато Ребека влезе. Той беше намръщен, явно имаше много работа. Погледна към нея и сви рамене.

— А, Беки, ето те и теб. Тъкмо щях да кажа на Тереза да ти се обади. Днес ще трябва да пропуснем обяда. Налага се да се видя с Джеймисън в неговия клуб. Ще се опитам да спася сделката. Ще се видим по-късно.

Ребека премига, когато той мина покрай нея. Кайл се спря колкото да я целуне кратко и силно по устата и изчезна.

— Успех — извика тя след него, но не беше сигурна, че той я чу.

Когато се обърна, видя, че Тереза замислено гледа към нея. Ребека се разстрои от странното ѝ изражение.

— Е, — опита се да разведри атмосферата — Рик оцеля ли?

— Рик е жив и доколкото знам, е добре — каза любезно Тереза. — Но не знам какво му става на шефа.

— Нещо му има на Кайл ли? — стресна се Ребека.

— Недоумявам. Само знам, че няма насрочена среща с Джеймисън. Освен ако господин Стокбридж не е прибягнал до телепатията.

— О — успя да се отрони само от устните на Ребека.

Тя отиде в сладкарницата на компанията и се зачуди дали медният им месец не бе приключил. Разбира се, помисли си тя предизвикателно — трудно можеше да има меден месец, щом човек не е женен.

В два часа Ребека се освободи за един час от работа, за да се срещне с адвокатите на госпожица Алис Корк. Когато след петдесет минути излезе от кантората им, беше направо изумена. Тя вече беше щастлива собственичка на доста голям парцел земя в планините на Колорадо.

В пет часа най-после Кайл се появи на вратата на кабинета ѝ. Той беше праметнал сакото си върху рамо и изражението му беше мрачно и

предизвикателно, сякаш влизаше в битка.

— Готова ли си? — попита я той.

Ребека се поколеба.

— Не съм сигурна — призна си честно тя. — Изглеждаш така, сякаш ще влизах в сражение. Нещо случило ли се е, Кайл?

— Да, но ще го оправим. Да вървим.

Той се обърна и тръгна по коридора.

Ребека наистина се колебаеше дали да го последва. Вълнението от новината, която бе научила този следобед, преминаваше. Той явно имаше по-големи проблеми.

— Беки?

Кайл намръщено погледна през рамо, като разбра, че тя не го следва послушно. Ребека преглътна.

— Идвам, Кайл.

Тя все чантичката си и затвори след себе си вратата на кабинета.

— Този следобед спасих сделката с Джеймисън — това бяха единствените думи, които отрони той по пътя към високата сграда, в която беше жилището му.

— Поздравления.

Ребека не се опита да наруши тишината, която настъпи след това. Имаше достатъчно време, за да му съобщи новината. Той паркира поршето в гаража. Когато тръгнаха към асансьора, все още не проговаряше.

— Седни — нареди ѝ Кайл, влизайки след нея в апартамента. — Ще донеса да пийнем. Ще ни бъде необходимо.

— Защо?

— Трябва да ти разкажа нещо — съобщи ѝ той. — Няма да ти хареса. Само си припомни съвета, който ми даде днес сутринта за изслушването на обясненията. — Той за момент се спря на вратата на кухнята. — И запомни още нещо, Беки.

— Какво? — попита тя, усещайки студени тръпки.

— Запомни, че каквото и да се случи, ние с теб сме обвързани и това няма да се промени. Ще преодолеем всичко заедно.

ГЛАВА 4

— Знам всичко, което са ти казали адвокатите днес следобед — Кайл стоеше до прозореца с чаша в ръка и мрачно се взираше навън към планините. — Моите поздравления.

— Не личи да се радваш за мен — спокойно отбеляза Ребека.

Тя стисна чашата с вино в очакване на нещо неприятно. Почти усещаше как то витае във въздуха над главата ѝ.

— Не се радвам. Това усложнява нещата. От друга страна, ако не беше земята, която наследяваш, нямаше да се запозная с теб.

Ребека пое дълбоко въздух.

— Ти откъде знаеш за Алис Корк и за земята?

— Дълга история.

— Имало едно време... — подсказа му тя неохотно.

— Точно така. Имало едно време — той спря, като явно търсеше думи. — Имало едно време двама мъже и две имения, разделяни от ценна земя. Тя се наричала Долината на хармонията. Името ѝ било доста неподходящо. Тази проклета долина никога не носела хармония.

— Кой е бил собственикът ѝ?

— Всеки от собствениците на двете имения още отначало искали да я притежават, но първи я получил един мъж на име Макинтош.

— А кой е собственикът на имението до нея? — попита Ребека със силно предчувствие за нещо лошо.

— Семейство Балард притежават имението „Клиър Адвантидж“, което е от едната страна на долината.

— „Клиър Адвантидж“ ли? — Ребека погледна втренчено Кайл. — Има ли нещо общо с компанията „Клиър Адвантидж Дивелъпмънт“? — Фирмата беше един от най-големите конкуренти на „Флеминг Лък“.

— Има връзка, да. Същата, каквато има между „Флеминг Лък Ентърпрайзис“ и имението „Флеминг Лък“. Аз съм собственик и на двете. Глен Балард притежава „Клиър Адвантидж“ и компанията, която е създал. Нарекъл компанията си на името на семейната земя — също

като мен. Нашите имения са от двете страни на Долината на хармонията. В продължение на три поколения фамилията Балард и Стокбридж враждуват за тази проклетата долина.

Остра болка сви стомаха на Ребека.

— Враждуват ли?

Кайл се обърна към нея. Зелено-златистите му очи приковаваха вниманието с напрежението, което изразяваха.

— Всичко започнало с една жена и с парче земя и изглежда, че така и ще завърши.

С рязко движение Ребека остави чашата и скръсти ръце в скута си.

— Разкажи ми всичко.

Кайл се поколеба и след това започна да разказва историята гладко като човек, който многократно я е чувал още в детството си.

— И фамилията Балард, и фамилията Стокбридж искали да притежават Долината на хармонията. Първоначално, защото там имало вода. По-късно — заради рудните залежи. Макинтош, собственикът на Долината на хармонията, не искал да я продаде нито на едните, нито на другите. Всеобщо било мнението, че той бил старо твърдоглаво копеле. Отношенията се влошили. Били отправени заплахи. Имало и изстрели.

— Прилича на история от Дивия Запад.

Кайл я изгледа странно.

— То си е било в Дивия Запад. Както и да е, в края на краищата Макинтош предложил разрешение на въпроса. Той умираше, а имал дъщеря. Не била хубавица, както ми казаха, и нямала ухажори. Макинтош искал тя да се омъжи добре за някой от семейство Стокбридж или от семейство Балард. Който я вземел за невеста, получавал земята.

— Бедната жена! — възкликна съчувствено Ребека.

— Тя е щяла да бъде богата, независимо от коя страна си избере съпруг.

— Щели са да я използват.

— Не ми е приятно да ти го казвам, Беки — каза рязко Кайл, — но факт е, че често хората се женят заради земята.

— Продължавай.

— Излишно е да споменавам, че жената от семейство Макинтош била ухажвана и от двете страни. Но избрала мъж от фамилията Стокбридж. В семейство Балард били бесни от яд и с приближаването на сватбата нещата станали неудържими. Крадели добитък, мъжете се сбивали в града и си устройвали засади в планините. Нямамо как няколко души да не бъдат убити. И двете страни се въоръжавали за всеобща война, когато жената от семейство Макинтош разбрала причината, поради която се омъжва.

— Искаш да кажеш, че не е знаела ли? Че искрено е вярвала, че този твой прародител я е обичал?

Кайл сви рамене.

— Тя била много млада. Баща ѝ не искал да ѝ казва истината, като си мислел, че тя ще е по-щастлива, ако не знае защо изведнъж двама от най-желаните за брак младежи на разстояние няколко мили наоколо започнали да я ухажват. Но скоро всичко ѝ станало ясно. И тогава направо се вбесила.

— Обидила се е — подхвърли разгорещено Ребека.

— Както и да е. Всеки случай, тя мълчала по въпроса и настоявала сватбата да се отлага колкото може повече. Накрая баща ѝ починал. В деня след погребението отменила сватбата. Вече притежавала Долината на хармонията и заявила, че няма намерение да се омъжва за никого от семействата Балард и Стокбридж.

Ребека вдигна поглед, изключително доволна от твърдостта на непознатата жена.

— Браво на нея.

Кайл гневно я стрелна с очи.

— Така тя започнала вражда, която продължава и до днес.

— Не я е започнала тя. Била е жертва. И какво станало после?

— Най-после госпожица Макинтош се омъжила. Избрала някого си от Денвър. Казвал се Корк.

— Сигурно някой, който я е обичал.

— Вероятно някой, който искал да притежава Долината на хармонията — каза мрачно Кайл. — Там има хубава паша и вода през цялата година. Както и да е, той достатъчно държал и на земята, и на жена си, за да уважава нейните желания. Отказал да продава земята, независимо колко му предлагали от семействата Балард и Стокбридж.

— Или са го заплашвали?

— Може би. Но Корк и жена му удържали на напора и на двете семейства. Те имали деца. Две починали още като малки. Третото, дъщерята, наследило земята.

— И предполагам, че веднага била затрупана със заплахи и предложения за женитба от следващите поколения на фамилията Балард и Стокбридж?

Кайл кимна. Очите му помръкнаха.

— Отначало отказала на всички. Явно, че майка ѝ добре я е подучила. Но била прелъстена от един от фамилията Балард. За чара на хората от фамилията Балард се носят легенди из онези месата. Говори се, че тя си внушила, че е влюбена и че този мъж от фамилията Балард е по-различен от останалите. Когато разбрала, че е бременна, приела предложението му за женитба.

— И какво станало? — Ребека усети, че тази невероятна история започва странно да я увлича.

— Малко преди сватбата разбрала, че нейният жених има любовница, с която не възнамерява да се раздели и след сватбата.

— Значи той е искал да се ожени за госпожица Корк само заради Долината на хармонията — тъжно констатира Ребека.

— Не се вживявай толкова — каза остро Кайл. — Това е стара история.

— Обикновено историята се повтаря в един или в друг вариант. И какво станало с госпожица Корк?

— Постъпила като майка си. В последния момент отменила сватбата.

— Въпреки че била бременна? По онова време, в онази епоха това е голяма смелост — каза Ребека с възхищение.

— Говори се, че Балард направо побеснял. Твърдял, че е баща на детето и че тя трябва да се омъжи за него. Но тя отричала, че бебето е от него. Казала, че може и да е копеле от фамилията Стокбридж, което според баща ми било чиста лъжа. Както се оказало, бременността ѝ била ябълката на раздора. Скоро след това тя пометнала и прекарала сама следващите четиридесет години от живота си в Долината на хармонията. Името ѝ е Алис.

— Моята Алис Корк? — попита бързо Ребека. — Тази, с която имам роднински връзки ли?

— Същата. Тя беше вироглава старица. Това ще ти кажа. Беше много стисната. Когато татко почина и аз наследих ранчото, отидох при нея да говорим за Долината на хармонията. Не ме пусна и до външната врата. Единственото ми удовлетворение беше, че към фамилията Балард е била още по-малко гостоприемна. Почина преди три месеца.

— И ми е завещала земята? — Ребека поклати глава от удивление. — Но аз изобщо не я познавам. Според адвоката с нея сме далечни роднини.

— Това обяснява защо адвокатите загубиха толкова време да те намерят — Кайл отпи глътка от питието си. — Адвокатите по начало не бързат. Знаех, че няма да се трогнат от това, че ти си наследницата. В края на краищата, клиентката им е починала и фирмата е била заета с по-неотложни неща. А пък аз наех най-добрата детективска агенция веднага щом видях клаузите на завещанието.

— И как си успял да видиш завещанието?

Кайл въздъхна.

— Алис Корк възложила на адвоката си да публикува тази проклетия в местния вестник на общината, в която прекарала целия си живот. Явно решила да си направи шега. Искала да бъде сигурна, че всички от фамилиите Балард и Стокбридж за пореден път са победени от жена. Аз обаче казах на детективската фирма, че ще платя допълнително, ако те открие преди адвокатите.

Дланите на Ребека яростно се вкопчиха една в друга.

— Винаги си бърз, когато гониш целта си. Достатъчно дълго работих с теб, за да го разбера.

Кайл присви устни.

— Всичко завърши с това, че аз първи те открих. Имах късмет. Фамилията Стокбридж е известна с късмета си в някои области. Оказа се, че ти си тук, в Денвър, и работиш във фирма, която предстои да бъде разпродадена. Работата се сведе до това Карстеърс да ме запознае с теб. С него се знаем от години. И когато му казах, че имам нужда от главен секретар като теб, той се скъса да те препоръчва. Беше загрижен за бъдещето ти след разпродажбата на фирмата.

Ребека бавно пое въздух.

— И аз, знаейки, че работата ми е в сериозна опасност заради разпродажбата, не можех да си намеря място от радост, че съм имала

такъв късмет да те срещна точно тогава. Бях ти толкова благодарна, че реших да се проявя като най-добрия главен секретар, който си имал.

— Преди това няхах главен секретар — сухо изтъкна Кайл.

— Вярно. Така че аз изпълних моята част от сделката, нали? Бях най-добрият главен секретар, който си имал. Каж ми, Кайл, ти кога реши да ме прелъстиш?

Очите му се присвиха застрашително.

— Не съм си поставял за цел да те прелъстявам, Беки. Всъщност отначало изобщо не знаех какво да правя с теб. Най-важното беше да те намеря, но след това няхах представа какво да правя. Ти изобщо не беше такава, каквато очаквах.

— И какво очакваше?

— Не знам — Кайл се раздвижи неспокойно. — Ти просто ме изненада, това е. Надявах се да открия жена, с която да мога да имам бизнес, но в момента, в който те видях, разбрах, че точно с теб не искам да имам бизнес.

— И очакваш да ти повярвам ли? След като чух историята на фамилията ти?

Той я погледна косо и свирепо.

— По дяволите, Беки, не съм очаквал, че между нас ще се получи привличане. Не бях готов за това. Реших да изчакам. Непрекъснато си казвах, че адвокатите ще те търсят с месеци и междувременно ще те опозная. Приемах нещата едно по едно. Ти имаше нужда от работа. Аз имах възможност да ти предложа.

— И си си представял, че аз ще ти бъда толкова благодарна, че ще ти дам земята, на каквато и цена решиш да предложиш?

Кайл погледна към съдържанието на чашата си. Когато вдигна глава, очите му искряха от честност.

— Стори ми се, че можеш да ми върнеш услугата, като изслушаш предложението ми за земята, преди да чуеш предложението на фамилията Балард.

— Значи явно трябва да очаквам предложение и от фамилията Балард? — попита студено тя.

— Можеш да бъдеш сигурна, че Глен Балард ще бъде по петите на адвокатите. Той винаги дебне да открадне това, което някой друг е открил.

Ребека бе потресена от горчивината, с която той изрече тези думи. Очите ѝ се разшириха от изненада.

— Значи не за първи път изпадаш в такава ситуация заедно с Балард?

— Случвало ми се е веднъж — два пъти.

— Кога? Във връзка с работата ли?

Сега тя бе обзета от любопитство. До този момент не бе виждала очите на Кайл да изглеждат така. Това я плашеше.

— Няма значение, Беки. Сега това не е важно. Единственото ми желание в момента е нещата между нас да се изяснят. Съзнавам, че тази ситуация може да те притеснява. Сигурен съм, че имаш въпроси.

Ребека бавно поклати глава от изненада.

— Признавам ти, че се опитваш да омаловажиш нещата, като ги сведеш до нещо дребно, което трябва да бъде изяснено. Имам само един въпрос към теб, Кайл.

— Питай — подкани я великодушно той. Погледът му бе донякъде замислен, сякаш той бе напълно сигурен, че вече владее положението.

— Защо реши, че ще успееш, след като направиш това с мен?

Той я погледна втренчено.

— За какво говориш? Нищо не съм ти направил, с изключение на това, че съм те любил.

— Не си ме любил — каза тя леко презрително. — Ти ме използва. Не си по-добър от предшествениците си. Опита се да ме прелъстиш с надеждата, че ще ти прехвърля земята без много шум.

Кайл направи крачка напред.

— Беки, това не е вярно. Когато имаш възможност да размислиш, ще го разбереш. Предупреждавам те. Недей да сипеш сега обвинения, които после самата ти ще трябва да понесеш. Казах ти истината за всичко, което се случи. Сега нашите отношения нямат нищо общо с Долината на хармонията.

Ребека стана. Самата тя се изненада, че не избухна от силната ярост, която я бе обзела.

— Не ме лъжи безцеремонно, Кайл. В основата на всичко е долината. Всъщност излиза, че тя е единствената причина за отношенията между нас. Преди всичко, заради нея сме се запознали, заради нея си ме любил и си ме поканил да дойда да живея при теб. На

предшествениците ти признавам едно — те поне са предлагали брак на жената, която е притежавала тази долина. Аз дори и това не получих.

Зелените очи на Кайл проблеснаха.

— Ребека, седни. Реагираш прекалено бурно. Това не ти е присъщо. Успокой се и ми дай възможност да поговорим.

— За какво да говорим? Искаш ли да купиш тази земя от мен?

— Забрави за земята — изръмжа Кайл, като очевидно спокойствието му се изчерпваше. — Не говорим за земята, а за нас. За теб и мен.

— Така ли? Тогава няма да имаш нищо против днес следобед да дам земята на Глен Балард? — каза презрително тя.

Кайл отхвърли заплахата с едно махване на ръка.

— Не прави такива прибързани глупави изявления. Ти просто си малко разстроена.

— Малко разстроена ли? — Ребека не вярваше на ушите си.

— Беки, по-късно можем да се заемем с Долината на хармонията. Сега тя не е важна. Важни са нашите отношения.

— Какви отношения? — Ребека много ядосано се огледа. — Доколкото виждам, единствените отношения, които имаме, съществуват заради тази земя.

— Не е вярно, по дяволите, Беки, чуй ме — Кайл направи две големи крачки напред и остави чашата си. — Не постъпваш разумно. Това не ти е присъщо. Успокой се и се опитай да помислиш.

Тя вдигна брадичка.

— За какво да помисля, Кайл? За това, че нито веднъж не ми каза, че ме обичаш ли? За това, че съм била глупава да си въобразявам, че ме обичаш и че само ти е необходимо време, за да разбереш чувствата си? Или може би трябва да седна и да помисля за това как съм била подведена и използвана? Нещо ми подсказва, че второ ще даде подобри резултати.

— Не си била подведена — той обгърна раменете ѝ и леко я разтърси. Погледът му блестеше, докато с явно усилие овладяваше гнева си. — Няма да ти се размине, че така ме обвиняваш, независимо колко си ядосана. Казах ти веднъж и го повтарям, че връзката ни няма нищо общо с тази земя.

— И аз трябва да ти повярвам ли? — тя беше скептична. — След всичко, което току-що ми разказа?

— Повярвай ми, Ребека — каза през зъби Кайл.

— Кажи ми поне една разумна причина, за да ти повярвам.

— Искаш причини ли? — отвърна бързо той. — Ще ти изложа няколко. Дължиш ми малко доверие, Ребека Уейд. Аз съм мъжът, с когото ти спиш. Мъжът, когото казваш, че обичаш.

— Защо трябва да си хабя любовта и доверието на вятъра? Поне сега знам защо нито веднъж не ми каза, че ме обичаш. Признавам, че поне в това отношение си бил честен.

Той грубо стисна раменете ѝ.

— Дадох ти всичко, което мога да дам на една жена — каза рязко той. — Всичко.

— Искам да ти кажа, Кайл Стокбридж, че това не е достатъчно.

Ребека бързо се отдръпна от него, направи няколко крачки назад и ръцете му увиснаха празни.

— Не бягай от мен, Беки — заповяда ѝ нежно той.

— Не бягам от нищо и от никого. Но ще се махна колкото може по-далеч от теб.

— Ще те последвам.

Тя прочете неумолимото намерение в очите му и мрачно се усмихна.

— Няма да ме следваш много дълго. Веднага щом се отърва от Долината на хармонията, ще ме забравиш. Не се безпокой, Кайл. Каквото и да мислиш, че изпитваш към мен, ще се изпари веднага щом земята вече не е между нас.

Тя бързо излезе и тръгна по коридора към спалнята.

Кайл се спусна към нея, като едва я стигаше.

— Къде си тръгнала?

— За тази нощ — на хотел. Утре смятам да направя малко пътешествие из планината. Любопитна съм да видя земята, която Алис Корк и майка ѝ толкова упорито са се борили да задържат.

— Те не са искали толкова да задържат Долината на хармонията, колкото тя да не попадне в ръцете нито на Стокбридж, нито на Балард.

— Мога да разбера защо не са желали да попадне в ръцете на човек от фамилията Стокбридж. Но засега нямам нищо против някой от фамилията Балард. Може би този Глен Балард не прилича чак толкова на предшествениците си, колкото ти на своите.

— Престани да сипеш смътни заплахи. Не е в твой стил.

— Кой изрича заплахи?

Ребека зави покрай ъгъла в спалнята и влезе в килера, за да вземе куфара си. Когато рязко се обърна, тя се сблъска с Кайл, който се оказа почти върху нея. Ръбът на куфара го блъсна в слабините.

Кайл трепна от болка и задържа дъха си.

— Повярвай ми, Ребека, Глен Балард е негодник като баща си и като дядо си. Знаем го със сигурност.

— Така ли? — Ребека стовари куфара върху леглото, отвори го и започна безразборно да хвърля в него дрехи. — Откъде знаеш? Какво още ти е направил, освен че се е борил за това, за което и ти?

— Преди всичко, прелъсти годеницата ми — каза Кайл с леден глас.

Ребека беше толкова шокирана, че за миг не помръдна. Тя втренчи поглед в Кайл, държейки куп бельо.

— Балард е откраднал годеницата ти? — повтори най-последно неразбиращо.

— С Дарла са женени от около четири години.

Ребека бавно се обърна към отворения куфар и пусна бельото в него.

— Чух слухове, че някога си бил сгоден. Но никой не коментира.

— В службата нямат кой знае каква представа за това — отвърна Кайл. — Там не говоря по този въпрос.

— Нито пък другаде. Чудех се кога ще се наканиш да ми го кажеш — тя затвори куфара, като го заключи с излишно старание. — Чух и слухове за брак. На времето си помислих, че това са клюки. Сега не съм сигурна. Вярно ли е, Кайл? Ти разведен ли си?

Той прокара пръсти през косата си.

— Да.

— Да? Само това обяснение получавам за един развод и за един провален годеж?

Очите му я изгаряха.

— Какво искаш да ти кажа? Че съм два пъти неудачник по отношение на жените ли? Хубаво, признавам си. Мъжете от рода Стокбридж не са добри съпрузи. Попитай някого, който ни познава. Късметът на Стокбридж не действа, когато стане въпрос за жени — заключи с горчивина той.

— Може би мъжете от рода Стокбридж не е трябвало да разчитат на късмета си по отношение на жените. Може би вместо това е трябвало да се опитат да бъдат честни.

Ребека вдигна куфара си. Той беше толкова тежък, че се налагаше да го носи с две ръце.

— Остави го, Беки. Никъде няма да отиваш.

— Как ще ме спреш? С груба сила ли? Не се опитвай, Кайл. Не е помогнало при другите жени, няма да помогне и при мен. Махни се от пътя ми.

Той за момент затвори очи, явно полагайки усилие да се овладее.

— Не искам да те пусна, Беки. Опасявам се, че ще направиш нещо неразумно.

— Например какво? Да продам земята на Глен Балард ли? Обещавам ти, че веднага ще ти кажа, ако го направя. Сега се махни от пътя ми.

— Беки, ти ми каза, че ме обичаш — напомни й той много нежно.

— Спомена, че правя неразумни неща — промърмори тя. — Махни се, Кайл!

— Тази сутрин ме посъветва да дам възможност на Харисън да ми изложи обяснението си. Послушах те.

— Не прави аналогии. Вече имаше възможност да ми обясниш и това, което ми каза, не ми хареса.

— По дяволите, Беки, дължиш ми поне малко доверие.

— Защо? Защото съм спала с теб десет ноци ли? — отвърна бързо и гневно тя. — Абсолютно нищо не ти дължа за тази привилегия. Що се отнася до мен, ти си ми длъжник. Длъжник си ми за цялата любов, която пропилях по теб. За цялата любов, която бях готова да пропиля за теб в бъдеще. Но както изглежда, този дълг няма да ми бъде изплатен, затова ще го впиша в графата „лоши дългове“.

— Беки, предупреждавам те. Ако си тръгнеш сега, ще съжаляваш.

Той повдигна вежди.

— Така ли? И какво ще направиш? Ще ме уволниш ли? Хайде, действай. Щом Карстеърс толкова горещо ме препоръча на теб, сигурна съм, че ще успея да го накарам да ме препоръча и на някой

друг. Може би Глен Балард ще има нужда от добър главен секретар, който два месеца е работил във вражеския лагер?

Ребека веднага разбра, че прекали с последната безсмислена заплаха. Ръката му здраво хвана нейната, пръстите му я стиснаха за наказание. Но това не я изнервяше толкова, колкото силният гняв в очите му.

— И през ум да не ти минава да отиваш при Глен Балард — каза подчертано нежно той.

Ребека си пое дъх, за да се съвземе, и реши, че въпреки че беше ядосана, нямаше право така да го заплашва. Тя просто не биваше да наранява мъжа, когото толкова много обичаше.

— Успокой се, Кайл. Няма да предложи услугите си на твоя съперник. Нямам интерес да бъда в центъра на тази вражда. Просто искам да се оттегля. Доколкото схващам, колкото по-бързо стане това, толкова по-добре.

Кайл се взря в лицето ѝ и неохотно пусна ръката ѝ.

— Беки, продай ми земята и между нас няма да има проблеми — подкани я той със сурова деликатност. — Когато сложим край на това, ще видиш, че нашите отношения нямат нищо общо с него. Ще те желая толкова неудържимо, колкото и сега. Между нас нищо няма да се промени.

Тя можеше само да се възхищава на това докъде може да стигне наглостта му.

— Не искаш много, нали?

— Само доверието ти.

— А аз какво ще получа?

Той се намръщи.

— Всичко, което имаше досега. Отношенията ни ще станат такива, каквито бяха до днес сутринта.

— Не ми е приятно да ти го кажа, Кайл, но ми се струва, че отношенията ни никога няма да бъдат такива, каквито бяха досега. Случиха се прекалено много неща. Аз искам повече, отколкото ти можеш да ми дадеш. Вече съм наясно.

— По дяволите, госпожо. Какво искаш от мен?

Гласът му беше груб.

— Любов, всеотдайност, открити отношения, това е.

— Казах ти, Беки. Вече съм ти дал повече, отколкото, на която и да е друга жена.

— Повече, отколкото си дал на бившата си съпруга или на онази Дарла, за която някога си бил сгоден?

— Остави на мира бившата ми съпруга и бившата ми годеница.

— Че защо? Ти твърдиш, че си ми дал повече, отколкото, на която и да е друга жена, но ти си им дал брачни халки. Това е повече, отколкото получих аз. Довиждане, Кайл.

Ребека само веднъж погледна смаяното изражение на Кайл и се промъкна покрай него. Беше много болезнено да се визира повече в съсипаното му лице. Тя вече страдаше толкова много, че ѝ идваше да заплаче. С огромно усилие на волята успя да извлачи тежкия куфар по коридора, после до асансьора и до гаража, където беше колата ѝ.

Тя усещаше, че Кайл мълчаливо следва всяка нейна стъпка. Той не предложи да ѝ помогне за тежкия куфар, но и не направи усилие да я спре, когато тя седна зад кормилото на колата си. Просто стоеше на входа на коридора при ескалатора с ръце в джобове и гледаше как завърта ключа в стартера.

Ребека го зърна за последно в огледалото за обратно виждане. Лицето му бе добило неразбираемото изражение на човек, свикнал да бъде сам. Човек, който дълбоко в себе си не бе очаквал самотата да му се размине.

По време на съвместния им живот имаше моменти, в които той не изглеждаше толкова отчужден и самотен. Имаше моменти, в които Кайл приличаше на мъж, който се влюбва. Ребека си каза, че сигурно се бе заблудила.

На три преки от блока на Кайл Ребека спря на паркинга на универсалния магазин и се разплака от все сърце.

ГЛАВА 5

Настъпи един от онези прекрасни летни дни, с които се славеха Скалистите планини. Въздухът беше кристалночист, слънцето ослепително блестеше на далечните снежни върхове. Дърветата стигаха чак до серпантината на магистралата.

Ребека нямаше настроение за великолепните гледки. Тя беше решила да стигне там, за където бе тръгнала — в едно градче, сгушено в планината. Оттам, бе й казал адвокатът, имаше съвсем малко път до Долината на хармонията. Ключовете от къщата, в която Алис Корк бе живяла толкова много години, бяха на дъното на чантичката ѝ.

Ребека не си направи труда да се обади на Тереза, за да ѝ каже, че този ден ще отсъства от работа. Реши, че Кайл може да се справи с този проблем. Щеше да ѝ бъде интересно да види как Кайл ѝ обяснява, че изобщо не знае къде е Ребека. В края на краищата, всички от компанията много добре знаеха за неотдавнашната промяна в битието на шефа.

Но, познавайки Кайл, Ребека реши, че той може би изобщо няма и да направи опит да се извини за това, че неговият главен секретар — в случая любимата, с която живееше, отсъства. И никой нямаше да посмее директно да го попита. Щяха да плъзнат слухове. А служителите в компанията бяха твърде лоялни към Ребека, така че клюката щеше да се обърне срещу Кайл.

Тази мисъл донесе известно удовлетворение на Ребека. Тя все още се мъчеше да превъзмогне раната, която Кайл ѝ бе нанесъл. Не изпитваше съчувствие към мъжа, който ѝ бе причинил това. Макар че вероятно на Кайл изобщо нямаше да му пука, ако ще и целият персонал да се нахвърли върху него. Такива дреболии не тревожеха Стокбридж.

Но от ума ѝ не излизаше мрачният и вгълбен вид на Кайл. Колкото и усилено да се опитваше да го прогони, отчужденото му и затворено в себе си изражение я преследваше.

Струваше й се, че известно време Кайл сякаш излизаше от мрака, който го обгръщаше. Но събитията от предишния ден доказаха, че винаги е бил забулен в него.

Беше се нарекъл двукратен неудачник. Ребека смаяна поклати глава. Нищо чудно, че изобщо не бе споменал за брака си. Може би е искал да се ожени, за да се добере до земята — също както са направили баща му и дядо му, но вземайки си поука, може би беше решил, че е по-добре само да прелъсти жената, вместо да й направи предложение.

Освен това, помисли си с горчивина Ребека, много по-лесно беше да се прекрати едно съжителство, отколкото узаконена връзка. Може би Кайл се беше уморил да разваля бракове и годежи. Вече имаше твърде богат опит в това отношение.

Ребека се укоряваше заради мъчителната несигурност, която изпитваше след последната сцена в жилището на Кайл. Той бе поискал нейното доверие, но нямаше това право — помисли си тя. Какво бе предложил срещу любовта и доверието, които вече му бе дала?

Кайл добре бе запазил тайните си. Ребека се чудеше колко ли още щеше да крие за Долината на хармонията и за нейната роля във враждата, която продължаваше вече три поколения. Кайл трябва да е знаел, че не му остава много време. И въпреки това нищо не й каза до момента, в който писмото на адвоката не стигна до бюрото й.

Това не бе присъщо за Кайл — помисли си Ребека. Той беше човек на действието.

Сякаш нямаше желание да се справя със ситуацията, която сам бе създал. Сякаш стискаше палци и чакаше късметът да му падне от небето. Той се надяваше щастието да дойде от само себе си, а не всичко да се провали с гръм и трясък.

Беше казал, че родът Стокбридж е известен с късмета си.

В някои области.

Ребека можеше да повярва, че на рода Стокбридж му вървеше в бизнеса, макар че според нея късметът им в тази област се дължеше на известна агресивна самонадеяност, на схватливост и на инстинктивна проницателност. Това бе късмет на бандита.

Тя имаше право, когато още в началото реши, че Стокбридж беше роден в неподходящо време. Повече му подходеше

беззаконието от миналото, когато мъжете сами са си създавали нормите в тази пустош в Колорадо.

Ребека пристигна бързо. Градчето, което адвокатът беше записал на бележката с инструкциите, едва ли беше необходимо да бъде с табелка. В него имаше няколко бензиностанции, кафене, магазин за хранителни стоки, кръчма и малък мотел.

Ребека реши, че изборът ѝ е съвсем малък. Тя се настани в хотела и се зарадва, че има късмет. Ако там нямаше свободни стаи, щеше да се наложи да отиде с колата до съседния град, който не беше чак толкова близо.

Стаята беше облицована с ламперия, приличаща на дърво, която още повече смаляваше и без това недостатъчно голямото пространство. Но всички инсталации работеха и леглото не бе толкова на буци, колкото можеше да бъде при тези обстоятелства. Ребека извади дрехите си от куфара и излезе да потърси да хапне някъде.

Тя си помисли, че разполага с цял следобед, за да открие Долината на хармонията. Сега, когато беше близо до целта си, вече не се стремеше чак толкова много да я стигне. Изведнъж изпита известно вътрешно съпротивление да се изправи лице в лице със земята, която бе развалила отношенията ѝ с Кайл Стокбридж.

Кафенето беше пълно с мъже с вехти каубойски шапки и кепета, с навсякъде разпространените емблеми на производителите на селскостопански машини. Когато Ребека се насочи към едно сепаре в дъното на кафенето, към нея се отправиха многобройни любопитни погледи. Тя потисна леката си усмивка. Очевидно по тези места рядко идваха непознати.

Тя седна и взе листа с менюто. Бе поразена от факта, че това незначително градче бе родното място на Кайл Стокбридж. И все пак някак не беше много странно, че Кайл произхождаше от такова място. Тя можеше да си представи как той бе расъл сред планините и бе станал твърд и неприветлив като самите Скалисти планини.

— Хамбургер и пържени картопки, моля — каза Ребека на сервитьорката, която дойде да вземе поръчката ѝ.

— Сирене? — попита младата жена, като отметна конската си опашка и весело пукна едно балонче с дъвката си.

— Да, моля. И чаша кафе.

— Веднага.

Сервитьорката обърна глава, когато в кафенето премина вълна от поздрави.

Ребека погледна към вратата и замръзна от изненада.

— Хей — каза сервитьорката с доволна усмивка, — това е Кайл Стокбридж. Не съм го виждала тук цяла вечност. — Тя усърдно махна с ръка и дъвката ѝ пак изпука. — Как си, Кайл?

Беше Кайл, естествено, но не този, когото Ребека познаваше. Преди всичко, не беше облечен с делови костюм. Носеше избелели плътно прилепващи джинси, памучна риза и стари очукани ботуши. На главата си беше нахлупил черна каубойска шапка. Очевидно се чувстваше в свои води. Вървеше с широка лека походка, присъща за мъж, прекарал дълго време из планините на седлото на кон.

Докато Кайл премина по пътеката към сепарето на Ребека, той бе посрещнат с приятелски кимвания и лаконични поздрави. Ребека неохотно си помисли, че тук непознатите може и да ги посрещаха със студени изпитателни погледи, но съвсем различно беше отношението към кореняците.

Тя до известна степен се поласка от това, че го видя. За момент по тялото ѝ премина вълна от желание, но успя да овладее неочакваните емоции.

Обаче от проблясъка на доволство, който долови в очите му, Ребека разбра, че за момент се бе издала.

— Здравей, скъпа — каза нежно той и седна срещу нея. — Изненадана ли си, че ме виждаш?

— Да — каза сдържано тя.

— Не би трябвало. Трябваше да знаеш, че щях да те последвам чак до Тимбукту.

— Тук не е Тимбукту.

Той леко се усмихна и постави шапката до себе си на червената пластмасова тапицерия.

— Вярно. Но това е единственото кафене в града. Обадох се в мотела и там ми казаха, че си отишла на обяд. Не беше трудно да те намеря. Не забравяй, че преди те открих при много по-трудни обстоятелства.

— Проследил си ме — обвини го нежно тя.

— Ето защо си толкова добра като главен секретар, Беки. Много си прозорлива. Схващаш И най-малките нюанси в ситуацията. Много

си интуитивна. Да, госпожице, проследих те.

— Какво обядваш?

— Хамбургер.

— Мъдър избор. Оценявам това, че няма да ме притесниш, като си поръчаш спагети или пиле по академично. Щях да стана за смях — той погледна към младата сервитьорка, която се появи до него с каничка с кафе. — Жан, и аз ще си поръчам хамбургер. Непрепечен.

— Готово, Кайл — тя първо наля кафе на Кайл, после — на Ребека. — Този път за по-дълго ли ще останеш?

— Зависи.

Жан отпрати към него разбиращ поглед.

— Всички очаквахме да се появиш веднага след като почина Алис Корк. Татко каза, че с Глен Балард ще дойдете на коне и ще се стреляте с пушки. Мислеше, че ще това ще стане пред бензиностанцията на Пат. Също както по филмите.

— Не е познал — Кайл погледна към Ребека. — Най-напред трябваше да открия кой е наследил Долината на хармонията.

Погледът на Жан с нескрит интерес се отмести към лицето на Ребека.

— Вие ли? — попита тя с жадно любопитство. — Тук всички се чудехме на кого Алис ще натресе проблема с долината. Коя сте вие?

— Запознай се с новата собственичка на Долината на хармонията — каза любезно Кайл. — Името ѝ е Ребека Уейд. Тя е главен секретар във „Флеминг Лък Ентърпрайзис“. И... — добави той спокойно с чувство за собственост, — жената, с която живея.

Пръстите на Ребека затрепериха от гняв.

— Вече не — каза хапливо тя.

Но бомбата бе хвърлена. В съседните сепарета наостриха уши. Жан я гледаше втренчено, като любопитството ѝ премина в нескрито учудване.

— Е, ясно — Жан се усмихна на Кайл. Това май дава отговор на въпроса кой най-после ще наследи Долината на хармонията, нали?

— Не е чак толкова сигурно — промърмори Ребека. — Жан, ще ти бъда много благодарна, ако изпълниш поръчката ми. Прегладнявам.

— Да, госпожо — преливаща от вълнение, Жан бързо отиде в кухнята. Очевидно бе нетърпелива да съобщи клюката.

— Аз пък си мислех, че многото приказки ще попречат на работата — Ребека погледна Кайл, вдигайки чашата си с кафе.

— В продължение на три поколения хората тук клюкарстват за фамилиите Стокбридж и Балард — отбеляза Кайл. — Не се безпокой. И двете фамилии със сигурност не се безпокоят.

— Лесно ти е да го кажеш. Ти първи започна да говориш за мен.

— Хората трябваше да говорят за теб. Поне така си изясняват фактите.

— От това, което ти им каза, няма да си ги изяснят. Току-що изтърси на Жан опашата лъжа. Защото от вчера не живея с теб.

— Искаш ли веднага след като хапнем, да отидем с колата до Долината на хармонията? — попита общително Кайл.

Ребека се бореше със себе си, за да не избухне. Тя вече беше виждала Кайл да прилага тази тактика. Когато не му харесваше посоката, която взема разговорът, той просто променяше темата. Щеше да е безполезно да се опитва насила да го кара да признава погрешните си ходове.

— Не може и дума да става за това. Смятам следобед да отида в долината. Сама.

— Ще те закарам. Ако си сама, има голяма вероятност да се изгубиш.

— Тогава ще се изгубя. Значи такъв ще е късметът ми.

Кайл я погледна спокойно.

— Аз ще те заведа до къщата на Алис, Беки.

Ребека знаеше, че губи, но нещо я караше да се сражава докрай.

— Ами ако отклоня предложението ти? — заинтересува се иронично тя. Кайл винаги искаше да кара човек да съзнава колко много зависи от него.

— Ще те последвам — каза просто той.

Перспективата да броди из непознати пътища и да търси смътните ориентири на адвоката, а черното порше да се мерзелее на огледалото за обратно виждане, беше обезкуражаваща.

— Много мило, че така нарушаваш спокойствието си — каза сдържано Ребека.

— За мен е удоволствие — Кайл млъкна и се замисли. — Бил ли съм някога груб към теб. Беки? Бъди честна, скъпа.

— Ето, идват хамбургерите — обяви Ребека. Самата тя смени посоката на разговора.

Кайл си помисли, че успехът на рода Стокбридж може отново проработи. Беше крайно време. Очевидно на Ребека не ѝ беше приятна създалата се ситуация, но поне седеше до него в поршето и не му крещеше. В такива деликатни моменти човек трябваше да извлича това, което успее.

Но Кайл донякъде искаше тя да му крещи. Тишината го гнетеше. След като излязоха от ресторанта, Ребека беше необичайно мълчалива. Тя изглеждаше някак отдалечена, сякаш бе дълбоко потънала в собствените си мисли и нямаше никакво намерение да му каже какви бяха те.

Кайл усети, че никак не му беше приятно да не общува с нея. Той осъзна колко бе свикнал със смътното, но хубаво чувство, което го обземаше, когато разговаряше с нея. През последните десет дни за него беше нещо ново това, че се учеше да общува с жена. Като че ли Ребека го разбираше. По дяволите, Ребека го беше обичала.

Когато приближиха Долината на хармонията, Кайл реши да разведри атмосферата, като приеме ролята на екскурзовод.

— Тук е красиво — каза той. Обзе го познато приятно чувство, когато посочи тучната малка долина и внушителните планински хълмове, които я ограждаха. — По време на разцвета на рудодобива хубавите пасища и обработваемата земя никога не са били използвани пълноценно. Да не говорим за това, което има високо по хълмовете. Цяла година тече пълноводен поток.

— Какво е правила толкова много години Алис Корк съвсем сама на това отдалечено място? — Ребека учудено запита, загледана в зеления пейзаж. Тя проговори за първи път, откакто излязоха от ресторанта.

Кайл я погледна с крайчеца на окоото си и се опита да отгатне настроението ѝ. Преди това изобщо не му беше трудно. Сега откри, че полага усилие, за да я прецени. Това го притесняваше.

— През повечето време се занимаваше с фермата — каза Кайл. — Известно време имаше няколко крави и говеда, а след това — няколко овце. Преди да почине, продаде добитъка. Като че ли знаеше, че краят ѝ приближава. Алис винаги предусещаше нещата.

— Какви неща?

Кайл сви рамене.

— Не знам как да го обясня. Просто сякаш имаше някакъв усет. Например за това кога ще се роди бебе. Тя беше нещо като местната акушерка. Хората, които живеят по тези отдалечени места, невинаги успяваха да отидат навреме до болницата, особено при лошо време. Алис ставаше от леглото и сред снежни виелици отиваше с пикапа си до съответното ранчо точно когато трябваше да се роди бебето.

— Така ли? — изведнъж очите на Ребека проблеснаха от жив интерес.

— Да. Наистина — Кайл бегло я погледна, доволен, че най-последно действително бе привлякъл вниманието ѝ. — Странното е това, че в половината от случаите никой не я бе викал за помощ. Тя просто се явяваше в подходящия момент. Като че ли знаеше точно кога ще настъпи той. Разбираше и от животни. Понякога местният ветеринарен лекар се съветваше с нея. — Кайл замълча, за да си спомни. — Веднъж спаси едно мое куче.

— Какво стана?

— Джоукър тежко се разболя. Според ветеринарния положението беше неспасяемо и предложи да го приспи. Татко каза аз да реша какво да правим, но ако бил мое място, би потърсил друг изход.

— И ти е предложил да занесеш кучето при Алис ли?

Кайл кимна.

— И ветеринарният лекар се съгласи. Каза, че това няма да му навреди. Така че качих бедния Джоукър в задната част на пикапа и отидохме с татко при Алис. Той ме предупреди, че може и да не ни допусне да паркираме пред къщата ѝ. Тя бе известна с това, че поздравяваше хората от фамилиите Стокбридж и Балард с пушечни изстрели. Но тогава Алис ни разреши да отидем с пикапа чак до вратата на къщата. Излезе, сякаш ни бе очаквала, и само нареди на татко да внесе Джоукър. Татко го внесе, без да продума. Алис ни каза да си тръгваме и ние си тръгнахме.

— Какво стана?

— След пет дни Алис се обади. Каза да си приберем Джоукър и затвори телефона. Отидохме с татко до къщата ѝ и Джоукър изтича навън да ни посрещне, жив и здрав. Татко понечи да плати на Алис, но тя каза, че някои неща не могат да се заплатят с парите на рода

Стокбридж. Направо ни изгони. После се върнах да ѝ благодаря, но тя не ме пусна да вляза.

— Звучи чудесно.

На Кайл не му допадна съвсем нескритото ѝ възхищение. Присви очи, навлизайки с поршето в силно разбития път към къщата на Алис.

— Тя беше твърдоглава, с тежък характер, зла вещица.

— Ти си от рода Стокбридж. Предубеден си.

Кайл поклати глава.

— Попитай, когото искаш.

— Ще си правя собствени изводи. В края на краищата, тя ми е била роднина, макар че изобщо не бях чувала за нея — Ребека се наведе напред, обзета от внезапно нетърпение. — Това ли е къщата?

— Това е. Не е много приятна за гледане.

Алис се бе грижила повече за обора и за градината си, отколкото за къщата.

Порутената постройка изглеждаше така, сякаш при по-силен вятър ще се срине. Дървото бе посивяло от времето и от това, че не бе боядисвано. Покривът на верандата бе опасно провиснал.

Ребека отвори вратата на поршето още преди Кайл да изключи мотора. Възхищението ѝ от Алис Корк и от старата къща бе започнало да завладява и него. Не бе виждал Ребека да се държи така.

Кайл излезе от колата и я последва по стълбите към верандата, наблюдавайки я как вади връзка ключове от чантичката си. Обзе го странно неудобство, когато тя отвори вратата и влезе вътре. Това беше забранена територия. Поне за хора от фамилиите Стокбридж и Балард. Имаше чувството, че извършва нарушение — което бе ужасно глупаво, като се има предвид, че той имаше най-голямо право върху тази долина от когото и да било, включително и от Ребека.

Ребека погледна назад, сякаш усети колебанието му.

— Какво има? — попита тя, като леко се намръщи.

— Нищо — изведнъж Кайл се ядоса на себе си и влезе с твърда стъпка в къщата. — Ако Алис Корк ме видеше сега, щеше да припадне. Тя не разрешаваше кракът ми да стъпи тук. В деня, в който ѝ донесохме Джоукър, разреши на татко само да го внесе в хола и да го остави пред камината. Аз трябваше да чакам на верандата.

— Погледни само — каза тихо Ребека. — Като че ли е от музей на Америка от края на деветнайсети век. — Тя разгледа масивната

каменна камина, обточено с ширит чердже, вехтия дървен под и старите мебели. — Никакви съвременни уреди, нито централно отопление. Единственото нещо, което изглежда сравнително ново, е телефонът.

— Тя имаше нужда от телефон. Често ѝ се обаждаха за съвети как да се лекуват от грип или стомашни болки.

Когато започна да обикаля из старата къща, Кайл почувства прилив на потиснато вълнение.

Най-после след толкова много години Долината на хармонията беше достъпна. Сега възможността да стане собственост на ранчото „Флеминг лък“ беше по-голяма от всякога. Ако късметът му не го изоставеше, всичко щеше да бъде негово, помисли си той. Нямаше причини, поради които Ребека и долината да не станат негово притежание. Той бързо възвърна увереността си.

— Можеш да разгледаш, Кайл — каза Ребека от другата страна на хола. Тя проучваше овехтелите драперии. — Къщата е моя.

Забележката ѝ го разтревожи.

— А ти ми принадлежиш — напомни ѝ кратко той.

— Не повече, отколкото Алис е принадлежала на баща ти или пък майка ѝ — на дядо ти. Интересно е, нали, Кайл?

— Кое е интересно? — попита предизвикателно той.

— Как тези две жени са устояли и на рода Балард и на рода Стокбридж. Имам чувството, че тази традиция се е предала на мен.

— Не си прави прибързани заключения — предупреди я той, опитвайки се да потуши паниката, която усети, когато тя постави така въпроса. — Освен това, ако си спомняш, ти нямаш нищо против Стокбридж — прибави рязко той.

Тя потръпна.

— Грешка, признавам. Тогава не знаех за семейната традиция в това отношение. Сега знам.

С рязък жест Кайл затвори чекмеджето на бюрото и хвърли на Ребека успокоителен поглед.

— Не наричай връзката ни грешка, по дяволите. И не започвай да говориш за семейни традиции. Ти довчера дори не знаеше, че Алис Корк ти е роднина.

— Съжалявам, че не съм я познавала — каза Ребека искрено, ровейки из едно бюро. — Бих искала да я познавам. Сигурно е била

забележителна жена. Харесва ми старата ѝ къща.

Кайл реши, че със сплашване нищо няма да постигне. Искаше му да знае как този ден да се отнася към Ребека. Нейната отчужденост все повече го държеше нащрек. Преди тя да разбере истината, Кайл бе уверен, че ще успее да се справи с нея. Беше много сигурен, че ще може да контролира положението, без да загуби нито нея, нито земята. Но се боеше, че така всичко щеше да се разкрие.

— Скъпа, бъди разумна. Тази стара къща е опасна. Може да се срути всеки момент. Най-добре е да бъде съборена.

Ребека попита:

— И да се построи нова ли?

Кайл вдигна очи към нея и бавно поклати глава. Той погледна през прозореца към красивите планински склонове.

— Знаеш ли какво бих направил с тази долина?

— Какво? — Ребека не помръдна.

Тя напрегнато го гледаше.

— Бих я превърнал в първокласен ски курорт.

— Ски курорт!?! — тя беше потресена.

Кайл кимна.

— Отдавна си мисля за това. Долината на хармонията може да стане страхотно място за каране на ски. Курортът ще създаде нов поминък и ще вдъхне нов живот по тези места. Ще съживи икономически района. При добра организация той може да се използва целогодишно. През лятото много туристи минават оттук с коли. Няма причина да не бъдат привлечени.

— За това начинание ще са необходими огромни финанси — отбеляза Ребека. „Флеминг Лък Ентърпрайзис“ няма да се справи сама. Ще трябва да потърсиш и други инвеститори.

Кайл се подпря с ръка на прозореца, отдаден на мечтите си.

— Може да стане — каза настойчиво той.

— Ако ти продам земята — отвърна рязко Ребека. — Кайл, ще бъда напълно откровена с теб. Точно сега нямам представа какво точно да правя с Долината на хармонията.

— Беки, ти си разумна жена. В повечето случаи. Пределно ти е ясно, че единственото, което можеш да направиш с тази долина, е да я продадеш. Не мога да си представя ти да живееш тук сама, както Алис. Ще се побъркаш.

— Може би. А може би не — Ребека отвори друго чекмедже на старото бюро.

— Не ми се опъвай за това, скъпа — приласка я нежно Кайл. — Продай ми земята и всичко между нас ще стане така, както преди. Ще видиш. Ти беше щастлива с мен, Беки. Признай си.

— Десет дни съвместен живот не е кой знае колко дълго време, за да може човек да бъде толкова сигурен — каза тя. — Виж, тук има една стара книга.

— С мен живя само десет дни, но работиш във фирмата ми от два месеца. И това време влиза в сметката, Беки. Ние се опознахме. Освен това в леглото сме луди един за друг. След като се успокоиш по въпроса с Долината на хармонията, ще разбереш, че съм прав. Дай ми шанс, Ребека. Поне това ми дължиш. Продай ми земята и аз ще ти докажа, че между нас нищо не се е променило. Отношенията ни нямат нищо общо с тази долина.

— Тефтер за сметки — каза тихо Ребека. Тя не обърна внимание на Кайл и преобръщаше отново и отново дебелия тетрадка с кожена подвързия. — Или дневник. — Тя го отвори. Прилича на отчет на делата във фермата, придружен с бележки от личен характер.

— Беки — каза бавно Кайл, усещайки, че отново не е обект на внимание. — Остави тази тъпа книга за сметки. Опитвам се да ти говоря за сериозното положение, в което се намираме. За мъжа и жената е важно да разговарят.

— Така ли? — попита отнесено Ребека, мръщейки се над дневника.

— Разбира се — избухна той. — Ние би трябвало да общуваме. Да обсъждаме проблемите си. Всеки отнесен, който решава да пише книга, твърди това.

— Не знаех, че четеш такива неща — Ребека хвърли последен поглед на къщичката. — И откога реши, че откритото общуване между мъжа и жената е толкова наложително? Досега с мен си разговарял само по работа.

— Обичам да говоря за работата с теб — отвърна бързо той. — Ние се разбираме. Няма причина да не разговаряме и по други въпроси.

— Друг път, може би — каза любезно тя. — Кайл, струва ми се, че приключих тук за днес. Моля тя, закарай ме до мотела. Искам да

премисля всичко.

Кайл съзнаваше, че пред него се е издигнала каменна стена, чак когато се сблъскваше в нея. Той отстъпи и опита друг подход.

— Може да останеш в ранчото — каза безгрижно той, като тръгна към вратата. — Има много място. Обадох се на чистачката и я предупредих довчера да бъде там. Тя обеща да зареди хладилника и да смени бельото на леглото.

— Оставам в мотела, Кайл.

Той с усилие си наложи да бъде спокоен.

— Във Флеминг Лък има четири спални. Можеш да си избереш — каза с дрезгав глас той. Беше му трудно да се примири с мисълта, че Ребека щеше да спи без него, но реши да бъде внимателен към нея.

— Оставам в мотела — повтори Ребека.

Когато тя излезе на верандата, дневникът беше под мишницата ѝ.

— Беки, още няма три часа. Ела с мен във Флеминг Лък. Искам да ти го покажа.

— Опасявам се, че този следобед няма да мога да вместя обиколката в разписанието си.

— Какво ще правиш? Ще седиш в този долнопробен мотел цял следобед и цяла вечер? Ще се отегчиш до смърт.

— Няма. Ще чета дневника на Алис. Ще се запозная малко с местната история.

— С версията на Алис Корк за тази история ли?

— Защо не?

— Не мислиш ли, че ще бъде малко изопачена? — попита грубо той.

— Историята винаги е изопачена — осведоми го любезно тя. — Това е така, защото има само две гледни точки — на победителя и на победения. Важното е да знаеш коя от тях четеш.

— Според теб Алис на страната на победителите ли е?

— Точно в тази битка май няма истински победители. Може би никога няма да има.

Ребека се отдалечи.

— Точно в тази битка може и да няма победители, но със сигурност има две страни — добра и лоша — изкрещя след нея Кайл.

— В такъв случай, аз съм на страната на жените от рода Корк.

— Тя е лошата.

— Въпрос на гледна точка.

Кайл едва не скочи след нея да я помоли да вечерят заедно. После би могъл да я прилъже да отидат в къщата му. Беше сигурен в това. Само му трябваше малко време.

Но един внезапен прилив на здрав разум го възпря. Ще я закара в града и ще я остави една нощ сама на спокойствие в този въшлив мотел. На другия ден сутринта Ребека ще се зарадва, когато го види. А щом я покани на закуска, тя сигурно с нетърпение ще приеме.

Умният мъж умее да изчаква най-подходящия момент.

ГЛАВА 6

На другата сутрин Ребека стана призори. Тя прекара будна по-голямата част от нощта, четейки невероятно проникателния дневник на Алис Корк. Добре беше да поспи, но се чувстваше доста неспокойна. Искаше пак да отиде в къщата на Корк. Щеше ѝ се още по-добре да усети какви са били Алис и майка ѝ.

Все още беше тъмно, когато Ребека излезе с колата от паркинга на мотела, но когато стигна до старата къща на Корк, първите лъчи светлина пропълзяваха над планинските върхове. Тя паркира колата на пътя, взе дневника, който бе донесла, и влезе в къщата.

Дървените дъски на пода скърцаха и нещо дребничко с опашка ужасено пробяга пред нея, когато тя отвори вратата. Къщата като че ли стенеше под тежестта на продължителното време, прекарано в усилена работа и самота. Ребека разбра, че през последните години от своя живот Алис Корк е изпитвала тук особено чувство на удовлетворение. Но първоначално всичко е било коренно различно. Загубата на родителите и след това болката от безнадеждната ѝ любов към бащата на Глен Балард бяха оставили своя отпечатък върху Алис. Следващият тежък удар е била загубата на бебето. Тя е предчувствала, че никога вече няма да има дете. Кайл беше прав. Алис Корк е предусещала нещата.

Ребека обиколи къщата, както предишния ден следобед, като се поспря да разгледа една избеляла снимка, един юрган, изработен на ръка, и една стара амуниция, която имаше нужда от поправка.

Накрая седна до дъбовата маса, набраздена с белези, и отвори дневника.

„Днес в магазина старият Ханк ми каза, че Марта Стокбридж е напуснала Кейл. Нищо чудно. Това беше само въпрос на време. Бедната малка Марта бе много неподходяща за този чернокос дявол, за когото се омъжи. Още първия път, когато я видях, разбрах, че тя никога няма да излезе на глава с характера на рода Стокбридж. Беше твърде кротка и твърде млада, за да успее да се справи с Кейл. Той сигурно

често я бе докарвал до ужас през трите години, през които бяха женени. Всички смятат, че късметът на рода Стокбридж изневерява по отношение на жените. Но аз знам, че не е до късмет. Мъжете от рода Стокбридж, както и от рода Балард, са неспособни да обичат друго, освен земята си.“

Ребека вдигна поглед от дневника и се замисли колко млада и плаха е била майката на Кайл. След това продължи да чете.

„Момчето е само на две годинки. То няма да си спомня майка си. Жалко, защото това означава, че в живота му няма да има доброта. Нито нежност. Нищо, което да се противопостави на влиянието на Кейл. Но никой не може да обвини Марта за това, че избяга. Коя жена би издържала на нрава и жестокостта на Стокбридж? Излюпи се ново поколение от груби арогантни представители на този род. Онзи ден в града видях малкия Кайл с баща му. Той страшно прилича на Кейл, дори има същите ужасни зелени очи. В него няма и следа от Марта. Мъжете от рода Стокбридж са династия от дракони и бълват огън.“

Династия от дракони. Ребека почти се усмихна, като се сети как служителите на Кайл често го наричаха дракон. Сигурно заради зелените очи и цялата тази глупост за бълването на огън, реши тя. Но Алис грешеше по отношение на едно. Нито драконите, нито някой друг отглеждаха копия на самите себе си.

Тя не знаеше какъв е бил Кейл — разбира се, във всички случаи не е бил приятен човек. Но Кайл не беше точно копие на баща си. Познаваше го достатъчно добре, за да го усети. В края на краищата, беше се влюбила в него. Това от само себе си го правеше приятен.

Разбира се, помисли си тя, този факт можеше да постави под въпрос нейната интелигентност.

Вниманието ѝ бе привлечено от тропот на копита. Ребека се стресна, затвори дневника и отиде до вратата. Отвори я и пред очите ѝ сякаш се откри гледка от миналото. Зачуди се дали Долината на хармонията не бе видение от пътуване назад във времето.

Кайл приближаваше, яхнал висок черен жребец. Големият му кон леко галопираше и Кайл яздеше така, като че ли животното бе част от него. Встрани от него галопираше дореста кобилка, чиито поводи държеше Кайл. Тя беше със седло и с юздичка.

Ребека наблюдаваше как мъжът и конете сякаш излизаха от зората и усети, че нещо у нея трепна. Кайл беше роден за този пейзаж,

помисли си тя. Тук той се чувстваше като у дома си.

— Добро утро, Беки — поздрави спокойно той, приближавайки се с черния жребец до предната страна на верандата. Коженото седло изскърца, големият черен жребец разтърси грива и леко изпръхтя. Кайл се наведе напред и постави ръка на високата част на седлото. Зелените му очи блестяха изпод сянката, която хвърляше върху лицето му каубойската шапка. — Когато не вдигна телефона в мотела, реших, че ще те намеря тук. Дойдох да те заведа на закуска.

Ребека скръсти ръце и се облегна на стълба при вратата.

— В града ли ще отидем с конете?

Кайл поклати глава.

— Не. Нагоре в планината над тази долина — той потупа една издута чанта на седлото. — Пригответе кафе и бисквити.

— Какво те кара да мислиш, че мога да яздя?

— Инстинктът — Кайл се усмихна. — Но ако не можеш, не се безпокой. Всеки се задържа на селото на Атина. — Той кимна към дорестата кобилка, която ровеше с муцуна в редките храсти пред верандата. — Кротка е като агънце.

— А твоят кон? — попита с любопитство тя. Кайл потупа черния му извит врат. Конят удари с копито по земята.

— Искаш да яздиш стария Тюлип ли? — попита той и вдигна въпросително вежди.

— Тюлип! — усмихна се неволно Ребека. — Не прилича много на лале.

— Името му не е дадено заради външния му вид, а заради характера му.

— Ясно. Той е с благ характер и е деликатен, разбирам.

— Истината е, че в повечето случаи е голям негодник — каза доверително Кайл. — Особено когато известно време не са го яздили.

— Изглежда двамата добре се разбирате.

— Разбираме се.

— Сродни души? — измърмори Ребека.

Кайл се изпъна на седлото.

— Да тръгваме — каза той със спокоен тон.

Това не му хареса. Ребека помълча известно време, преценявайки възможностите си. Едната беше да остане там и да прегладнее. Другата — да язди в ранната утрин и да хапне с Кайл кафе с бисквити.

Нямаше защо да се колебае.

Пъхна в джоба си ключовете от къщата на Алис Корк, слезе по стълбата без дума да каже и пъхна крак в стремето на Атина. Тя хвана юздите, Кайл пусна повода.

— Можеш да яздиш, нали? — попита скептично Кайл.

— Ще се справя.

— Така си и мислех — промълви той. — Винаги се справяш. Ти се жена, която се справя с всичко.

Той смушка Тюлип и големият черен жребец нетърпеливо пристъпи напред.

Атина го последва и след малко те вече пресичаха поляната зад къщата на Алис Корк и се отправяха към близките хълмове. Ребека пое дълбоко свежия утринен въздух и се приспособи към удобния хода на кобилката. Слънчевата светлина, която обливаше Долината на хармонията, беше невероятно красива. Тя сякаш танцуваше по отдалечените върхове и проблясваше във водите на широкия поток. От топлината диви цветя отваряха венчелистчета с нетърпението на млади влюбени.

Кайл яздеше мълчаливо, като от време на време поглеждаше през рамо, за да се увери, че Ребека го следва. В очите му проблесна израз на одобрение, когато видя колко леко язди.

Когато извика на конете да спрат, те вече се бяха изкачили на едно било, от което се откриваше гледка към долината. Кайл скочи от Тюлип и небрежно пусна поводите на земята. Кайл стоеше като закован. Ребека последва примера му. Тя трепна, като се смъкна от седлото.

— Утре ще имам болки — оплака се Ребека. — Не съм яздила от години.

Кайл се усмихна.

— Имам нещо, което ще отвлече вниманието ти от неприятностите — той измъкна термос от торбата на седлото. — Кафе.

— Бих могла да пия с чашка.

Ребека отиде до един голяма скала и се качи върху нея, за да се наслади на гледката. Пред нея в цялото си великолепие през ранната утрин се простираше Долината на хармонията.

— Чудесна гледка по това време на деня, нали?

Кайл се изкачи на скалата и застана до Ребека.

Подаде ѝ чаша кафе и бисквита. Самият той сръбна от термоса.

— Много е красиво.

— Като дете често яздех дотук. Заставах на тази скала и си казвах, че един ден всичко в долината ще бъде мое. Реших, че аз ще бъда този наследник от рода Стокбридж, който веднъж завинаги ще получи тази долина.

— Доста самонадеян си бил за едно дете, нали?

Кайл сви рамене.

— Знаех какво искам. Това е.

— Защо за теб е толкова важно да притежаваш Долината на хармонията?

Кайл замислено се огледа.

— Така.

— Това е изключително важна причина, вярно — отбеляза саркастично Ребека.

Кайл се обърна и я погледна.

— Когато един мъж иска нещо и е сигурен до мозъка на костите си, че му принадлежи, това е достатъчна причина, за да го преследва. Само една жена може да настоява да се прави дисекция на едно съвсем нормално желание, опитвайки се да си обясни защо съществува то.

Ребека седна на студения гранит и скръсти крака. В ръцете си усещаше успокояващата топлина на чашата с кафе.

— Може да се повдигнат възражения по въпроса, но сега не възнамерявам да се занимавам с това. Водил ли си тук съпругата си? А Дарла?

Доста дълго Кайл не помръдна. След това се наведе и седна до Ребека.

— Няма смисъл да се съживява миналото, Беки.

— Бих искала да поговорим за това.

— Защо? — гласът му бе агресивен, сякаш се хвърляше в битка.
— Вече знаеш за горчивия ми опит в гражданското отделение.

— Разкажи ми за бившата си съпруга — настоя Ребека. — Според дневника на Алис, тя се е казвала Хедър.

Той тревожно я погледна.

— Алис е писала за женитбата ми?

— Алис отблизо е следила и рода Балард, и рода Стокбридж — обясни Ребека. — Човек би си помислил, че това ѝ е било хоби. По

всяка вероятност е действала на принципа, че трябва да познава врага си.

Кайл измърмори неодобрително. Той погледна долината. Когато най-после заговори, гласът му беше насечен и не изразяваше никакви емоции, сякаш се бе отдалечил от обстоятелствата около женитбата си.

— Хедър беше съвсем млада. Хубава, руса, със сини очи. Запознахме се в колежа. Едва дочаках да я отведа у дома, да ѝ покажа ранчото и да я запозная с татко. Татко я видя и ми каза, че е прекалено крехка за мен. Не е издръжлива; отбеляза той. Твърде много приличала на майка ми. Аз му обясних, че Хедър е нежна и деликатна. Че има нужда да бъде защитавана и аз искам да съм този човек. Май тогава съм бил в идеалистичния си период.

— Какво каза баща ти?

— Попита ме кой ще я защитава от мен.

Кайл ожесточено отхапа една бисквита. Ребека се загледа в изсечения му профил.

— Оженил си се за нея, въпреки възраженията на баща си?

— Всъщност той нямаше възражения. Само предрече, че всичко ще завърши катастрофално. Каза, че съм прекалено млад, за да знам какво да търся у една жена. Беше прав. С две думи, работата с добитъка не вървеше. После татко почина. Напуснах колежа, когато бях последен курс, за да започна работа. Хедър започна много да плаче.

— Това сигурно ти е дотегнало — промълви Ребека.

Кайл не беше от мъжете, които биха понасяли хленчеци жени.

— Нещата не ставаха така, както Хедър си ги представяше — обясни мрачно Кайл. — Парите не стигаха. Тя беше млада и искаше да се забавлява. Аз работех много и се опитвах да поддържам земята на ранчото. Нямах нито време, нито желание да се занимавам с детинските ѝ капризи. — Той поклати глава. — Може и да съм загубил търпение. Няколко пъти избухвах. Казах ѝ, че много би помогнало за финансовото състояние на семейството ни, ако и тя започне да работи. Хедър започна още повече да плаче. Нещата стремително се влошаваха. После допуснах една грешка — заговорих ѝ за деца.

— За деца?

— Да. Мислех, че ако роди, ще се успокои. Освен това, родът Стокбридж винаги е имал синове и аз реших, че е дошло време да

имам собствен син.

— И тя не се съгласи ли?

— Бога ми, не. Изпадна в паника. Каза, че е твърде млада, за да се обвързва с такива задължения. Нямахме достатъчно пари. Искаше да си поживее, преди да се обвърже с бебе... И т.н., и т.н. Имахме един последен скандал, при който аз наистина се вбесих, и тя избяга при родителите си. На следващия ден подаде молба за развод.

— Ти обичаше ли я?

Кайл потри брадичка.

— В началото си мислех, че я обичам. Както ти казах, бях в идеалистичния си период. Но каквото и да съм усещал към нея преди сватбата и малко след това, се бе изпарило, когато получих документите за развод. Факт е, че когато всичко свърши, изпитах облекчение.

— Може би ще те интересува, че Алис е предсказала точно такъв край на брака ти, както баща ти. Според нея при първата по-голяма буря Хедър ще се прекърши като парникова роза.

— Изглежда всички са били много по-прозорливи от мен — каза с дрезгав глас Кайл.

— Алис е предвиждала нещата, това е ясно. Знаеш ли, че според нея родът Стокбридж е гнездо на дракони, бълващи огън?

Кайл трепна.

— Алис ме е нарекла дракон?

— Според нея ти си последната издънка на дълга верига от зеленооки чудовища.

— Вярно ли е това? — попита той с познатата ѝ агресия. — А какви според нея са от рода Балард?

Ребека леко присви устни, като си припомни това място в дневника.

— Клан от чародейци. Според нея те използват чара си, за да прелъстяват и унищожават хората.

— Тук Алис е била съвсем точна — Кайл като че ли се поуспокои.

— Може би и в двата случая е била съвсем точна — отвърна Ребека. — Имала е достатъчно време, за да прецени качествата и на двата рода. Разкажи ми за годежа си.

Кайл си наля още една чаша кафе.

— Не се отказваш, нали.

— Не.

— Е, след като чу за брака ми, няма защо да не ти разкажа и за Дарла. Всъщност, няма кой знае колко за разказване. Дарла е хубава жена. Винаги някак подсъзнателно съм я харесвал. Така, както един мъж би харесвал по-малката си сестра. След колежа за няколко години изгубихме следите си. Но когато преди четири години я срещнах в Денвър, веднага щом я погледнах, разбрах, че ми трябва точно такава жена. Тя нямаше да ми създава никакви неприятности. Не ме искаше заради парите ми. Нямаше да бъде прекалено претенциозна. От нея щеше да излезе добра домакиня. Нямаше нищо против да ми роди син. На всичко отгоре беше и хубава. Какво повече може да иска един мъж?

— С други думи, си навлязъл в практическия си период.

— Вероятно — Кайл затвори термоса и мрачно се загледа в Долината на хармонията. — Но успях да изпортя и тази връзка.

— Пак ли с нрава си? — попита тихо Ребека.

Кайл забарабани с пръсти върху гранита.

— Като че ли и с него. Но не само. Когато срещнах Дарла, вече се бях научил да владее нервите си.

— Така ли? — скептицизмът на Ребека пролича и в гласа ѝ.

Кайл ѝ хвърли огорчен поглед.

— Вярно е. Сега съм много по-улегнал. Хората се променят.

— Положително съм била свидетел на много случаи, в които новият Стокбридж се е държал като улегнал мъж — изтъкна многозначително Ребека.

— По дяволите! Пред теб никога не съм избухвал, Беки.

Ребека го изгледа косо и разбра, че казва истината. От своя гледна точка, той никога не бе избухвал пред нея. Моментите на нетърпение и леко раздразнение, на които тя бе ставала свидетел през последните два месеца, бяха извън неговата сметка. Някак я успокояваше фактът, че не бе ставала жертва на някой от големите му пристъпи на ярост. Тя се чудеше колко ли унищожителен можеше да бъде ураганът.

— Кой развали годежа? — попита тихо Ребека. — Ти или Дарла?

— Глен Балард развали годежа — заяви кратко Кайл. — Дарла нямаше смелостта лично да ми го каже.

Ребека въздъхна.

— Мога да си представя този кратък епизод.

— Съмнявам се — Кайл се обърна към нея с предизвикателно изражение. — Добре. Ти чу всички жалки подробности. Сега вече знаеш как се провалям, когато се стигне до женитба. Това е типично за рода Стокбридж. Баща ми не се радваше на по-голям успех, нито пък дядо ми. Баба ми не го напуснала, защото в онези дни хората просто не са се развеждали. Но аз си спомням, че тя непрекъснато беше навъсена и мълчалива. Очевидно е била нещастна и не я е интересувало кой знае това. Когато бях осемгодишен, баба ми каза, че завижда на майка ми, че е имала куража да си отиде.

— Каква приятна възрастна жена! — каза мрачно Ребека. *Точно такава сладка баба, от каквата е имало нужда едно момче без майка* — помисли си със сарказъм тя. Но тогава осъзна колко закрепостена и изпълнена с горчивина трябва да е била тази жена. — Струва ми се, че мъжете от рода Стокбридж много зле си избират жените.

— Според повечето хора няма значение каква жена избира мъж от този род. Бракът още от самото начало е обречен на провал — каза тихо Кайл.

— Искаш да кажеш, заради скандалния нрав на тези мъже ли?

Кайл сви рамене.

— Според мен би могло да се каже, че мъжете от рода Стокбридж имат проблеми със сродяването.

— В това отношение не се причислявай към баща си и дядо си. Ти не си въплъщение на нито един от тях. Ти си си ти. Можеш да направиш каквото поискаш. Не бива да повтаряш техните грешки.

— Благодаря ти, госпожице терапевт — Кайл вдигна парченце гранит и го запрати над хребета. — Достатъчно признания. Доволна ли си?

— Не. Но за това после ще се тревожим — тя лъчезарно се усмихна на сърдития му поглед.

— Според дневника на Алис Корк, и мъжете от рода Балард не са имали кой знае колко достоен за възхищение опит с жените. Според нея те са били женкари. Прелъстителни на невинни жени. Явно майката и бабата на Глен мълчаливо са проливали сълзи, докато мъжете им са преследвали нещо, каквото и да е, което носи пола.

— Прочутият чар на рода Балард — каза Кайл с унищожителен тон.

— Такъв ли е Глен Балард?

— Не бих се изненадал. Предупредих Дарла, но тя не искаше и да чуе. Беше убедена, че Глен е по-различен.

— Хайде, Кайл, кажи ми истината. Глен като баща си и дядо си ли е? — настоя Ребека.

— Откъде мога да знам? Не си водя записки за любовните връзки на хората — Кайл се облегна назад на лакти и погледна навъсено Ребека.

— В едно малко общество като това не може всеки да не следи връзките на другите. Все щеше да чуеш някоя клюка, ако Глен Балард изневерява на жена си.

— Добре, добре. Може би в това отношение Глен Балард не е чак толкова лош.

— А-ха. Искаш да кажеш, че е верен на Дарла?

— Доколкото знам — призна неохотно Кайл. — Нека да сменим темата. Тази сутрин най-малко ми се говори за Глен Балард.

— За какво искаш да разговаряме?

— За теб.

— Какво за мен?

— Ти си трийсетгодишна и си най-секси жената, която познавам — каза направо той. — Защо не си се омъжила много преди да те срещна?

Ребека се изненада.

— Най-секси жената, която познаваш? — попита слисана тя.

— Можеш направо да ме побъркаш, дори само когато изнасяш отчета за седмицата в кабинета ми — каза категорично той. — В петък сутринта влизаш с клипборд в ръка и първото нещо, което ми се иска да направя, е да разкъсам дрехите ти и да те съборя на канапето в кабинета.

Тя почервения, долавяйки нотка на искреност в гласа му. Мина й през ума, че желанието на Кайл да притежава Долината на хармонията беше най-силната мотивираща сила в живота му. Тя можеше да го накара да направи много невероятни вълнуващи изявления, които изглеждаха съвсем искрени. С други думи, можеше нагло да лъже.

Все пак мисълта, че можеше да го побърка по време на доклада си за седмицата, опасно я ласкаеше. Докато не срещна Кайл, Ребека не се бе възприемала като особено чувствена жена. Едно от нещата, които

той й бе дал, внезапно осъзна тя, беше по-високо мнение за чувствеността си.

— Защо, Беки? — попита я отново той, защото тя все още мълчеше.

— На времето имаше един мъж — призна бавно Ребека. — Преди около четири години. Всичко изглеждаше както трябва. И двамата изграждахме кариера. И двамата се стремяхме да се издигнем. Когато бяхме заедно, много се смеехме. Беше ни приятно да вършим едни и същи неща. Водихме продължителни разговори. За стари филми. За хубава храна. За котки. Бяхме влюбени.

Кайл вдигна още едно парченце от скалата и го запрати в долината.

— Продължавай — каза грубо той. — Какво стана с този образец на съвременния мъж?

— Бяхме заедно около година и половина. Имахме намерение да се оженим. Искахме да определим такава дата, която да не пречи нито на моите ангажименти, нито на неговите. Трябваше да разбере, че нещо не е наред, когато все не успяхме да изберем дата, която да се вмести в неговата програма. Беше необходимо да мине време, докато осъзная, че той беше охладнял към мен и търсеше начин да се отдръпне.

— Защо е искал да се отдръпне?

Ребека скръсти ръце върху свитите си колене.

— Каза, че го потискам. Че съм твърде пробивна. Че съм много агресивна за жена. Много командвам. Според мен, най-голямата ми грешка от негова гледна точка бе, че печелех колкото него. Това го притесняваше. Наистина го притесняваше.

— Голяма мижитурка е бил.

— И аз самата стигнах до този извод.

— Какво стана с него?

Ребека се усмихна.

— Ожени се за една дребна плиткоумна бивша мажоретка, която му беше секретарка.

— Значи явно е получил това, което е заслужавал — отбеляза подигравателно Кайл.

— Всеки може да допусне грешки в отношенията си към хората — размишляваше Ребека. — Нямах монопол в тази област.

— Сигурно нямам — Кайл се загледа към долината, прикривайки очи от слънцето. — Но мъжете от рода Стокбридж правят повече грешки в това отношение, отколкото им се полага, а аз със сигурност съм допуснал достатъчно грешки, за да спазя традицията на рода.

— Съзнаваш ли, че това е първият наистина важен разговор за миналото ни? — попита Ребека.

— Не ми е приятно да водя точно такъв разговор.

— Знам. Защо?

— Струваше ми се, че ще те наплаши — каза искрено той. — Не исках да си съставиш впечатление за мен като за двукратен неудачник.

— Не си неудачник — Ребека стана и изтърси праха от джинсите си. — Просто не си срещнал жената, която трябва. Това е.

Тя тръгна към конете.

— Беки, чакай! — Кайл скочи на крака и я последва. — Какво имаш предвид, като казваш, че не съм срещнал жената, която трябва?

— Просто е — обясни тя, взимайки поводите на Атина. — Досега си опитвал два пъти, нали? Първия път си избрал слабохарактерна жена, а втория си се насочил към такава, която си смятал, че няма да ти създава проблеми. — Тя се метна на седлото. — Допуснал си някои грешки и сега си умираш от срам. Това е разбираемо. Очевидно изборът на съпруга е твърде сложно нещо, за да ти бъде поверено. Явно мъжете от рода Стокбридж имат нужда от помощ, когато се стигне до толкова важни решения.

Ребека обърна Атина и тръгна надолу. Кайл я погледа за малко, чудейки се как да разбира последните й думи. Чувстваше се объркан и дезориентиран. Не биваше да допуска Ребека да го въвлеча в обсъждане на миналото му. Той отдавна бе решил да не й казва за провала си с жените.

Но тя не изглеждаше толкова разтревожена от катастрофално приключилия му брак и разваления годеж. Всъщност, бе ги приела нормално.

От една страна, Кайл се разтревожи да не би това отношение да се дължи на липсата ѝ на интерес към него. Може би той просто вече ѝ беше безразличен. Но имаше и друга възможност, реши той. Може би Ребека просто не беше чак толкова разтревожена, колкото той си мислеше, че ще бъде, от тези неприятни подробности от неговото

минало. Може би, в края на краищата, за нея те не бяха чак толкова ужасни.

Кайл яхна Тюлип и последва Ребека надолу по хълма. Той нямаше намерение да се предава. Нямаше лесно да бъде изгасено малкото огънче надежда, което все още блещукаше у него. За него тази жена бе единствената на света. Трябваше да си я възвърне.

Тя го бе научила какво е да не бъде сам.

Ребека прекара останалата част от сутринта в ровене из къщата на Алис Корк и в обора ѝ. Кайл се опита да я прилъже да отиде в неговата къща за обяд, но Ребека твърдо отказваше. Той я остави на мира и тръгна с наперена походка да яхне Тюлип. Двата коня се отдалечиха в лек галоп и изчезнаха в облак прах. Ребека ги погледа и после отново се залови за работа.

Към обяд огладня. Отиде до града и остави колата си на паркинга пред хотела. После пресече улицата, за да си купи продукти за сандвич. Не ѝ се ядеше пак сандвич в малкото кафене.

Жадното любопитство, изписано по изражението на собственика на магазина, изобщо не я изненада. Тя свикваше с интереса, който проявяваха към нея всички в това малко общество.

— Бяхте ли вече в къщата на Корк? — приветливо я попита възрастният мъж. — Не е много луксозна, нали? Старата Алис се грижеше за животните си, но към края на дните си изостави къщата и обора. Може би нямаше сили за тази работа. Жената и аз — между другото, казвам се Хърб Крокет, — няколко пъти през седмицата ѝ носехме продукти, когато тя вече не можеше да идва до града. Етъл — съпругата ми, се опитваше да ѝ почиства, но Алис не искаше тя да шета около нея. Старицата беше много независима. Също като майка си.

— Бях там тази сутрин — каза Ребека, като си избра един хляб.

— Хубава долинка, нали? — попита Хърб с хитър поглед. — Ако питате мен, бързо бих я продал. Не ви препоръчвам да останете между Балард и Стокбридж, когато се разрази войната между тях. Приемете най-доброто предложение и изчезвайте. Но не търсете купувач оттук. Всички знаем какво е положението. Продайте я на някой глупак от Денвър или може би от Калифорния.

— Явно тук родовете Балард и Стокбридж не се ползват с добро име.

— Заслужават си го — осведоми я Хърб с известна доза задоволство. — Кайл и Глен враждуват още от детската градина. Макар че, честно казано, това го имат по наследство. Бащите им бяха същите, а дядовците — още по-лоши. Говори се дори, че дядовците им са се стреляли. От време на време за тази долина са се убивали хора.

— Докато някои в града са залагали ли? — попита направо Ребека.

Хърб Крокет премига и после се подсмихна.

— Не мога да кажа, че през тези години войната между тях не донесе и някои интересни преживявания. Самият аз веднъж спечелих пет долара, като заложих на Стокбридж. Двамата с Балард се сбиха на връщане от училищна забава. Накрая Балард цопна във водата. С Тим Мърфи минавахме оттам с моята кола и видяхме всичко. Мърфи заложил на Балард, а аз — на Стокбридж.

Ребека си представи гледката от група зяпачи, които стоят наоколо и залагат, докато двете лоши момчета на града се бият.

— Хърб, не създавай лошо впечатление на госпожица Уейд — обади се от склада на магазина сивокоса жена с очила. Тя излезе на пътеката между два стелажа с консерви. Върху пищните си гърди носеше голяма бяла престилка. Усмихна се ведро на Ребека.

— Не му обръщайте внимание. Отдавна тук много хора като Хърб нямат нищо против да се забавляват с представленията, които тези два рода разиграват.

— Етъл, аз ли съм виновен, че враждата продължава няколко поколения? — измърмори Хърб.

— Трябваше да престане преди години — отбеляза Етъл. Тя се загледа в Ребека. — Ако питате мен, досега една умна жена можеше да оправи положението. Но мъжете и от двата рода не си взимат такива жени. Поне докато младият Глен не се ожени за Дарла. Винаги ми е харесвала. Разумна жена. Носи глава на раменете си. Глен много се успокои, откакто се взеха двамата. Тя добре му влияе.

— Няма жена, която може да се справи нито с Балард, нито със Стокбридж, когато стане въпрос за Долината на хармонията — заяви Хърб. — И едните, и другите направо се побъркват, щом се стигне до тази земя.

Звънчетата на вратата весело звъннаха, точно когато Ребека постави покупките си на тезгяха. Едно момче, високо като върлина,

надникна в магазина. То се хилеше и ликуваше в очакване на нещо.

— Който иска да види бой между Балард и Стокбридж, да иде в кръчмата на Къли — обяви момчето.

— Казват, че Стокбридж играел бiliarд, а Балард току-що е спрял колата си там. Ще хвърчат искри.

— Пак се започва — въздъхна Етъл.

— Да — съгласи се ентузиазирано Хърб.

— Не — каза много тихо и твърдо Ребека. — Извинявай, Хърб, после ще се върна да взема покупките си.

— Къде отивате? — попита смаян Хърб.

— Да разгледам някои местни забележителности. Как се стига до кръчмата на Къли?

Хърб я зяпна.

— Щом излезете, завивайте наляво. По средата на пряката. Няма начин да не я забележите. Но не отивайте там, госпожице. Не е място, където хубава жена като вас ще се чувства добре, ако ме разбирате какво искам да ви кажа.

— Благодаря — Ребека тръгна към вратата.

— Божичко! — извика Етъл. — Хърб, тичай след нея! Тя не знае в какво се забърква.

— Какво мога да направя? — попита Хърб.

Но започна с неохота да развързва колана на престилката си.

Ребека не им обърна внимание. Излезе навън и зави наляво. Хърб беше прав. Нямаше начин да не види кръчмата на Къли. Недалеч от магазина тя спря пред една неонова реклама за бира и бiliarд. През тясното прозорче почти нищо не се виждаше, защото бяха с вехти непрани от години червени пердета. Очукана метална табела над вратата предупреждаваше малолетните, че нямат право да прекрачват прага. Около кръчмата витаеше мрачна, потискаща атмосфера, там беше само за мъже и Ребека предчувстваше какво може да намери вътре.

Тя пренебрегна предупреждението и бутна вратата. Обви я облак от застоял цигарен дим, алкохолни пари и мъжка пот. През дима видя колекция от бирени етикети, с която бяха украсени стените.

От мюзикбокса се носеше песен за лъжовни мъже и верни плачещи жени. Няколко мъже, облечени с джинси и работни дрехи,

седяха отпуснати на очукани високи столове на бара. Те сърбаха бира с приковани в билиардната маса очи.

Всички вдигнаха погледи, когато Ребека влезе в бара. През неприятното помещение премина вълна от изненада. Ребека хвърли бегъл поглед на хората на бара и после се обърна към билиардната маса. Кайл се бе навел над нея с щека, готова да удари топката. Лицето му бе силно осветено от триъгълната лампа над масата. На зеления филц бе подредена сложна комбинация от топки.

Наблизо се мотаеше висок поразително красив мъж с коса с бакърен цвят. Той така внимателно наблюдаваше как Кайл се готви за удара, както вероятно би наблюдавал гърмяща змия.

— Имам едно предложение за теб, Стокбридж — подхвърли червенокосият с провлачен западен акцент. — Един от нас ще плати на онази жена, за да се откаже. Щом тя бъде отстранена от играта, с теб може да разиграем долината на билиард.

— Няма да стане — Кайл се прицели по-точно.

— Винаги си бил страхливец, когато трябва да поемаш риск. Явно, че за толкова време не си се променил. Типично за рода Стокбридж.

— Мога да рискувам — отвърна спокойно Кайл. — Но признавам, че предпочитам пресметнатия риск. Оставям тъпите рискове на рода Балард.

— Както ни оставяш жените ли? — отвърна непринудено Балард.

— Върви по дяволите, Балард, зает съм.

Кайл бутна щеката. Ударът попадна право в целта. Топката падна в дупката. Кайл се изправи и заобиколи масата, готвейки се за следващия удар. Той се наведе да види точно целта си и зърна Ребека. Погледът му се насочи към лицето ѝ.

— Какво, по дяволите, правиш тук, Беки?

— Попивам малко местна атмосфера — тя пристъпи напред през дима и се усмихна на червенокосия мъж.

— Доколкото схващам, вие сте Глен Балард?

— Да — мъжът се изпъна и поздрави със старомоден жест, като вдигна ръка към широкополата си шапка. Подигравателният му поглед изчезна, когато я проучваше. По устните му бавно се появи усмивка. — А вие сигурно сте Ребека Уейд.

Тя наведе глава.

— Да.

— Беки, тук не е за теб — Кайл остави билиардната щека, заобиколи масата и сграбчи Ребека за ръката. — За Бога, не можеше ли да отидеш другаде, а не в тази кръчма? Тя няма нищо общо с баровете, които познаваш.

— Разбрах го веднага щом отворих вратата.

— Тук госпожица Уейд е на сигурно място — обади се леко предизвикателно Глен Балард. — Ако се наложи, аз ще я защитавам.

— Как не! Само да я докоснеш, ще те наложа с ето тази щека.

— Кайл, моля те! — Ребека бързо се намеси. — Не се прави на идиот.

— Добър съвет. Трябва да обърнеш внимание на дамата — Балард злобно се ухили. — Естествено, че много е трудно за рода Стокбридж да следва този съвет. — Той погледна Ребека. — Хората от този род по природа са склонни да се правят на идиоти — довери Глен. — То е в кръвта им.

— Млъкни, Балард.

— Че защо?

— Моля ви, господа — прекъсна ги твърдо Ребека. Тя усещаше как оживлението в кръчмата нараства. Мъжете от бара се събираха. Стори й се, че видя на тезгяха да се слагат пари и знаеше, че не бяха за питиета. Беше време да се намеси. — Тук има някакво недоразумение. — Вече никой не й обръщаше внимание. — Казах — повтори високо Ребека — вероятно тук има някакво недоразумение. — Тя се обърна към тълпата. — Вместо да ви правят зрелище днес, господин Балард и господин Стокбридж ще почерпят всички ви с по едно питие.

— Махни се оттук, Беки — Кайл наблюдаваше противника си. — Ще изляза веднага щом науча Балард на някои обноски.

— Ще ви го върна без някои от най-важните телесни части, госпожице. Не съм сигурен, че ще ви бъде много от полза, когато приключи с него. Но и без това от рода Стокбридж не са били от кой знае каква полза за когото и да било — процеди Балард.

— Сигурно не съм се изразила ясно — заяви хладно Ребека. — Веднага и двамата престанете да се държите като деца. И след това съберете пари, за да почерпите всички в заведението с по едно питие. Ако не го направите, ще прехвърля Долината на хармонията на някоя

от религиозните секти, които проповядват по летищата. Разбрах, че всички те търсят места, на които да си изградят комунни.

— Не ставай смешна, Беки — промърмори Кайл.

— Много добре знаеш, че рядко ставам смешна. Говоря абсолютно сериозно. Имате шейсет секунди, за да решите.

Кайл изруга и погледна към Балард.

— Неприятно ми е да го кажа, но тя по всяка вероятност говори сериозно. Познавам я добре. Ако не искаш градът да се напълни с разни смахнати и техните гуру, направи това, което казва.

Той извади портфейла от задния си джоб, отиде до бара и остави няколко банкноти.

Балард беше смаян. После изгледа Ребека така, сякаш я виждаше за първи път. Нещо, което видя у нея, може би го убеди, че тя не се шегува. Тактично отиде до бара и остави пачка банкноти.

Когато се обърна и излезе от кръчмата, Ребека усети възцарилата се тишина от потреса, който бе предизвикала. Не беше необходимо да се обръща, за да разбере, че Кайл и Глен вървяха след нея.

ГЛАВА 7

— Значи вие сте новата собственичка на Долината на хармонията — каза Глен Балард, вървейки след Ребека, която се връщаше в магазина. — Ще ви кажа направо, госпожице, че не сте такава, каквато очаквах да бъдете. Сигурен съм, че и Стокбридж е бил изненадан. А, ето го Хърб. Какво има, Хърб? Изглеждаш развълнуван.

Хърб Крокет неловко спря пред Ребека. Той премести поглед от спокойното ѝ лице към намръщените физиономии на двамата мъже, които я следваха по петите.

— Всичко ли е наред, госпожице Уейд? — попита смутено той.

— Всичко е чудесно, Хърб. Кайл и Глен току-що извършиха едно благотворително дело. Почерпиха всички с по едно питие в кръчмата на Къли. Ако побързаш, може и ти да пийнеш една безплатна бира.

— Съюзили са се, за да почерпят всички? Не е възможно! — Хърб втренчи поглед в Кайл и Глен. — Трябва да е станала грешка. Мислех, че ще има...

Той бързо млъкна, забелязвайки гневните погледи на двамата мъже, които стояха зад Ребека.

— Мислеше, че ще има бой ли? — Ребека любезно се усмихна. — Не днес. Днес господин Балард и господин Стокбридж ще се държат добре. Нали, господа?

Кайл се подпря с една ръка на стената, а другата сви в юмрук до бедрото си.

— Никак не е забавно, Беки.

— Можеш да го повториш — промърмори Глен Балард.

Хърб премести смаян поглед от единия към другия.

— Кое не е забавно? — попита най-после той.

— Обясних и на господин Балард, и на господин Стокбридж, че ако днес следобед между тях избухне скандал, ще прехвърля Долината на хармонията на някоя секта. Както виждаш, и господин Балард, и господин Стокбридж могат да постигнат съгласие по някои неща, едно,

от които е, че не искат Долината на хармонията да попада в ръцете на странни хора с пурпурни тоги.

— С пурпурни тоги ли? — Хърб Крокет беше ужасно объркан.

— Хърб, мини през кръчмата на Къли — каза с отегчено Кайл.
— Там все някой ще ти обясни шегата.

— Ще отида — Хърб заобиколи Ребека и антуража ѝ. — Покупките ви са в магазина, госпожице Уейд — извика той през рамо.

— Благодаря, Хърб.

Тя продължи към магазина с решителна походка. И Глен, и Кайл отново я последваха.

Никой не продума, когато тя взе плика си от Етъл, пресече улицата и тръгна към мотела.

Глен Балард, разбирайки, че тя има намерение да се прибере в стаята си, без дума да обели на нито един от двамата, които я преследваха като вълци, най-послед се обади.

— Госпожице Уейд, — обади се той, като премина от донякъде западния носов изговор към по-делови тон. — Искам да говоря с вас.

— Така ли?

Тя се обърна на стълбището и огледа критично и двамата мъже. Разликата между Глен Балард и Кайл Стокбридж беше такава, каквато е между деня и нощта. Те бяха коренно противоположни. Кайл беше човек на тъмните мрачни сенки, докато справедливостта налагаше да признае, че неговият антипод беше изпълнен с лъчезарен дяволит чар. На човек му бе необходимо време да опознае Кайл, за да прецени дали го харесва или не, докато Глен от пръв поглед предизвикваше положителни емоции. При условие, че човек не знае за какво използваше чара си.

— Разбира се — каза непринудено Глен. — Но жена ми не ми разрешава преди вечеря да говоря по делови въпроси. Според нея това вреди на храносмилането. Дарла обича да се тревожи за мен и трябва да си призная, че това ми харесва. Всъщност тя е причината да съм тук сега.

— Може би ще е по-добре да обясните.

Подкупващата усмивка на Глен блесна още повече.

— Май малко избързвам. По-добре да започна отначало — той изпълни лек забавен поклон. — Глен Балард — на вашите услуги. Със съпругата ми Дарла научихме, че сте в града. Чудехме се дали бихте

дошли у нас на малка сбирка, която уреждаме довечера. Просто едно барбекю, на което сме поканили няколко съседни. При всички случаи, ние ви възприемаме като нова съседка. Искате ли да се запознаете с някои от местните хора?

Запознанство със съседни — звучеше добре. Но Ребека изпита много странно усещане при мисълта, че ще общува с жената, която е била сгодена за Кайл. Знаеше, че рано или късно ще се наложи да си има работа със семейство Балард. На едно непретенциозно барбекю може би щеше най-лесно да проучи ситуацията.

— Изглежда чудесно — каза любезно тя. — Приемам.

Кайл не издържа.

— Не ставай глупава, Беки. Мислех, че си достатъчно прозорлива, за да не се поддаваш на хитрите им уловки и на угодничеството им.

— Стокбридж, защо не оставиш дамичката сама да реши? Вече си изпробвал късмета си с нея. Доколкото разбрах, крил си я два месеца.

— „Дамичката“ сама взема решенията си — процеди Кайл дрезгаво. — И тя реши през последните два месеца да остане при мен.

— Може би защото не е знаела защо така зорко я пазиш, а?

— „Дамичката“ — Ребека се намеси със спокоен тон, — няма намерение да слуша такива глупости. Извинете, но отивам да си приготвя закуска.

— Моите извинения, госпожице Уейд — каза Глен Балард бързо, с явно искрено разкаяние. — Нямах намерение да ви засегна. Не обръщайте внимание на мен и на Стокбридж. Ние не можем да стоим на едно място повече от пет минути, без да се караме. Това е в кръвта ни, нали разбирате? Така е било и с бащите ни, и с дядовците ни.

Кайл я погледна свирепо.

— Не се оставяй да те омае, Беки. Признавам му, че умее това. Но всичко е фалш. Така ще се усмихва и когато съвсем те ограби.

— Госпожица Уейд изглежда интелигентна жена. Предполагам, че може да различи истината от фалша — не пропусна да отбележи любезно Глен. — Имала е достатъчно време да прецени към коя категория да те причисли. Защо не се отдръпнеш и да й дадеш възможност да ме опознае?

— Нямам намерение да стоя безучастен, Балард.

— Защо? — попита Глен. — Би трябвало вече да си свикнал. Напоследък ти се е случвало веднъж или два пъти.

— За маловажни неща — каза троснато Кайл.

Ребека видя опасен блясък в очите на Кайл и я обзе неприятно чувство. Може би Глен намекуваше за времето, когато се бе оженил за годеницата на Кайл. По изражението на Кайл личеше, че миналото изобщо не е погребано. Тя се зачуди доколко силни бяха чувствата му към другата жена.

— Слушай, негодни... — започна Балард заплашително.

— Извинете — прекъсна го рязко Ребека. — Имам да върша неприятни неща, отколкото да слушам това. Любезно ви моля да си спомните заплахата ми. Аз много рядко заплашвам.

Тя толкова силно тръшна вратата, че стресна всички, които бяха в съседното помещение.

— Ще ви взема след час, госпожице Уейд — извика бодро Глен през вратата.

— Не се безпокойте. Ще намеря къде живеете.

— Щом предпочитате така... Попитайте управителя на мотела. Той ще ви ориентира. Дарла с нетърпение очаква да се запознае с вас. Доскоро.

Ребека се облегна на евтината дървена врата и чу отдалечаващите се стъпки на Глен Балард. Той си подсвиркуваше.

Кайл започна грубо да блъска по вратата още преди Балард да излезе с колата си от паркинга.

— Отвори, Беки. Искам да ти кажа нещо.

— Не сега, Кайл. Трябва да се приготвя за срещата с новите съседи.

— Как не! Балард иска да те изиграе. Ако си умна, няма да го допускаш да припари и на сто метра от теб.

— Ще имам предвид съвета ти — извика тя през вратата. — Сега си отивай.

От външната страна на вратата настъпи тишина. Ребека почака Кайл да прибегне към друга тактика, но чу измъченото ръмжене на мотора на поршето.

Тя беше някак разочарована, че този път Кайл толкова бързо се предаде. С въздишка извади продуктите, направи си сандвич и отново зачете дневника на Алис Корк.

След няколко страници тя откри, че Алис имаше някои наблюдения, които хвърляха светлина върху двамата члена на третото поколение на родовете Балард и Стокбридж. Очевидно и Алис накрая бе стигнала до заключението, че Глен и Кайл не бяха точни копия на бащите си.

След няколко часа Ребека най-после откри дома, разположен на един хълм извън града. Тя паркира колата си зад най-различни марки превозни средства — от нов мерцедес до петнайсетгодишен пикап. Като че ли повечето от съседите бяха поканени на барбекюто.

Ребека се изкачи по една дървена пътека от задната страна на къщата, където около голям басейн се бе събрала внушителна тълпа от хора, които се смееха, разговаряха помежду си, викаха и се кикотеха. Въздухът бе изпълнен с миризма на горящи дърва и печено месо. Докато Ребека се колебаеше и се чудеше коя е домакинята, една жена се приближи към нея с широка приветлива усмивка.

— Вие сигурно сте Ребека Уейд. Аз съм Дарла Балард. Много се радвам, че сте тук. Казах на Глен, че ако дойдете, това ще е истинско чудо. Сигурна съм, че имате богати впечатления за родовете Стокбридж и Балард.

— Не можех да устоя на поканата да хапна някъде извън кафенето в града. Изядох си дажбата от хамбургери за този месец — каза Ребека. Тя бързо прецени Дарла. Съпругата на Глен Балард бе мила блондинка с кафяви очи. Беше около възрастта на Ребека и очевидно бе бременна. Това състояние ѝ отиваше. Дарла сияеше.

— Безплатно ядене е най-малкото, което можем да предложим. Елате с мен. Ще ви запозная със съседите. Бог ми е свидетел, че вече всички знаят за вас тук. Нищо, което се случва между родовете Стокбридж и Балард, не остава в тайна. Разбрах, че днес следобед сте изумили клиентите в кръчмата на Къли. Наричат ви новия шериф на града. Говори се, че сте влезли в кръчмата съвсем сама и сте запазили мира така, както в лошите времена момчетата с черни шапки са се опитвали да го наложат.

— Не беше чак толкова показно — Ребека последва домакинята сред тълпата, разсъждавайки за бързината, с която се разпространява клюката. Тя се зачуди колко ли зловни приказки са били изприказвани, когато Дарла е развалила годежа си с Кайл При тази мисъл нещо в нея трепна. Пламенната гордост на Кайл сигурно е била съкрушена, когато

бившата му годеница го е напуснала и се е омъжила за мъж от рода Балард.

Но Дарла не приличаше на жена, която безпричинно би постъпила така. Ребека се опита да я прецени, докато Дарла водеше гостенката си сред вихър от запознанства. Беше очевидно, че всички харесват Дарла и че усмивката ѝ е искрена. Ребека усети, че с малко усилие и тя би могла да я хареса.

— Радвам се, че намерихте къде живеем — извика Глен от пушещото огнище за барбекюто. — Скъпа, поднеси на жената питие. Вероятно ѝ е необходимо. Цял ден се е занимавала със Стокбридж.

Дарла се засмя.

— Какво предпочиташ, Ребека?

— Чаша вино, ако обичате. Имате красив дом.

— Благодаря. Само ми се иска повече време да оставаме тук — Дарла поведе Ребека към един мъж с бяло сако, който наливаше напитките. — За жалост, заради работата на Глен през повечето време сме в града. Не можем да допуснем конкуренцията да изпревари „Клиър Адвантидж Дивелъпмънт“.

— Изненадана съм, че досега не сме се срещали — отбеляза Ребека, поемайки чашата с вино.

— Шегуваш ли се? — попита Дарла с широки от изумление очи. — Родовете Балард и Стокбридж да общуват? Това е нечувано. — Тя сбръчка нос в кисела гримаса. — И не е безопасно. Ако има възможност за избор, никой здравомислещ човек не би събрал в едно помещение хора от двата рода.

— Толкова ли е лошо?

— Невероятно лошо е. Враждата между тях е пословична.

— Само заради Долината на хармонията ли?

Дарла я погледна бързо и изпитателно.

— Започнала е заради долината, но с годините много неприятности са подклаждали огъня. Странно, но враждата продължава толкова време, че вече никой не знае как да я прекрати. Понякога си мисля дори, че никой от тези мили хора не иска тя да бъде прекратена. Защото е източник на много клюки и забавления.

— Но ти не я намираш за забавна, нали, Дарла? — попита внимателно Ребека.

Дарла за момент затвори очи.

— Не. Според мен тя е глупава и опасна. Но това е може би защото изпитах какво е да бъдеш под кръстосан огън — тя отвори очи и погледна спокойно Ребека. — Предполагам, че си чула всичко по въпроса.

Ребека мило се усмихна.

— Само голите факти.

— Те са истина. Бях сгодена за Кайл Стокбридж. И честно казано, първоначалната причина, за да започне Глен да ме ухажда, беше именно защото носех венчален пръстен от Стокбридж. Вероятно изкушението да му нанесе още един удар е било прекалено силно, за да му устои, макар че и до ден-днешен той отрича, че това е единствената причина, поради която е започнал да ме преследва. Ребека, повярвай ми, знам, че семействата, за които говорим не са добри. Но аз съм родена и израсла в този край.

Ребека замислено прехапа долната си устна.

— С Глен ви е провървяло — отбеляза тя.

Дарла се подсмихна.

— Това е така, защото Глен се хвана в собствения си капан. Той се влюби в мен. Предполагам, че се е изненадал толкова, колкото и аз, когато е осъзнал какво се е случило. Кайл винаги ще бъде убеден, че Глен ме е прелъстил, но истината е, че аз и без това възнамерявах да разваля годежа си с него. Ако имах смелост, щях да го направя няколко седмици по-рано.

— Смелост ли? — намръщи се Ребека.

Дарла кимна и сръбна плодов сок от чашата, която държеше.

— Човек трябва да има смелост, за да се изправи срещу Кайл Стокбридж. Сигурна съм, че вече си разбрала това. Дълго време се измъчвах при мисълта как да кажа на Кайл, че искам да скъсаме. Тогава се появи Глен Балард и всичко стана по-лесно. На него му достави огромно удоволствие да съобщи новината на Кайл. Не биваше да се съгласявам той да прави това. Сцената беше ужасна — тя потрепери. — Никога няма да я забравя.

Ребека изпитателно оглеждаше тълпата от гости.

— Защо искаше да развалиш годежа си с Кайл? — попита тихо тя.

— По две причини — отговори направо Дарла — Първата, че понякога ме плашеше до смърт. Тъй като съм израснала тук, бях чувала

за избухливия характер на Стокбридж, но докато не се сгодих за Кайл, не бях имала възможност да добия представа за него.

Очите на Ребека се разшириха от учудване.

— Той те е изплашил?

— Да. Ти, естествено, достатъчно дълго си била заедно с него, за да го видиш как избухва.

— Е, виждала съм го ядосан и той наистина може да вдигне голям шум, ако не получи това, което иска, но пред мен никога не е избухвал.

— Щастливка. Пред мен избухна веднъж — два пъти и аз не можех да го понеса — обясни Дарла. — Всеки път се разтрепервах. Просто не можех да издържам. Глен никога не ми повишава тон. О, знам, че когато се ядоса, той може да се мери, с когото и да е от рода Стокбридж, но много рядко избухва пред мен. Дори тогава не ме плаши. Всеки случай, не както Кайл.

— Характерът на Кайл не е чак толкова лош — Ребека се зачуди защо се почувства длъжна да го защитава. — Той никога не загубва самообладание. Но някак се е научил да използва тази страшна черта от характера си, за да контролира някои ситуации, и не прекалява с прилагането на този трик.

Дарла я погледна недоверчиво.

— Никога не е избухвал пред вас?

— Виждала съм го да се ядосва на служителите си и веднъж — два пъти ми се е развиквал, но това не ме е ужасявало.

— Изумително — каза въздържано Дарла. — Когато се ядосаше в мое присъствие, инстинктивно ми се искаше да избягам и да се скрия. Но дори да бях калила нервите си по отношение на тази страна на характера му, знаех, че няма да мога да се справя с другото.

— С кое друго?

Дарла отново я погледна изпитателно.

— Не знаех какво да правя с тъмната страна на характера му. Имаше една страна от него, до която усещах, че никога няма да стигна. Всъщност ние никога не разговаряхме свободно. Не общувахме. Дори ми се струва, че през половината време той дори не ме забелязваше. Беше прекалено зает с плановете си за „Флеминг Лък Ентърпрайзис“.

— Компанията действително поглъща голяма част от времето му.

— Когато бяхме сгодени, тя го поглъщаше целия. След като ми сложи пръстен, все едно че беше направил поредната си сделка. Беше готов да насочи вниманието си към следващата. Чувствах се изоставена. Осъзнах, че всъщност той не ме иска. Не ме обичаше. Стигнах до заключението, че може би не е способен да обича някого. Тогава разбрах, че трябва да разваля годежа.

— Ти обичаше ли го? — беше й трудно да зададе този въпрос, но Ребека трябваше да знае отговора.

Дарла наклони глава встрани, обмисляйки проблема.

— Не съм сигурна. Каквото и да съм чувствала, то не продължи много. Може би това не е била истинска любов, макар че е можело и да прерасне в нещо истинско, ако изобщо бях получила някакъв отклик от негова страна. Когато Кайл започна да излиза с мен, наистина бях развълнувана и поласкана. В края на краищата, той беше син на една от най-важните фамилии в района. Дори смятам, че първоначално ме привличаше тъмната му страна. Предизвикваше ме.

— Кайл наистина може да предизвиква — съгласи се Ребека.

— Предизвикателството ми омръзна, когато разбрах, че нямам сили да го променя. Знаех, че ми е необходим по-добродушен човек. По-открит — Дарла се усмихна. — Глен проявява тежкия си характер единствено когато се изправи срещу Кайл. При тези случаи атмосферата се нажежава до неузнаваемост.

— Не мога да повярвам, че години наред двамата са изпитвали толкова голяма вражда един към друг.

— И аз не мога, но е факт — Дарла спокойно потупа заобления си корем. — Сигурно аз ще поставя началото на ново поколение враждуващи потомци от рода Балард.

— Може би ще имате щастието да се роди момиченце.

Дарла се усмихна.

— Това положително ще развали цялата работа, нали? Но в рода Балард като че ли винаги се раждат момчета. Както и в рода Стокбридж. Ако Кайл се ожени, сигурна съм, че ще се роди поредният наперен Стокбридж, които ще расте с мисълта, че хората от рода Балард са най-нисшата форма на живот.

Ребека повдигна въпросително вежди, тя се усмихна на домакинята.

— Не ме гледай така. Това ме изнервя.

— Извинявай. Но чух, че си живяла с Кайл и не мога да не се чудя...

— Живяхме заедно десет дни. Всичко свърши — заяви Ребека.
— Приключи, когато разбрах защо Кайл така „случайно“ се е запознал с мен.

— Заради Долината на хармонията ли? Разбрала си съвсем наскоро?

Ребека кимна.

— Вчера ми се обадиха адвокатите. Няколко часа след това напуснах Кайл.

— И той тръгна след теб — промълви замислено Дарла.

— Разбира се. Още не е сложил ръка на Долината на хармонията. Дарла присви очи.

— Това не му е присъщо.

— Кое не му е присъщо?

— Не вярвам Кайл да убеди някоя жена да отиде да живее при него, само за да може да вземе земята ѝ. И двамата с Глен много биха се постарали да придобият Долината на хармонията, но не мисля, че някой от тях би стигнал толкова далеч.

— Бащите и дядовците им да искали да се женят заради нея.

— Други времена, други нрави — заяви философски Дарла. — Може и да греша за Кайл. Признавам, че не успях да го опозная. Но съм убедена, че Глен не би се оженил само за да притежава тази долина. — Тя внезапно млъкна, сякаш ѝ хрумна някаква мисъл. — Но...

— Какво „но“? — попита Ребека.

Дарла шеговито се усмихна.

— Струва ми се, че ако Кайл изпадне в ситуация, която би му осигурила и двете неща, той не би се поколебал максимално да се възползва от нея. Може би Глен би направил същото, преди да ме срещне. Не може да се пренебрегне фактът, че хората от родовете Балард и Стокбридж се възползват от благоприятните случаи.

— С други думи, ако на Кайл му хареса жената, която притежава Долината на хармонията, той ще вземе и двете — обобща направо Ребека.

— Ако може да вземе и двете. Мъжете от рода Стокбридж са всеизвестни с късмета си в сделките — каза Дарла с лека усмивка. —

Но не и с чара си. Местните хора ще ви кажат, че родът Балард е най-облагодетелстван с чара си. Но стига сме водили този потискащ разговор. Да отидем да видим дали ще намерим парче месо с листче с твоето име. Глен е във вихъра си, когато застане пред барбекюто. Казва, че то е в кръвта му.

Следващият час мина бързо. Ребека се поотпусна и започна да се забавлява. Глен Балард беше зает с останалите гости и не повдигна въпроса за Долината на хармонията. Дарла представи Ребека на още няколко свои приятели и разговорът непринудено премина на най-разнообразни неангажиращи теми. Очевидно всички бяха твърде деликатни, за да говорят за враждата между Стокбридж и Балард или пък за ролята на Ребека в нея.

Ребека започна да се чуди дали няма да е по-добре да задържи долината. Там може да си построи къща, помисли си тя, където да прекарва уикендите. Мрачно се усмихна, чудейки се как Кайл и Глен биха реагирали, ако още една независима жена реши да живее в Долината на хармонията.

Тя бе в разгара на разговора с жената на собственик на ранчо, когато усети някакъв смут около басейна. Отначало не бе нищо особено — само шепот, който премина през тълпата. Но след миг чу как новата ѝ позната ахна от изненада.

— Боже мой! Кайл Стокбридж! — каза събеседничката ѝ. — Той е тук. При басейна. Какво нахалство! Горката Дарла! По лицето ѝ бяха изписани възмущение и възбуда. — Надявам се да няма скандал. — От тона ѝ се разбираше, че вероятно щеше да има скандал и че тя, както и всички останали, щяха да останат разочаровани, ако няма.

Ребека се обърна и видя, че Кайл стоеше до басейна. Той не си бе направил труда да се преоблече. Все още беше с прилепналите си джинси, протритите ботуши и избелялата памучна риза, които носеше през деня. Черната шапка беше нахлупена над очите му и видът му излъчваше язвително предизвикателство. Беше дошъл, за да предизвика неприятности и не го интересуваше ничие мнение. Улови погледа на Ребека и студено се усмихна.

Преди Ребека да успее да реагира, тя видя как Глен Балард си проправя път през тълпата с по една кутия бира във всяка ръка. Поне Глен очевидно се опитваше да избегне скандала. Когато тълпата се размести, Ребека изгуби от погледа си двамата мъже.

— Трябваше да се досетя, че Кайл ще направи такъв номер. Той не може да не развали някое събиране. За нищо на света няма да ви остави задълго в нашите „лапи“.

Ребека погледна Дарла, която се бе появила до нея. Тя имаше вид на нещастен човек, който се е примирил с катастрофата.

— Изглежда Глен ще се държи прилично. Кайл няма да вдигне скандал, ако Глен не му отвърне.

Жената на собственика на ранчо изсумтя:

— Тези двамата винаги и навсякъде правят скандали.

— За съжаление е права — каза Дарла. — Никой от тях не може да устои да не се заяжда с другия. Сбирката ми ще се провали. Сигурна съм.

— Какво могат да направят? — попита Ребека, изпълнена с възмущение. — Това са уважавани бизнесмени, а не бандити. Бога ми, няма да започнат да вдигат скандал на такова събиране.

Жената на собственика на ранчо и Дарла я изгледаха със съжаление. Ребека премига.

— Искате да кажете, че наистина ще започнат да се бият ли? Тук, пред всички?

— Няма да е за първи път — обяви жената на собственика на ранчо.

— И кога се е случвало? — Ребека бе потресена.

Това бе цивилизована сбирка, а не кръчма.

— Най-забележителният случай бе на сватбата ми — каза мрачно Дарла. — Но има и други примери.

— Не вярвам. Двама интелигентни възрасти мъже?

— Почакайте и ще видите — изговори напевно жената на собственика на ранчо.

Ребека стремително се обърна и тръгна през тълпата.

— Не, няма да чакам и да гледам. Моментално ще сложа край на това. Дарла, Кайл няма право да разваля тържеството ви.

— Ребека, чакай — каза настойчиво Дарла. — Върни се. Повярвай ми, не бива да се намесваш в това, което става. Никой нищо не може да направи. Разбрах какъв успех си имала днес следобед, но не разчитай, че това ще се повтори. Просто си изненадала и двамата. Едва ли пак ще ти провърви. Повярвай ми, враждата е голяма. Това не

е шега. Хората от родовете Балард и Стокбридж винаги са се карали, когато са се срещали.

Ребека не ѝ обърна внимание. Тълпата се раздели с подозрително нетърпение, когато тя бързо си проправяше път към басейна. След като и последният от гостите ѝ направи път, Ребека се озова на няколко крачки от двамата мъже. Тя се смая, като чу разговор на позната тема.

— Чудесно, Балард — казваше Кайл. — Ти почти успя. Но аз засякох подмолните ти действия веднага щом моят служител започна да ми обяснява защо Джеймисън е променил мнението си. Стилът ти ми е ясен. Сигурно ще се зарадваш, ако разбереш, че в понеделник следобед името на Джеймисън бе вписано в договора.

Глен сви рамене.

— Тази новина заслужава една глътка — каза той и надигна бирата. — Когато открих, че първи си се добрал до Джеймисън за банковата операция, ужасно се разтревожих.

— С напредване на възрастта ставаш муден, Балард — отбеляза подигравателно Кайл.

— Само шест месеца съм по-голям от теб и все още мога да те наложа с камшик при една ръка, завързана на гърба ми.

— Никога не можеш да ме надвиеш и ти го знаеш. Спомняш ли си какво стана на сватбата? Накрая лицето ти се завря в пунша.

— А доколкото си спомням, твоето беше омазано със сватбената торта. Надявам се стилът ти да се е усъвършенствал. Няма никакво удоволствие в това да удрияш човек, който не се защитава. Все едно да си хабиш патроните на вятъра.

— Това за патроните важи за твоята експедитивност — каза презрително Кайл. — За нищо друго не те бива.

— С теб мога да се справям всеки божи ден и ти го знаеш. Но просто не ми се ще това да става тук. Дарла не одобрява публичните скандали. — Той зърна Ребека. — А имам чувството, че и Беки не ги одобрява. Нали, Беки? — Той широко ѝ се усмихна.

— Да, не одобрявам — Ребека изгледа Кайл. — Какво правиш тук?

— Поканата ми се е загубила по пощата, но знаех, че Балард ще се разочарова, ако не дойда.

Тя чу, че леко заваля думите и сериозно се стресна.

— Пиян ли си, Кайл?

— Не дотам, че да откъсна ръката на Балард и да го налагам с нея, докато не стане на пихтия — Кайл леко разтвори крака в поза на борец и отпи глътка бира. Не откъсваше очи от противника си. — Е, Балард? Ще се опиташ ли да ме изхвърлиш от купона?

— Ако реша да те изхвърля, няма да се опитвам. Ще го направя. Край.

— Също както се опита да задигнеш Джеймисън от „Флеминг Лък“ ли? — присмя се Кайл.

— Престани, Кайл — изсъска Ребека, бясна от поведението му. — Започваш скандал. Не понасям такива неща.

Кайл и Глен я изгледаха така, сякаш беше невероятно наивна.

— И какво от това? — попита любезно Кайл. — Размишлявах известно време и реших, че няма да продадеш Долината на хармонията на някакви си смахнати. Заплахата ти вече не ме впечатлява. Не можеш да ме стреснеш с нея.

— Събирането ни е много приятно и ти ще го развалиш, ако не се държиш възпитано — каза остро Ребека.

— Да — обади се провлачено Глен. — Всичко ще развалиш, Стокбридж. Ще предизвикаш гадно скандалче. Ще шокираш съседите. Може би по-добре е да си тръгнеш, преди да се наложи да те изнесем.

— Има само един начин да си тръгна оттук, Балард, и той е с Беки. Дойдох да я взема и няма да се прибера без нея.

Ребека погледна втренчено Кайл.

— Ще си тръгна, когато искам и когато съм готова. Тук съм на гости и възнамерявам да се забавлявам. Докато ти дойде, си прекарвах много приятно.

— Как не!

Глен Балард отново се усмихна.

— Много съм щастлив, че ви е било приятно, госпожице Уейд. Дарла несъмнено ви е харесала. Каза, че ще станете добри приятелки. Това е чудесно, като се има предвид, че ще бъдем съседи.

— Беки, не го слушай — изсъска Кайл. — Не трябва да имаш нищо общо с тая мижитурка.

— Защо? — попита гневно Ребека.

— Защото е от рода Балард — изрева Кайл. — А ти си моя, спомняш ли си?

Всички бързо обърнаха глави към тях. Цялата тълпа слушаше пререканията пред басейна.

Ребека изтръпна. Тя бе казала на Дарла, че никога не се бе плашила от Кайл, но трябваше да си признае, че в някои моменти той ѝ даваше да разбере колко сърдит можеше да бъде.

— Не викай, Кайл. Притесняваш ме.

— Притесняваш и Дарла, Стокбридж. Защо просто не си тръгнеш? — подигравателната усмивка на Глен заблестя на светлината на лампата. — Не се безпокой за Ребека. Ние ще се погрижим за нея.

— Няма да я хванеш на въдицата си — отвърна бързо Кайл. Той хвърли кутията от бира и застана с ръце на бедрата си.

— Кайл, веднага престани! Чуваш ли? — скръцна му със зъби Ребека, усещайки как я обзема все по-силна тревога. Напрежението, което предизвикаха двамата мъже, бързо ескалираше и ставаше неконтролируемо. — Прекалено много си пил и се държиш идиотски.

— Съгласен съм с това — каза бодро Глен Балард. — Държиш се идиотски, Стокбридж. Но то е в кръвта ти, нали?

— Искаш да си тръгна ли? Защо не се опиташ да ме изхвърлиш? — Кайл разкопча копчето на ризата си и започна да навива единия ръкав.

— Нямам нищо против — каза Глен, оставяйки кутията от бира.

— Кайл, да не си посмял да се биеш тук! Чуваш ли? — извика гневно Ребека. — Да не си посмял!

— Ти не се меси, Беки — той не я погледна.

Вниманието му бе приковано в противника.

— Ще се меса — изсъска тя. — Веднага да престанеш или...

Но Кайл не ѝ обръщаше абсолютно никакво внимание. Той се готвеше за битката. Глен Балард бе навил ръкавите си и бе приклепнал в поза на борец.

— Направо не вярвам — Ребека погледна първо единия, после — другия. — Просто не вярвам. Моментално ще сложа край на това.

Тя постави ръце на раменете на Кайл и го бутна с всичка сила. С яростен вик той падна в басейна.

— Защо аз не се сетих за такова изпълнение? — каза Дарла Балард, приближавайки се към съпруга си, който се превиваше от смях при вида на потъващия Кайл. Дарла силно го бутна и след секунда Глен Балард се озова при своя противник.

ГЛАВА 8

Тълпата, която се бе събрала около басейна, притаи дъх, когато двамата мъже, които щяха да се бият, се показаха над водата. Без да продумат нито дума, те доплуваха до ръба на басейна. Смехът избухна чак когато всеки от тях се изтласка над ръба и изскочи от басейна.

Кайл и Глен стояха вир-вода и възмутени и изумени се взираха в Ребека и в Дарла.

— Май трябва да прибера този — каза Ребека, пристъпи напред и хвана Кайл за ръката. — Той не е в състояние да кара, а ако остане тук с мокри дрехи, може и да настине. Представата за голям бандит със силна простуда не е много привлекателна, нали?

— Тя е права, Глен — Дарла огледа съпруга си. — Добре е и ти да се преоблечеш. Става хладно. Бягай вътре.

Глен промърмори нещо неразбираемо, покорно се обърна и тръгна към къщата.

— Насам, човече — Ребека поведе послушния Кайл през развеселената тълпа. — Лека нощ, Дарла. Беше ми много приятно, докато тези двамата не решиха да изнесат представление в басейна. Може би скоро пак ще се видим.

— Ще очаквам с нетърпение — промълви Дарла. Тя изпрати Ребека до края на вътрешния двор. — Знаеш ли, тази вечер може би ще влезе в местната история.

— Защо? — попита Ребека.

— Защото два пъти в продължение на един ден бе направен опит да се предотврати бой между Балард и Стокбридж.

— Не само направихме опит, — изтъкна Ребека — но и успяхме.

— Благодарение на теб. Очевидно родовете Балард и Стокбридж не са чак толкова злонамерени, колкото са се представяли години наред, и всички са им вярвали — отбеляза многозначително Дарла.

Кайл настръхна, когато Ребека го хвана за ръката, но не каза нищо. Ребека се усмихна.

— Дарла, ние не станахме свидетели на проява на слабост — каза Ребека. — Това, което видяхме, беше проява на здрав разум. Както изглежда, обратно на всеобщото мнение, при достатъчно красноречив намек, дори Балард и Стокбридж знаят кога да се откажат. Според мен това е силно обнадеждаващ знак. До скоро.

— Ще се видим, когато утре дойдеш да вземеш колата си — извика Дарла. — Какво ще кажете за един обяд?

— Чудесно — отвърна Ребека.

Дарла се засмя, когато помахаша за „довиждане“.

— Според мен тук е моментът да попитам: „Коя бе жената с маската?“ А вие, яздейки, да се отдалечавате към залеза.

Тя се обърна и тръгна към басейна, където тълпата оживено обсъждаше това, което току-що се бе случило. Ребека имаше чувството, че дни наред ще се говори за произшествието.

Кайл се обади за първи път, тихо и с недоволен тон.

— Ако вие двете още повече се сприятелите, ще трябва да основете клуб.

— Идеята не е лоша. Можем да го наречем „Общество на дами, желаещи прекратяване на враждата между Стокбридж и Балард“.

Кайл мрачно я погледна.

— Какво толкова те е грижа за враждата? Ти ще продадеш земята на Балард и ще се върнеш в Денвър.

— Така ли?

— Не беше ли отишла заради това? За да чуеш офертата на Балард?

— Не. Отидох от любопитство. И защото исках да се запозная с новите си съседи.

— Да бе.

— Така е — двамата се приближиха към черното порше, което бе паркирано на края на пътя. — Дай ми ключовете си, Кайл.

Той бръкна в мокрия джоб на джинсите си и извади ключовете, но не ги подаде на Ребека.

— Аз ще карам.

— Не, няма да караш. Твърде много си пил.

Кайл се поколеба, сви рамене и ѝ подаде ключовете.

— Спокойно — каза само той. Седна на мястото до шофьора, без да обръща внимание на това, че можеше мокрите му дрехи да повредят

тапицерията. — В края на отбивката завий надясно. Досега сядала ли си зад волан на порше? — Той затегна колана на седалката.

— Не, но това е кола като всички останали, нали? — Ребека безгрижно пхна ключа в стартера и неумело хвана лоста за скоростите. — Карам от години.

Кайл трепна, но стоически замълча, когато лостът не попадна там, където трябваше, и скоростният механизъм изскърца в знак на протест. Ребека подкара колата и завъртя кормилото. Поршетото отскочи надясно.

— Стегнат лост — отбеляза тя, когато изправи предната част на поршетото и се насочи към пътя в края на отбивката.

— Много стегнат — гласът на Кайл беше по-стегнат и от лоста.

Ребека го погледна косо и потисна усмивката си.

Обаче доброто ѝ настроение изчезна, когато на пътя повиши скоростта. Тя потъна в мълчание, по-тягостно и от мълчанието на Кайл. Чак след около пет мили я обзеха подозрения.

— Изненадващо добре приемаш всичко това — най-последно отбеляза тя.

Кайл облегна глава назад и затвори очи.

— Някои печелят, някои губят — заяви той с възхитително хладнокръвие.

Ребека постепенно прозря истината.

— Разбирам — каза най-последно тя. — Ти смяташ, че тази вечер си спечелил, нали? Успя да направиш това, което беше решил. Развали сбирката на Балард и ме измъкна от тях. Поздравления.

Кайл не отвори очи.

— Благодаря. Победата не беше без жертви. Нямах намерение да цопвам в басейна.

— Предполагам, че и не си бил толкова пиян, колкото изглеждаше? — Ребека стисна кормилото.

— Изпих само половината от бирата, която ми даде Балард.

— Разбирам.

Кайл отвори очи, но те не се виждаха в тъмната кола.

— Не, не разбираш, но може би скоро ще разбереш. Завий наляво там, където този път се свързва с другия.

Ребека се подчини, чудейки се дали да се ядосва заради заблудата, в която бе изпаднала. Някак не можеше да намери сили в

себе си за това. Прекалено много други неща минаваха през ума ѝ.

— Кайл, не можеш да си позволиш дълго време да се мотаеш тук, за да ме преследваш. Трябва да ръководиш компанията си в Денвър.

— Уча се да управлявам с упълномощен за това човек — както ти ме научи. Възложих работата на Харисън.

— Възложил си на Рик? — Ребека беше смаяна. — След като така го скастри за това, че за малко не провали сделката с Джеймисън?

— Той трябва още много да се учи, — промърмори Кайл — но по принцип е достатъчно умен, за да задържи положението за няколко дни. Самата ти веднъж ми каза това, помниш ли?

— Мислех, че не ме слушаш.

— Винаги те слушам, Беки. Досега трябваше да си го разбрала.

Ребека помълча, обмисляйки думите му.

— Днес четох интересен откъс от дневника на Алис Корк — каза най-после тя.

— Така ли? — гласът на Кайл не звучеше окуражително.

— Беше за нещо, което се е случило преди години в навечерието на празника на Все светии. Когато с Глен Балард сте били тийнейджъри. Алис пише, че през нощта е имала неприятности.

— В навечерието на Все светии децата измислят какви ли не лудории.

— Пише, че банда момчета от съседния град се наговорили да направят обора ѝ на нищо.

— Децата казваха, че тя е вещица.

— Тя се разтревожила за добитъка. Изплашила се да не би животните ѝ да пострадат — продължи Ребека.

— Алис много обичаше животните.

— Пише в дневника си, че е била много притеснена. Чудела се какво да прави. Момчетата били много, някои от тях — големи грубияни. Решила, че не може току-така да започне да стреля. В края на краищата, те били деца.

— Нямах представа, че старата Алис е имала такива скрупули. Бог ми е свидетел, че пред мен винаги е искала да размахва пушка.

Ребека не обърна внимание на думите му.

— Кайл, онази нощ Алис се е страхувала. Страхувала се е за животните си, а може би и за самата себе си.

— Мислех, че нищо не може да изплаши Алис Корк.

— Тя е живеела сама на отдалечено място. Разбира се, че понякога се е страхувала. Всеки на нейно място би изпитвал това.

— Ти дори не я познаваше — измърмори Кайл. — Откъде знаеш какво е чувствала?

— Ей така, знам. Всеки случай, тя пише, че в края на краищата изобщо не е било необходимо да се притеснява. Двама местни тийнейджъри дошли с пикап, който бил от ранчото на Стокбридж. Момчетата слезли от пикапа и започнали да налагат някои от по-големите от бандата, които се опитвали да нахлуят в обора. Останалите избягали. Двете момчета, които спасили обора на Алис и може би и животните ѝ, се качили на пикапа и си отишли.

— Кой би помислил, че Алис води толкова подробен дневник?

— Онази нощ ти си карал пикапа, нали, Кайл? Ти си прогонил бандата грубияни, които са заплашвали Алис.

— Имах помощник.

— Знам. Глен Балард.

В поршето настъпи тишина.

— Алис ни е видяла?

— Да. И теб, и Глен. Знаела е кой ѝ се притичва на помощ. В дневника си е написала, че все пак може би има някаква надежда за младото поколение на родовете Балард и Стокбридж. Когато настъпи решителният момент, явно и двамата пренебрегват враждата и започват да си помагат.

— Не забравяй, че с Балард имаме отдавнашни аспирации към Долината на хармонията — напомни ѝ Кайл. — Може би си забелязала, че и двамата изпитваме някакво собственическо чувство към нея. Нито аз, нито той възнамерявахме да оставим банда грубияни да съсипят обора. Би могло да се каже, че и двамата приехме това много лично. Когато чух какво ще правят в навечерието на Все светии, взех пикапа на татко и тръгнах да търся Балард. Знаех, че ще ми трябва помощ. Предположих, че той също като мен няма да остане безразличен към ситуацията.

— Къде намери Глен през онази нощ?

— Обикаляше града със свои приятели. Казах му какво става и той се качи в пикапа, без да задава никакви въпроси. Отидохме до Долината на хармонията и разрешихме проблема. После върнах Балард

в града и го оставих пред бензиностанцията. И край. По време на цялата акция не сме си казали повече от десетина думи.

Ребека замислено поклати глава.

— Но Алис е разбрала какво е станало.

Кайл отново сви рамене.

— И само от този случай тя е стигнала до извода, че някой ден с Балард можем да се разберем?

— Според мен Алис Корк е била много прозорлива жена. Имало е и други инциденти, нали, Кайл? Не много, съгласна съм, но един или два. Алис е писала за това как вие с Глен сте си разделили сумата, която преди години е трябвало да се плати за сърдечната операция на Хърб Крокет. По онова време семейство Крокет не е имало здравна застраховка.

Кайл направо изруга.

— Знаела е и за това? То трябваше да остане тайна. Никой не трябваше да знае. Казах на Етъл да ми изпрати сметката от болницата и да не казва на никого. Но Балард подуши какво става и поиска да си разделим сумата.

— И ти си се съгласил?

— Ами да, съгласих се. Знаеш ли колко струва един байпас? По онова време изобщо не бях толкова състоятелен, колкото съм днес. Нито пък Балард. И за двама ни беше по-добре да делим наполовина, вместо някой от нас да се натяга да плати цялата сума. Освен това, и двамата познаваме Крокет откакто сме се родили.

— Здрав разум, а? Естествено, искали сте никой да не разбере, че можете да се съюзите. Щяло е да навреди на имиджа ви.

— Повярвай ми, Беки, това не беше, както ти го наричаш, съюзяване. Недей да придаваш на случая романтичен характер. И не си въобразявай, че ще влезеш в града на бял кон и ще сложиш край на враждата между родовете Стокбридж и Балард. В живота не става така. Завий тук.

Ребека взе малко рязко завоя и Кайл се хвана за светлинното табло.

— Извинявай — каза тихо тя.

— Разбирам — той я погледна напрегнато. — Къщата е на края на тази отбивка. Горее на хълма.

Ребека се взря пред себе си. Лампите светеха в една застроена на голяма площ двуетажна къща, но осветлението не създаваше усещане за топлина. В тъмнината трудно можеше да се види кой знае какво, но тя остана с впечатлението, че постройката е солидна и мрачна. Зад нея имаше други големи постройки, които приличаха на конюшни.

— Можеш да паркираш тук — каза Кайл, посочвайки бетонна площадка пред един голям гараж. Ребека се подчини и изключи мотора.

— Сигурно измръзваш с тези мокри дрехи.

— Вълнението от шофирането ти ме сгръваше — Кайл отвори вратата от своята страна. — Но сега като поставяш този въпрос, виждам, че си права. Замръзвам. Трябват ми горещ душ и чаша бренди. Да влезем в къщата, докато не ми се наложи да бъда лекуван от хипотермия.

Когато бързо започнаха да изкачват стълбището, той протегна ръце да вземе ключовете си. Ребека се поколеба и му ги подаде. После щеше да реши как ще се върне в мотела.

— Ти налей брендите — каза Кайл, като отвори входната врата и въведе Ребека в хола. — То е на камината. Ще сваля тези дрехи. — Той дръпна копчетата на мократа си риза. — Идвам след малко.

Ребека го видя как прекоси хола и смъкна ризата си. Явно не бе толкова ядосан от това, че тя го блъсна в басейна, колкото тя очакваше. Но това може би беше, защото Кайл си мислеше, че е победил в битката с Глен Балард. Беше получил това, което искаше. Ребека бе дошла с него.

Клатейки разочаровано глава, Ребека пресече хола и отиде до махагоновата маса недалеч от камината. Забеляза, че чашите бяха направени от красиво обработен кристал. Изглеждаха старинни. Според етикета на брендите, то беше толкова старо, колкото кристалът.

Чашите бяха единственото елегантно или луксозно нещо в този хол. Ребека се чудеше дали не бяха сватбен подарък, оставен от Марта Стокбридж.

Всичко останало изглеждаше тежко, по мъжки грубо, функционално и студено. Атмосферата в хола беше мъжка, без никаква топлинка, която да я олекоти. Ребека се опита да си представи какъв ефект би имала една такава къща върху малко момче без майка. Алис Корк бе писала, че в живота на Кайл не бе имало нежност. Кайл бе

отгледан от груб, жесток, саможив човек, който би презирал каквато и да е намеса на жена.

Кайл се върна след по-малко от петнайсет минути, закопчавайки чиста риза. От походката му личеше приповдигнатото му настроение. Беше ясно, че имаше план как да прекарат вечерта.

— Да разбирам ли, че тази вечер късметът на рода Стокбридж отново проработва? — попита замислено Ребека, подавайки му чаша бренди.

— Късметът на Стокбридж всеки божи ден побеждава чара на Балард — заяви Кайл, отпивайки от брендито.

— Освен по отношение на жените — напомни му внимателно тя. Кайл я погледна над ръба на чашата си.

— Много ли я обичаше, Кайл?

Той погледна неразбиращо.

— Кого?

Ребека се намръщи.

— Дарла.

— О, Дарла — той махна с ръка. — Разказах ти за нея. Това е стара история.

— Такава е и враждата между родовете Стокбридж и Балард, но тя все още съществува.

Погледът на Кайл стана остър и подозрителен.

— Ревнуваш ли, Беки? — внезапно я попита той.

— Любопитна съм, това е.

Тя се обърна и отиде до студената камина.

— Ревнуваш — каза доволно Кайл, остави чашата си и приклепна пред камината да стъкми огън.

— Не, за Бога. Не ревнувам!

— Не мисли за Дарла — твърдо я прекъсна Кайл, като поднасяше запалката към камината. — Не страдам от несподелена любов към нея. Признавам, че много се ядосах, когато ме заряза заради Балард, но вече всичко ми мина. — Той се усмихна и високо размаха запалката за камина. — Единствено към теб изпитвам чувства, скъпа.

— Но ти си й предложил брак.

— Преди цели четири години — той вдигна поглед и видя, че тя преценяваше думите му. — Хей, — обърна се към нея Кайл, след като запали огъня и се изправи. — Какъв е проблемът?

— Казах ти. Любопитна съм. Това е.

Той я хвана за раменете, като шеговитият му тон постепенно изчезна.

— Разказах ти за Дарла. Тя вече не е от значение за мен.

— Според нея можело е дори да не забележиш, че годежът ви се е развалил, ако Балард не е изчаквал своя час. Един Стокбридж не може да понесе да загуби нещо от Балард.

— Напълно вярно — призна той с въздишка. — Но аз разчистих сметките си с него. Доволен съм от резултата.

— Наистина ли си предизвикал скандал на сватбата им?

Дори след всичко, което бе научила за този мъж, подобна безочливост не можеше да не я смае.

Кайл замислено поклати глава и избягна отговора.

— Знаеш ли, до последния момент бях убеден, че Балард използва Дарла, за да ме уязви. Изобщо не очаквах да се ожени за нея. Но мисля, че нещата между тях са станали сериозни. Изглеждат щастливи заедно.

— Щастливи са. И ако това може да те утеши, Дарла също смята, че е била използвана. Но тя е обичала Глен и е решила да рискува. Казва, че той е паднал в собствения си капан. Влюбил се е против волята си.

Кайл пхна ръце в задните си джобове и се загледа в огъня.

— Балард не е единственият, който се е озовал в капан. Аз също съм в капан. Искам да се върнеш при мен, Беки.

Тя притаи дъх.

— Защо? За да си сигурен, че ще получиш Долината на хармонията ли?

— Не, изобщо не е заради долината! Само за това мислиш!

— Ти ме настрои на тази вълна.

Кайл изпъшка.

— Знам, знам. Аз обърках всичко. Признавам си — той се обърна и се взря в очите ѝ. Погледът му бе напрегнат и блестеше от отражението на огъня. — Но аз ще направя всичко, което трябва, за да те върна при мен.

— Кое то трябва ли? — повтори несигурно тя.

Той помълча и после каза мрачно:

— Предполагам, че искаш да ти докажа доколко сериозно искам да те върна при мен. Размишлявах много, Беки. И съм готов да направя точно това.

На Ребека изведнъж ѝ стана много неудобно от посоката, която взе разговорът. Кайл Стокбридж беше хитър опонент. Знаеше всички трикове и много от тях още не бе прилагал.

— Не става въпрос да се доказва нещо — каза внимателно тя.

— Според мен става — контрира спокойно Кайл. — Според мен всичко толкова се обърка, че никога няма да повярваш колко голямо значение имаш за мен, ако не ти докажа това.

Тя не го погледна.

— И можеш ли да го направиш?

— Какво ще кажеш — попита я бавно той, — ако те посъветвам да продадеш Долината на хармонията на Балард?

Ребека се сепна.

— Да я продам на Балард?

Той мълчаливо кимна.

— Ако това стане, ти ще изпаднеш в ярост. Ще избухнеш. Ще се вбесиш. Никога няма да ми го простиш, да не говорим, а да не говорим за това, че няма да искаш да се върна при теб.

Кайл поклати мълчаливо глава. Но гледаше Ребека, без да мигне.

Ребека прехвърляше чашата в ръце.

— Не разбирам.

— Беки, искам да ти докажа нещо. Не знам как да го направя по друг начин.

— Но, Кайл...

Той пристъпи напред и внимателно взе чашата ѝ.

— Искам повече теб, отколкото проклетата земя — Кайл обхвана лицето ѝ с длани. — И искам да го знаеш.

Кайл наведе глава и пое устата ѝ с бавна прелъстителка целувка, от която Ребека се разтрепери. Тя докосна китките му, ръцете му и с лека въздишка изразяваща подчинение, се притисна към него.

— Точно така, скъпа — каза той, вдишвайки, като я притегли още по-близо. — Точно така. Престани да ми се опъваш. Върни се при мен. Разреши ми да ти покажа колко силно те желая.

Болката и гневът, които бяха прогонили Ребека от Кайл, се стопиха в топлината на прегръдката му. Тя си помисли, че точно това е

мястото, където искаше да бъде. Тя го обичаше. Нищо не можеше да промени това, така както и нищо не можеше да промени вълнението, което изпитваше, когато Кайл я любеше.

— Имам чувството, че после ще съжалявам.

— Не, няма. Аз ще се погрижа да не съжаляваш, всичко е наред, Беки — прошепна окуражително Кайл като продължаваше да я целува. — Всичко между нас ще се оправи. Ще видиш. Дай ми възможност да ти покажа. — Успокоителните нежни думи бяха прекъсвани от многобройни жадни целувки.

— Нищо не разбирам — прошепна безпомощно.

— Няма какво толкова да разбираш, освен това колко силни са чувствата ми към теб. Точно тук ти е мястото, Беки. В моите прегръдки.

Предавайки се на инстинкта, Ребека се остави да бъде привлечена от топлината на Кайл. Той беше прав. Точно тук беше мястото ѝ. Тя се притисна към него, усещайки реакцията на всяка фибра от съществуването си. Реакцията на Кайл беше бурна и мигновена. Тя знаеше, че не може да прикрие собствената си реакция. В това отношение те бяха в съзвучие.

Ребека почувства пръстите на Кайл на копчето на блузата си. Той свали дрехата с овладяно нетърпение, което бе странно трогателно. Ребека разбра, че Кайл се опитва да се контролира, за да не я изплаши.

Тя вдигна глава и го целуна по рязко очертаната му брадичка.

— Всичко е наред — неусетно прошепна Ребека. Когато Кайл простена и още по-силно я прегърна, усети, че я бе разбрал.

— Искам да го направя както трябва. Искам да ти покажа — прошепна дрезгаво Кайл и махна фибата от косата ѝ. Той обхвана тъмнокестенявите гъсти коси.

Ребека трепетно се усмихна.

— Ти винаги го правиш както трябва. При теб няма други положения. И беше вярно, помисли си тя.

— О, Беки, — прошепна той. — Моя сладка, нежна секси Беки. Побъркваш ме.

Той бързо я съблече. Ръцете му се движеха по пламтящата ѝ кожа. Когато и последната ѝ дреха падна на купа при краката ѝ, Кайл леко докосна с палец една от гърдите ѝ. Зърното се втвърди, той се усмихна от задоволство и се наведе да го целуне.

— Кайл.

Тя сякаш издиша името му. Ребека затвори очи и плъзна ръце под ризата му. Стегнатото му мускулесто тяло бе съблазнително както винаги.

Той я остави да свали ризата му и придвижи пръстите ѝ надолу. Изобщо не си беше направил труда да закопчае колана на джинсите си. Когато тя започна неумело да дърпа ципа му, Кайл хвана пръстите ѝ.

— Ти трепериш.

Той беше доволен от този знак за силата на нейното вълнение.

— Не мога да се овладеея.

— Радвам се. Знаеш ли това как ми влияе?

— Как?

— Открий сама, макар че досега би трябвало да ти е известно — той насочи пръстите ѝ отново към ципа и ѝ помогна да го дръпне надолу. — О, скъпа — промълви Кайл, когато тя го погали. — Скъпа. Той беше горещ и възбуден. Изпълваше дланите ѝ, притискайки се към нея. Когато Ребека леко го погали, Кайл простена и притисна още повече бедрата си към нея, като я приканваше още по-настойчиво да го гали.

След това нетърпеливо изрита джинсите и гачетата си. На светлината на огъня изглеждаше много първобитен и много мъжествен.

Ръцете на Кайл страстно се плъзнаха надолу по гърба и бедрата ѝ. Той бавно мачкаше с пръсти нежната ѝ плът, докато тя започна да трепери. Когато с въздишка произнесе името му, той я отпусна на килима пред камината. Ребека отвори очи и видя Кайл върху себе. Дъхът ѝ секна от втренчения в нея искрящ поглед.

— Кайл?

— Ти наистина ли си мислеше, че можеш да ме изоставиш? — той хвана крака ѝ, който беше под тежкото му бедро и продължително я целуна. За известно време езикът му проникна дълбоко в нея, затвърждавайки правото си върху най-топлото ѝ място.

— Наистина ли си помисли, че ще те пусна да си отидеш, след като открихме заедно това?

Ребека не можеше да отговори. Тя го обгърна, съзнавайки силата на физическото привличане между двамата, както и на своята любов.

Кайл мигновено отговори на тихите женски призиви. Той разтвори бедрата ѝ и се снижи между тях.

— Увий се около мен — подкани я с дрезгав глас. — Прегърни ме силно, скъпа.

Тя се подчини, усещайки пулсиращата му мъжественост там, където започваше най-нежната част от тялото ѝ. Когато сгъна крака около кръста му, той прошепна нещо окуражително и започна да навлиза в нея.

Ребека нежно изстена, когато Кайл я изпълни. Силно го прегърна и се притисна още по-силно към него. Тогава той започна да се движи на бавни равномерни тласъци, които възпламеняваха сетивата ѝ. Ребека осъзна, че Кайл вече я познаваше твърде добре. Знаеше точно как да я прати в центъра на вихъра.

След няколко секунди тя го искаше до болка. След минути не можеше да вземе от него толкова, колкото желаше. Ноктите ѝ се забиха в гърба му, бедрата ѝ настойчиво се повдигнаха, а виковете ѝ бяха нежни властни команди, които възпламеняваха Кайл.

— Докосни ме — помоли Ребека.

— Как?

— Ти знаеш — бързо каза тя.

Както го правиш винаги.

— Забравил съм.

— Кайл!

— Покажи ми колко ме искаш.

— Моля те, Кайл. Сега. Докосни ме сега.

— Ще направя каквото пожелаеш, скъпа. Знаеш това. Само трябва да ми покажеш колко ме искаш.

Той протегна ръка.

Кайл я дразнеше, а тя нямаше настроение за това. Беше като възпламенена. Хвана го за пръстите и насочи ръката му между телата им.

— Ето тук — каза тя, останала без дъх. — Докосни ме тук. Както го правиш винаги.

— Така ли?

Пръстите му сякаш танцуваха и тя имаше чувството, че направо ще се разпадне.

— Да — тя буйно се изви срещу него. — Пак.

— Какво настойчиво котенце.

Той повтаряше движенията, докато тя, треперейки от екстаз, извика името му.

В този момент и Кайл изгуби контрол върху себе си.

— Беки.

Той за последен път влезе в нея, като се гмурна до края на нежните ѝ части. Тялото му страстно се изви и стаята се изпълни от вика му на задоволство.

В стаята за дълго се възцариха блещукането от огъня в камината и пращенето на горящите дърва. Ребека се чувстваше на топло и в безопасност, защитена от действителността. Тя се сгуши до стройното силно тяло на Кайл и изобщо не ѝ се мислеше за бъдещето. Тази нощ всичко беше така както трябваше да бъде.

Кайл леко присви устни, докато я наблюдаваше. След малко той стана, вдигна Ребека и я отнесе в спалнята си.

Зората бавно се процеди през прозореца. Кайл се събуди и за момент остана неподвижен, наблюдавайки изгрева така, както бе правил всяка сутрин през самотното си детство. Тази сутрин обаче всичко беше различно. Тази сутрин той вече не беше сам.

Приятната, чувствена, доставяща наслада жена, която лежеше до него, му въздействаше по вече познатия начин. Той разбра, че се беше прирастил към удоволствието да се събужда до Ребека.

Кайл се обърна на една страна и леко погали рамото и бедрото ѝ. Тя се размърда и се протегна като глезено коте. После обърна глава на възглавницата и го погледна изпод полуотворените си мигли.

— Не е възможно вече да е съмнало — каза Ребека.

— Съмна. Но ние не бързаме.

Тя се прозина.

— Тогава защо ме събуди?

— От вежливост. Мислех, че ще искаш да си будна, когато те любя.

Той я целуна по рамото, отдавайки се на удоволствието да усеща вкуса ѝ.

— Много мило от твоя страна, но вероятността да спя, докато ме любиш, е направо нищожна.

Кехлибарените ѝ очи проблеснаха под дългите мигли.

— Е, благодаря ти — каза провлачено Кайл с най-добрия си каубойски носов изговор. — Ще го приема като комплимент. Ние, момчетата от провинцията, правим всичко, което можем, но винаги е приятно да чуем от едно изискано градско момиче, че оценява усилията ни.

— Просто продължавай в същия дух и съм сигурна, че ще стигнеш надалеч — тя огледа стаята, спирайки поглед върху тъмните солидни мебели и голите стени.

— Много ли време прекарваш тук, Кайл?

Той проследи погледа ѝ.

— Не толкова, колкото ми се иска. През последните няколко години бях доста зает.

— Да, знам. Изграждал си компанията си.

Ребека бавно приседна, обгръщайки колене. Той се намръщи.

— Казваш го така, сякаш е престъпление. Една компания като „Флеминг Лък“ не би постигнала това, което е днес, без много усилена работа.

Тя бързо поклати глава.

— Знам.

— По тона ти не личи да одобряваш.

— Само защото се оставяш нещата да те обсебят, Кайл. Компанията, Долината на хармонията...

— И ти — промърмори той, протягайки се, за да притегли гърба ѝ до себе си. Кайл се облегна върху нея. — Аз съм обсебен от теб, Беки. Пожелах те още от първия ден, в който те видях. И искам да съм сигурен, че ми вярваш. Миналата нощ говорих напълно сериозно. Продай долината на Балард, ако така ще се убедиш, че за мен си по-важна от тази земя.

Тя лежеше спокойно, вглеждайки се продължително в него.

— По-кратко. Не е необходимо да играем на тази игра.

Той се смути.

— Каква игра?

Тя бавно премести глава на възглавницата, устните ѝ се извиха в кисела усмивка.

— Знаеш за какво говоря. За това, че е глупаво да ме насърчаваш да продавам долината на Глен Балард. Достатъчно добре ме познаваш, за да си наясно, че никога няма да се хвана на приказките ти. Както ти

разбра, че няма да я продам на някоя откачена секта. Никога не бих те молила да доказваш чувствата си по този начин.

Кайл не успя напълно да потисне вълната от облекчение, която го заля, но все още не разбираше какво му казва Ребека.

— Нека да се изясним. В края на краищата, ти нямаш намерение да продаваш земята на Глен Балард, нали?

— Знаеш, че никога няма да му дам цялата долина. Убедена съм, че винаги си знаел това. Тази ли е причината за големия ти жест снощи? Защото си знаел, че няма да приема сериозно това, което ми казваш?

Най-после Кайл разбра какво мисли тя. У него се надигна основателен гняв.

— Мислиш, че съм се преструвал ли? Че не съм бил искрен, когато съм ти казал да я продадеш на Балард, ако това ще те убеди колко те желая?

Тя го докосна по рамото, пръстите ѝ нежно го погалиха.

— Работих при теб повече от два месеца, Кайл. Когато стане въпрос за бизнес, ти си много вещ играч. Но съм те виждала и да блъфираш.

— Не беше блъфиране, по дяволите! — Кайл я хвана за китките и ги постави над главата си. Беше се ядосал, но се контролираше, защото искаше тя да разбере, че този голям жест, както го нарече, беше направен с искрени намерения. — Всичко, което ти казах снощи, беше напълно сериозно. Не съм играл игрички, Беки. Трябва да ми повярваш.

Тя мрачно поклати глава.

— Ти пое риск. Вчера толкова се ядосах, че наистина мислех да продам долината на Балард.

— Продай я, ако това ще ти донесе удовлетворение — каза с дрезгав глас той.

— Не мога да го направя. Ти много държиш на тази земя. Просто не мога да го направя — каза спокойно Ребека. — И ти го знаеш. Може ли да стана. Искам да взема душ.

За един момент Кайл остана неподвижен. Той се помъчи да измисли как да я убеди, че предложението му е било искрено. Беше стигнал почти до момента, в който щеше да избухне. Едва се

възпираше да не се нахвърли върху жената, която лежеше под него. Трябваше да я накара да разбере.

— Беки, чуй ме. Снощи не съм се опитвал да те залъгвам. Говорех сериозно. Всяка дума, която казах, беше истина.

— Моля те, Кайл, пусни ме да стана.

Той не искаше да я пусне. Искаше да я задържи там, където си беше, и да я люби, докато тя се разтрепери и докато престане да се съмнява в него. Но ако в този момент употребеше сила, може би тя вече никога нямаше да му повярва. Обзет от безпокойство, Кайл се претърколи встрани.

— Отиди. Вземи душ. Когато излезеш, ще поговорим. Ще те накарам да разбереш, че всичко, което ти казах снощи, е сериозно.

Щом Кайл я пусна, тя се добра до края на леглото. Той с мрачен поглед я проследи как изчезва в банята. Вратата се затвори плътно след нея, Кайл отново силно изруга.

Точно това не беше очаквал.

Той бе направил най-благородния жест в живота си и тя изобщо не му бе повярвала. Според Ребека той блъфираше. Кайл бе обзет от ярост, но над всичко властваше отчаянието — чувство, което бе опасно близко до паниката. Ребека не му вярваше. Бе се справял с много проблеми през своя живот, но никога не му се беше случвало да възстановява доверието между себе си и някоя жена.

Недоверието на Ребека го съкруши.

ГЛАВА 9

— Това е най-прекрасното четиво — каза ентусиазирано Ребека на Дарла, когато седнаха да хапнат хамбургери в единственото кафене в града. — Един автентичен къс от местната история. Алис е имала чудесна представа за нещата и за хората.

— Тя съвсем сама ли е живяла в тази долина? — попита с интерес Дарла, потопявайки хамбургера си в кетчуп.

Ребека се замисли за това, което бе прочела в дневника на Корк.

— Понякога. Но струва ми се, че не е била по-самотна, отколкото понякога всеки от нас. Много е обичала стопанството и животните си. Ежедневните ангажименти на този начин на живот са ѝ доставяли голямо удовлетворение.

— Пише ли за времето, когато е предстояло да се омъжи за бащата на Глен?

Ребека кимна.

— Това е най-тъжната част от дневника. Щом осъзнала, че Балард не я обича и че я е прельстил с надеждата да придобие Долината на хармонията, Алис била съкрушена. А след като разбрала, че е бременна, се разкъсвала между гнева на жената и майчината любов. Но при загубата на бебето плакала. Когато четях тези редове, и аз си поплаках.

— Направо да му се прииска на човек да удуши бащата на Глен, нали?

— Както и на Кайл. Кейл е имал наглостта да се опита да прельсти бедната Алис, но изпортил работата. Той бил много настъпателен и много нетърпелив и щом тя се възпротивила, избухнал. Алис се изплашила.

— А Балард — старши изчаквал удобния момент, за да я очарова — заключи Дарла. — Типичен сценарий „Балард-Стокбридж“. Бедната жена. Тя се е съпротивлявала на грубия и опасен мъж, за да стане жертва на сладкодумния прельстител. Всъщност никой не го е било грижа за нея. Казах ти, че Балард и Стокбридж нямат репутация на

внимателни хора, когато става въпрос за Долината на хармонията. За тях винаги земята е била на първо място.

— Знам — Ребека отхапа от хамбургера си. Тя все още мислеше за това как сутринта Кайл реагира на думите ѝ. Очакваше, че поне ще бъде ѝ благодарен, че не го обвини в блъфиране. Вместо това той сви гневно устни. Когато я откара в мотела, тя имаше чувството, че е на косъм да избухне.

Всъщност сега като си мислеше за реакцията му, прецени, че той се държа като много обиден. Вероятно обиждането на дракони е опасно развлечение.

— И какво е разрешението, Беки? — попита бавно Дарла.

— Повярвай ми, много мислих по въпроса. Надявам се, че ще мога да се справя — тя поклати глава. — Знаеш ли, в края на дневника си Алис предчувства, че ще мога да променя нещата. Според нея ще мога да се справя с Глен и Кайл и ще стопя враждата между тях. Но, Дарла, аз дори не познавам тази жена. Защо е решила да завещае всичко на мен?

— Кой знае? Може би е имала някакво предчувствие за теб. Кълна се, че от време на време тя беше направо със способности на медиум. Питай, когото искаш. Щом е имала чувството, че ти трябва да притежаваш Долината на хармонията, вероятно е била права. Макар че никак не ми се ще да съм на твое място. Ще продадеш ли земята?

— За да могат после Глен и Кайл да тормозят някой новодошъл по тези места ли?

— Един инвеститор не би се противопоставил на такъв вид тормоз — каза Дарла, като се подсмихна. — В края на краищата, Глен и Кайл ще предложат солидни суми.

— Така е. Но това не ми изглежда правилен начин за разрешаване на проблема. Войната ще продължи. Това няма да бъде обикновена сделка с недвижим имот. Нещата са много лични.

— За теб или за Алис Корк и майка ѝ? — попита проникателно Дарла.

— И за трите — отговори тихо Ребека. — Три жени, попаднали в центъра на битката. Според мен е време враждуващите страни да бъдат принудени да се сражават една срещу друга.

Дарла я погледна с голям интерес.

— Имаш нещо предвид ли?

— Имам план — потвърди Ребека. — Хрумна ми снощи, когато наблюдавах как Глен и Кайл се измъкват от басейна.

Дарла се усмихна.

— Беше чудесна гледка, нали? Хората с месеци ще говорят за това. Но ти пое огромен риск, като бутна Кайл в басейна. Виждала съм го да избухва по доста по-незначителни поводи.

Ребека повдигна въпросително вежди.

— Знам. Но аз ти казах, че пред мен Кайл никога не е избухвал сериозно.

— Това е изумително.

Ребека поклати глава с известно самодоволство.

— Колегите ме харесват, защото имам репутацията на човек, който може да влиза и да излиза в леговището на дракона и да остава невредим. Отивам там, където тях ги е страх да припарят. И излизам невредима.

— Така ли? Кажи ми, Беки, след като осъществиш големия си план, пак ли ще останеш невредима?

Ребека въздъхна със съжаление.

— Не. Ако трябва да съм откровена, ще се наложи да платя много висока цена, когато Кайл открие какво ще направя със земята.

— Май не очакваш връзката ви да се запази след това сътресение — отбеляза Дарла.

Ребека я погледна.

— Не знам какво ще стане — съгласи се искрено тя. — Но според мен тогава със сигурност ще разбере доколко силни са чувствата на Кайл към мен.

— А ако те не са толкова силни, колкото се надяваш?

— Няма да бъде по-зле от онези две жени, които са притежавали Долината на хармонията — каза Ребека със спокойствие, което изобщо не отговаряше на състоянието ѝ. — Поне ще изпитам удовлетворение от това, че е била раздадена справедливост.

Вратата на кафенето се отвори и в него бавно влезе Глен Балард. Той любезно кимна на шепата хора, които седяха по масите и пиеха кафе, и след това се насочи там, където бяха жена му и Ребека.

— Снощи не дадохте ли достатъчно поводи за клюки? — каза Глен с усмивка, закачи сивата си шапка на една кука и се настани до

Дарла. — Направо наливате масло в огъня, като обядвате заедно. Никой не може да разбере какво става.

— Нашият девиз е да държим всички в напрежение — усмихна се Дарла, повдигайки глава за бърза целувка. — Ребека тъкмо ми обясняваше, че е решила какво да прави с Долината на хармонията.

Усмивката на Глен беше все още непринудена, но когато се облегна в сепарето, изведнъж погледът му се изостри като на ястреб, зърнал плячката си.

— Сериозно? Кога ще ни смаеш с Кайл?

— Веднага щом ви събера двамата — обеща Ребека.

— Няма да чакаш дълго, защото видях колата му пред мотела. Няма дълго да се чуди къде си, защото веднага ще се сети, че си тук. Бих искал да видя изражението му, когато познае колата ми отвън.

Вратата на кафенето се отвори с трясък и този път Ребека нямаше нужда да чуе шепот на любопитни хора, за да разбере кой влиза в заведението.

Кайл мина покрай сепаретата с обичайната си свободна походка. Той не обърна внимание на вълната от любопитство, която заля кафенето.

— Търсих те — каза той на Ребека, като седна до нея. — Добър ден, Дарла.

— Добър ден, Кайл. Май нямахме кой знае колко време да поговорим след сватбата ми. Ти много се увлече да прибавяш характерния за рода Стокбридж нюанс към тържеството ни. Как си?

Кайл изръмжа.

— Добре съм. Много съм добре.

— Не е ли истинско щастие, че нито ти, нито Глен настинахте след снощното ви гмуркане в басейна?

Ребека хвърли поглед към двамата мъже, които сега се гледаха над масата с марка „Формика“.

— На тях им е необходимо нещо повече от накисване, за да слязат на земята.

Кайл не обърна внимание на двете жени.

— Какво правиш тук, Балард?

— Тъкмо щях да си поръчам бургер и да чуя каква съдба е отредила Ребека на Долината на хармонията. Много добре знаеш, че имам траен интерес към нея.

— Твоят интерес е абсолютно неоснователен — Кайл прекъсна темата, когато сервитьорката се приближи. Донеси ми кафе, Жан. И бургер.

— Същото и за мен, Жан — додаде Глен.

Жан бързо кимна, наблюдавайки с нескрито любопитство двете жени. После се втурна към кухнята, издавайки звуци с дъвката си, както обикновено.

— Предлагам ви да престанете да спорите кой има законен интерес към Долината на хармонията — каза Ребека, хапвайки пържени картопки. — Защото от сега нататък и двамата имате такъв интерес.

Кайл и Глен обърнаха искрящи погледи към спокойното ѝ лице.

— Какво означава това? — попита Кайл.

— Вече взех решение. Ще дам земята и на двама ви. По петдесет процента. Съвместна собственост. Вие ще решите точно как да си я разделите. Знам, че никой от вас няма да я продаде на другия, така че и двамата сте обвързани с нея. Аз излизам от играта.

Дарла се задави от хапката, която дъвчеше. Тя глътна кафе, за да прочисти гърлото си, очите ѝ се насълзиха. В заведението беше настъпила мъртва тишина, тъй като всички се напругаха да чуят за какво става дума.

Кайл и Глен се втренчиха в Ребека, сякаш бе полудяла.

— Да не би да си изгубила ума си? — обади се най-после Кайл с глас, изпълнен с ожесточение.

— Беки, това е невъзможно — реагира бързо Глен. — Ние със Стокбридж не можем да си разделим дори един сладкиш, та какво остава за земята. Ще се хванем за гушите. Жестът е много мил, но...

— Това нито е жест, нито е нещо мило — каза направо Ребека. Държа за малко справедливост от мое име, от името на Алис Корк и на майка ѝ. Заради тази земя три жени са страдали от мъже от родовете Балард и Стокбридж. Сега е ваш ред. Имате възможност за избор. От вас зависи дали ще се разкъсате на парчета, или ще решите как да се сработите, за да създадете нещо полезно в тази красива долина.

— Има и трета възможност — отбеляза Дарла. — Може да я продадат на някой непознат и така Долината на хармонията да отиде в чужди ръце.

— Никога — изръмжа Глен.

— Абсолютно изключено — моментално потвърди Кайл.

— Виждаш ли? — каза Ребека на Дарла. — Има надежда. Те могат да се споразумеят за някои неща.

— Каква катастрофа — промълви Глен. — Да я завещае на една жена! Тя е права, Стокбридж. Най-после Алис и майка ѝ ще бъдат отмъстени.

Кайл се обърна към Ребека. Лицето му беше сковано от гняв, който той никога не бе си позволявал да проявява пред Ребека.

— Вън — заповяда Кайл с опасно нежен глас. — Веднага. Искам да ти кажа нещо.

Той се изправи и я почака.

Ребека вдигна поглед към гнева в зелените му очи и я побиха студени тръпки.

— Хамбургерът ми — каза тихо тя.

— Вън — повтори го с ужасно спокоен тон.

Ребека не пророни дума. Тя долови тревожния поглед на Дарла, но леко поклати глава, когато почувства, че новата ѝ позната може да направи опит да се намеси.

Ребека се измъкна от сепарето и мина покрай смаяните посетители, без да се обръща нито наляво, нито надясно. Вървеше с високо вдигната брадичка и с изправен гръб и усещаше, че Кайл я следва по петите.

Най-после — помисли си тя, разбра защо гневът на Стокбридж предизвикваше такова страхопочитание. Ребека трябваше да бъде наясно, че всичко щеше да завърши точно така. Тя рискува и загуби.

Когато стигна до вратата, тя я отвори и излезе. Кайл я хвана за ръката и я задържа в посоката, където бе паркирал поршето.

— Ти, подла, предателска, измамна малка вещице — каза през зъби Кайл. — Затворих си очите пред престъплението, което извърши във „Флеминг Лък“, но на никого няма да му се размине, ако се опитва така да си играе с живота ми. Чуваш ли, Ребека?

— Чувам — прошепна тя.

Ребека гледаше встрани от него, взирайки се в далечните планини.

— Гледай към мен, когато ти говоря, госпожице — той я хвана за брадичката и обърна главата ѝ към гневните си очи. Челюстта му бе скована от гняв. — Скалъпила си един проклет тъп номер. Ще си

отмъстиш, ако аз допусна това да стане. Но ако си въобразяваш, че ще ти се размине, значи си ненормална. Няма да допусна никоя жена да ме разиграва по този начин. Дори ти.

Тя също кипна.

— Не говори така, все едно че съм представлявала нещо за теб. И двамата знаем истината. — Гърлото ѝ се бе схванало и гласът ѝ едва излизаше. — Единствената причина да проявиш интерес към мен е Долината на хармонията. Надявах се, че ми казваш истината, когато заяви, че чувствата ти към мен са по-силни, отколкото привързаността ти към земята, но не е трябвало да ти вярвам.

— Не извъртай, за да представиш всичко като проверка на чувствата ми към теб. Дадох ти възможност да ги провериш. Казах ти да продадеш земята на Балард, ако толкова много се съмняваш в мен.

— Знаеш, че никога няма да направя това — каза бързо Ребека. — За теб беше удобно да ми направиш такова предложение, защото беше сигурен, че няма да го приема. Може би все пак трябваше да го приема. Щеше да получиш това, което заслужаваш. Но така Балард щеше да получи повече, отколкото заслужава и нямаше да бъде справедливо към Алис Корк.

— С какво право се заемаш да раздаваш справедливост за Алис и майка ѝ? Дори не ги познаваш — изръмжа Кайл.

— Те са ми роднини.

— Изобщо не беше чувала за тях, преди да срещнеш мен.

— Тогава обвинявай себе си за сегашното положение. Ако не си беше направил труда да ме издириш и да ме прелъстиш, нямаше да прехвърлям проблема с Долината на хармонията върху теб и Балард.

— По дяволите, жено, ти си играеш с живота ми и с бъдещето ми, а аз на никого няма да разреша това.

— Не можеш да ме спреш.

Ребека беше изненадана от смелостта, която ѝ бе необходима, за да се противопостави на Кайл. Сега вече знаеше защо толкова много хора се страхуваха да си имат работа с него, когато е в такова настроение.

— Не ме предизвиквай, Беки — в очите му се четеше мрачно предупреждение. — И двамата знаем, че ще загубиш. Не ме превръщай в свой враг. Не причинявай това и на теб, и на мен.

— Има един изход — каза тихо тя.

— Какъв? — попита я хапливо Кайл. — Да се сработя с Балард? Това не е изход. Това е абсолютно невъзможно. Ако знаеше малко повече за миналото на този край, щеше да го разбере. Изключено е един Стокбридж да работи с Балард. Може би си мислиш, че тази вражда е една дълготрайна шега. Но не е, Ребека. Мъже са умирали в битката между рода на Балард и моя род.

— И жени са страдали. Но всичко това е минало. Време е да бъде приключено.

— Няма ти да си тази, която ще го направи — изрева Кайл. — Разбираш ли какво ти казвам? Предупредих те да не се опитваш да ставаш омиротворителка. Ти си моя. Трябва да си лоялна към мен, не към Балард. Днес си го призна, когато каза, че не можеш да продадеш земята само на него.

— Нямах право да ме караш да вземам страна. Вече съм взела решение и държа на него.

— Дори ако това ни раздели?

Тя го погледна безпомощно.

— Ние никога не сме били истински заедно, Кайл. Имах някакви надежди и мечти, но сега виждам, че са били безпочвени. Ти току-що ми каза, че съм подла предателска измамна малка вещица. Няма големи изгледи да се влюбиш в такъв човек, нали?

— Не говори от мое име.

— Според мен няма големи изгледи изобщо да се влюбиш в някоя жена — продължи тъжно Ребека. — Трябваше по-рано да разбера това. Върни се към тъмните сенки, където ти е мястото, Кайл. Остани в мрака, докато жив те погълне. След четиридесет-петдесет години, когато обърнеш поглед към живота си, прекаран в самота, спомни си, че е имало една жена, която се е опитала да те изведе сред светлина. Спомни си, че е имало една жена, която истински те е обичала. За известно време. Но ти не си отвърнал на любовта ѝ.

— Веднъж ти казах, че съм ти дал всичко, което мога да дам на една жена.

Тя кимна.

— Но то не беше много, нали?

— Престани, Ребека — той я прегърна, пръстите му се вкопчиха в ръцете ѝ. — Какво се стремиш да ми причиниш?

— Нищо, Кайл — каза уморено тя. — Просто се отдръпвам от кръстосания огън. С Глен правете със земята каквото искате. Разигравайте номерата си посред бял ден на главната улица пред кръчмата на Къли. Не ме интересува кой ще спечели. Важното е, че сега всичко е само между вас двамата. Жените от фамилията ми нямат нищо общо с това.

Ребека го заобиколи и тръгна решително към мотела. Настъпи моментът, в който да си тръгне.

— Не можеш да ме напускаш — извика гневно Кайл. — Аз още не съм приключил с теб. — Но тя не се обърна. Кайл я видя как си отиде, ръцете му се свиха в юмруци. — Дявол да те вземе, Беки — прошепна той. — Не може да ме напускаш. Няма да ти разреша.

Вратата на кафенето се отвори. Дарла застана на прага. Тя погледна към отдалечаващата се фигура на Ребека, после — към Кайл. В очите ѝ вече нямаше дяволитост, изражението ѝ беше замислено.

— Гледай ти! — каза тихо тя. — Май току-що новият шериф на града отново е превърнал улиците в безопасно място за мирните хора. И сега той ще се отдалечи на кон към залеза в най-добрите традиции на героичните хора на закона по уестърните. Или може би е жена? Ние всички стоим и се чудим коя беше тя и кое е следващото място, където отива.

— Това не е шега, Дарла.

— Да — съгласи се тя. — Не е. Но ми се струва, че така може да се сложи край на една нелепа вражда, която продължи твърде много и въвлече прекалено много невинни наблюдатели. Глен те чака вътре. Посъветвах го какво би могъл да направи със земята. Сега решавайте двамата.

Кайл нищо не каза, когато тя слезе по стълбата. Щом се изправи точно срещу него, тя го погледна и се усмихна.

— Знаеш ли, Кайл? Забравих да ти благодаря.

— За какво? — попита подозрително той.

— За това, че толкова лесно ме остави на мира, когато развалих годежа ни преди четири години. Вярно, че реагира със символичен протест. Така и трябваше, защото беше замесен Балард и следователно твоето его бе накърнено. А по принцип хората от рода Стокбридж не се предават, без да вдигнат голям скандал. Но дори когато се появи на сватбата ми и направи ужасната сцена, аз съзнавах, че съм щастлива.

— Че си се отървала от мен ли?

Той се обърна и видя как Ребека изчезна зад един ред коли на паркинга на мотела.

— А-ха. Можеше още повече да усложниш живота ми — каза замислено Дарла. — Всъщност ако действително си ме желал, ако наистина си ме обичал, струва ми се, че изобщо нямаше да успея да се отърва от теб. Но кой знае? Може би ако наистина си ме обичал, сигурно е нямало да искам да те напускам. — Тя се усмихна, когато той я погледна сърдито. — Ще бъде интересно да видим колко лесно ще оставиш Ребека да те напусне.

Кайл я хвана за ръката, когато тя мина покрай него.

— Каквото и да стане, Ребека няма да ме напусне. Иди да ѝ го кажеш.

— Какво възнамеряваш да правиш?

— Трябва да се погрижа за една работа.

Той я пусна, нахлупи шапката над очите си и се качи по стъпалата към кафенето.

Глен Балард се бе разположил в сепарето и довършваше пържените картофки, които жена му не бе успяла да изяде. На Кайл му се видя някак странно, че вижда как Балард спокойно дояжда картофките, оставени от жена му. Това изглеждаше твърде обикновено и ежедневно, за да го прави един враг.

На Кайл му мина през ума, че макар че беше израсъл в същата малка общност както Балард, той много неща не знаеше за този човек. Като че ли враговете имаха много бегла представа един за друг.

Кайл се изтърси в сепарето срещу мъжа, който цял живот му беше противник.

Балард леко се усмихна.

— В този град ще имат храна за клюки, която ще им стигне за следващите десет години. Можеш ли да си представиш Балард и Стокбридж да седят един до друг и да обядват?

— Това не е точно среща за обяд.

— Но ние се храним, нали? Ето, идва твоят хамбургер.

Кайл ядосано вдигна поглед към Жан, която постави подноса пред него. Младата жена изглеждаше нервна. Тя бързо се отстрани и изприпка към кухнята.

— Какво ѝ става? — промърмори Кайл.

Кайл дъвчеше картофче.

— Според мен тя се разтревожи, след като жените си тръгнаха. Докато Дарла и Ребека са тук, всички смятат, че ние сме под контрол. Но когато останем само двамата, всичко може да се случи. Кой знае? Може цялото сепаре да лумне в пламъци.

— Какво кара хората да мислят, че Дарла и Ребека могат да упражняват контрол над нас? — попита нервно Кайл.

— Говори се за това как сме се съюзили, за да почерпим посетителите в кръчмата на Къли и за неочакваното ни гмурване в басейна. Репутацията ни на нахакани юначаги малко е накърнена. Дарла казва, че хората наричат Ребека „новият шериф на града“. Ако си забелязал, „лошите“ сме ние.

— Това е безумно. Безумно и тъпо. Женски игри. — Кайл понечи да бутне настрана хамбургера си, но усети, че е гладен. Той вдигна горната му част и с широк жест го поля с кетчуп. После съедини двете части и отхапа голяма хапка. Вкусът на недопечено месо му вдъхна известна увереност.

— Така — каза язвително Глен. — Според мен вината е изцяло твоя.

— Вината да е моя?!

— Ти откри Ребека. Ти я въвляче в цялата работа. Ти я ядоса дотолкова, че да дойде тук и да създаде тази глупава ситуация. Ако не се беше опитал да ме изиграеш, нямаше да изпаднем в подобна бъркотия. Адвокатите щяха да я намерят. С теб можеше да направим офертите си честно, като бизнесмени. Ребека нищо нямаше да знае за миналото на долината. Щеше да избере офертата, която ѝ хареса и щеше да се сложи край на всичко.

— Не ми излизай с този номер. И ти я търсеше усилено също като мен. Аз просто имах късмет, това е.

— Късмет ли? Не съм сигурен, че тази дума е най-подходяща при създадите се обстоятелства. Но и без това късметът на рода Стокбридж винаги е бил надценяван.

Кайл отхапа още една голяма хапка от хамбургера си.

— Хайде да престанем да повтаряме едно и също за това как сме се наикиснали и да видим какво ще правим оттук нататък. Не допускам, че ще постъпиш разумно и ще ме оставиш да купя земята.

— За Бога, не. Всеки от рода Балард е искал да притежава Долината на хармонията. Не очаквай от мен да се откажа от половината от нея. — Настъпи деликатна пауза, след която Глен продължи. — Не очаквам да постъпиш разумно и да ме оставиш аз да я купя.

— И през ум да не ти минава — Кайл омете и последната хапка от хамбургера си и се облегна назад. — Сега какво?

— Нямам думи — Глен го погледна отнесено. — Знаеш ли какво? Всъщност аз не съм мислил много за това какво бих направил с Долината на хармонията, ако стане моя. Някак съм приемал, че ще ми бъде достатъчно да я притежавам. Ти имаш ли някакви идеи?

Кайл пхна едно парченце картоф в шишенцето с кетчупа.

— Струва ми се, че там има чудесни условия за първокласен ски курорт.

— Ски курорт ли? Това е най-тъпата идея, която съм чувал.

Реакцията на Глен беше напълно автоматична.

— Може да стане.

Глен помисли малко.

— Ще трябват пари. Много.

— Да.

— Един процъфтяващ курорт ще донесе тук много пари. Ще открие нови работни места. Ще създаде нов поминък в околността.

— Ако се направи както трябва. — Глен се загледа през прозореца.

— Виждаш ли ни двамата да можем да се сработим за такова нещо?

— Не.

Кайл дояде картофките си и се пресегна към картофките, останали в чинията на Ребека. Те бяха студени.

— Нито пък аз. Родовете Стокбридж и Балард никога не работят заедно. Ще стигаме до кръв, винаги когато се наложи да взимаме някакво решение.

— Няма да стане — съгласи се Кайл.

— Алтернативата е да оставим земята както си е, докато синът ми порасне и ни наследи — засмя се под мустак Глен. — Идеята не е лоша. Ако почакам достатъчно дълго, долината може да стане притежание на изцяло на рода Балард.

Кайл го погледна.

— А моят син?

— Не се безпокоя за него. Така както я караш, надали ще имаш наследници.

— Както я карам ли? — Кайл потрепери, като си каза, че трябва още малко да се задържи да не избухне. В края на краищата, това беше бизнес.

— Жената, която току-що отпрати, беше единствената на света, която може би щеше да се омъжи за теб — каза Глен. — Фактът, че я остава да си тръгне, е типичен пример за глупостта на рода Стокбридж. Но това, както обикновено, работи в моя полза. Никак няма да ти бъде лесно да намериш друга жена, която да остане с теб толкова дълго, че да ти роди наследник. Така че един ден моят син ще наследи долината.

— Интересен сценарий, но ако бях на твое място, нямаше да възлагам много надежди на него. Имам планове по отношение на Ребека.

— Да, но дали тя ще ги приеме? Тази жена има собствено мнение.

— Остави ме аз да се тревожа за Беки — каза малко насила Кайл. — С теб имаме да обсъждаме други неща.

Глен кимна замислено.

— Ски курорт, а?

— Прав си. Няма да се получи — каза мрачно Кайл. — Сътрудничеството между Стокбридж и Балард е немислимо.

Настъпи продължително мълчание. След това Кайл замислено каза:

— Спомняш ли си нощта преди Деня на вси светии, когато с теб отидохме до къщата на Алис и прогонихме онези навлеци, които искаха да опустошат обора й?

Глен кимна.

— Спомням си.

— Тогава действахме заедно.

— Така е. За половин час — Глен отново млъкна. — Предполагам, че можем да се опитаме да направим план за ски курорт в Долината. При условие, че с теб стоим на една ръка разстояние и оставим помощниците ни да вършат работата.

— Не се заблуждавай. Когато стане въпрос за Долината на хармонията, никой от нас няма да удържи да стои настрана. Това няма да бъде обикновено начинание.

— Може би с няколко миротворци, които да уталожват страстите ни, ще успеем да се въздържаме да не се хванем за гушите. Вероятно Дарла и Ребека ще се справят.

Кайл помисли.

— Вероятно.

Отново настъпи продължителна тишина.

— Знаеш ли — обади се най-после Глен — бащите и дядовците ни може би сега се обръщат в гробовете си.

— Сигурен съм, че някъде Алис и майка ѝ се превиват от смях.

Кайл дояде последното картофче от чинията на Ребека и стана.

Глен се изправи и се пресегна да вземе шапката си.

— Виждам как Жан се мотае около касата с нашата сметка. Може би се страхува да ни я донесе.

— Аз ще я платя.

— Как не! — каза приятелски Глен. — Не искам никой от рода Стокбридж да ми плаща обяда. Ти ще си платиш своята сметка, а аз — моята.

— Както обичаш.

Кайл се усмихна неочаквано и подхвърли няколко банкноти на тезгяха.

— Какво толкова смешно има? — Глен прибави същата сума към купчинката пари.

— Ти каза на Ребека, че с теб не можем да си разделим и един сладкиш. А току-що си поделихме сметката. Не е лошо като първо усилие към съвместен бизнес.

— Не се пали толкова. От сега нататък очаквам всичко да тръгне надолу с главата.

Кайл леко се усмихна в знак на съгласие.

— Очаквам да стане така. Бедата е в това, — че не виждам друг изход за нас, освен да решим как да осъществим този план.

— Имал ли си някога чувството, че си хванат в собствения си капан? — попита замислено Глен.

— Да, много пъти, откакто срещнах Ребека.

Той излезе от кафенето, усещайки как всички посетители ги гледат, зяпнали от изумление. Стокбридж и Балард току-що са обядвали и никой от тях не е бил разкъравен. Той знаеше, че може би заслугата ще се припише на новия шериф на града.

Кайл се запъти към мотела, без да обръща внимание на погледа, с който го проследи неговият бизнес партньор. Сега, след като се поуспокои, той трябваше да обсъди някои неща с Ребека.

Кайл бе направо шокиран, като разбра, че Ребека преди десет минути бе напуснала мотела. Полазиха го студени тръпки от ужас. Най-последно това се случи. Той избухна пред Ребека и тя избяга от него също както бе избягала и жена му. Както и Дарла.

Също както майка му бе избягала от баща му.

Но този път имаше съществена разлика. Той нямаше намерение да оставя Ребека да си отиде така както остави Хедър и Дарла. И щеше да бъде проклет, ако се предаде и се затвори в себе си, както бе направил Кейл Стокбридж, когато Марта го бе напуснала.

Кайл се закле, че ще намери Ребека, ако ще да я гони до края на света. Нямаше да ѝ се размине да го научи какво е любов и после да го напусне.

— Можеш да бягаш, госпожице, — каза нежно той — но не можеш да се скриеш.

ГЛАВА 10

Следващите четири дни бяха най-тежките в живота на Кайл. Той ги прекара в отчаяно търсене на Ребека. Загуби цял ден, за да я търси из планината — в имението на Алис Корк, в мотела, в къщата на Балард. Обиколи и мотелите в близките градове. След това се качи на поршето и, разяждан от мъка и гняв, се върна в Денвър.

Тя бе избягала от него. Кайл не можеше да преодолее шока. Дълбоко в себе си, въпреки цялата бъркотия през изминалите дни, въпреки всичко, което се случи, той се надяваше, че Ребека ще остане с него.

Така ли се бе чувствал баща му, когато Марта Стокбридж го бе напуснала? Той се чудеше как един мъж би могъл да съществува, когато част от него е разбита на парчета.

Щом се спусна от планината, Кайл увеличи скоростта на поршето. Трябваше да намери Ребека. Нямахше да мине по пътя на баща си. Нямахше да се превърне в рязък и мрачен човек, какъвто беше той. Всичко да отива по дяволите, ако миналото пак се повтори. Той не беше баща си, а Ребека изобщо не беше слаба, крехка, прекалено деликатна жена, която не може да се справи с нрава на един мъж.

Кайл няма да повтори грешките на баща си. Поне не всички грешки. В случай че успее да ги избегне.

Той ще намери Ребека и ще ѝ обясни това. Ще ѝ го обясни много ясно, си каза мрачно Кайл.

Но към неделя най-после си призна, че няма да му е много лесно да я намери в Денвър. Потърси я в предишното ѝ жилище, в любимите ѝ ресторанти, дори остави съобщения в по-големите хотели. Вечерта се прибра капнал в жилището си, крачейки от едно помещение в друго, сякаш очакваше духът ѝ да се материализира.

В понеделник сутринта Кайл стана от леглото и си спомни, че трябва да отиде на работа. Не можеше да пренебрегва повече „Флеминг Лък Ентърпрайзис“. Бе отсъствал вече цяла седмица, без да

се обади. Бог знае как Харисън се бе справял без компетентен, деен и способен главен секретар, който да компенсира отсъствието на шефа.

Той стоя под душа петнайсет минути, избръсна се с педантична прецизност, намери чиста риза и си наложи да хапне нещо. Но нито един от познатите утринни ритуали нямаше силата да изтрие пораженията, които бяха нанесли събитията през изминалата седмица.

Дори Кайл съзнаваше, че изглежда като изваден от бездънна яма. Той се погледна в огледалото в коридора, видя тъмните кръгове около очите си, резките бръчки около устата си и забеляза, че има нужда от подстригване. Прокара пръсти през тъмната си коса, като се опитваше да я опитоми. След малко се отказа.

Слезе с асансьора и се качи на поршето. Деликатният мотор на колата съчувствено изви, когато поршето с рев излезе от гаража. По пътя си към офиса Кайл помисли къде още би могъл да потърси Ребека. Той можеше да отвори личния ѝ файл и да вземе адреси на нейни роднини.

Когато влезе в паркинга на компанията си и остави колата, той реши, че трябва да наеме същата частна детективска агенция, която преди бе открила Ребека.

— Добро утро, господин Стокбридж — Тереза Олдридж изненадано вдигна поглед към Кайл, когато той влезе в кабинета. — Не знаехме дали да ви очакваме днес.

— Тук аз съм собственикът, забрави ли?

— Да, господине — отговори любезно тя. — Не съм забравила. — Тя погледна мрачното му изражение и се изкашля. — Приятно ли прекарахте отпуската си миналата седмица?

— Прекарах отвратително, Тереза.

— Радвам се да го чуя, господин Стокбридж — каза машинално Тереза. Очите ѝ се разшириха от ужас, когато усети какво е направила. — Извинете, исках да кажа...

— Няма значение. Знам точно какво искаш да кажеш. Какво става тук? Виждам, че докато ме е нямало, сградата не е паднала.

Невъзмутима, Тереза придоби деловия вид на секретарка.

— Повечето от съобщенията за вас вече са обработени, но има няколко, които ви оставих — тя се пресегна да вземе една папка. — Искате ли да ви ги кажа сега?

Кайл потисна една ругатня.

— Да. Донеси ми ги с кафето.

В очите на Тереза блесна познато пламъче.

— Господин Стокбридж, знаете какво е отношението на госпожица Уейд по въпроса за това секретарките да правят кафе на шефовете си.

— За твое съжаление, Тереза, госпожица Уейд не ръководи тази работа — Кайл с трясък отвори вратата на вътрешния кабинет. — Поне сега вече не я ръководи — допълни той с приглушен глас. Какво ли не би пожелтал, за да се върне — и методи на управление, и какво ли не още. Всяка сутрин щеше сам да си прави кафето, ако можеше да го пие с Ребека. — А какво искаш да кажеш с това, че повече от съобщенията ми вече са обработени? — извика ѝ той.

— Господин Харисън се справи с някои, а за останалите бяха взети мерки по обичайния начин.

Кайл не обърна внимание на загадъчния отговор и затвори вратата. „Обичайният начин“ през последните два месеца означаваше, че Ребека се е погрижила за тях.

Кайл огледа познатото помещение. Кабинетът му беше чист като аптека. Нямаше купища документи, оставени на неговото внимание, нямаше паметни бележки от управителите, нямаше списък с обаждания, на които трябваше да бъде отговорено веднага. Кайл смъкна якето си и намръщено се загледа в чистото бюро. После се наведе и натисна бутона на секретарската уредба.

— Тереза, имам чувството, че тук вече няма нужда от мен. Къде е работата, натрупана през времето, в което ме нямаше?

— Обичайните неща са уредени.

Кайл стисна зъби и пусна копчето на уредбата. Преди Ребека да постъпи на работа, никой не се осмеляваше да поеме отговорността да се грижи за „обичайните“ неща, които се трупаха на бюрото на Кайл. Той реши, че служителите му много се бяха разпуснали. Очевидно абсолютно всички смятаха, че имат право да влизат в кабинета на шефа си и да се разпореждат. Харисън беше надминал себе си.

Фактът, че имаше нещо, което да го вбеси, му възвърна самочувствието. Кайл усети как вътрешният му смут се поуталожил, когато намери къде да насочи изтерзаните си емоции. Направо ще съдвече някого заради това. Може би много хора. Ще започне с Харисън. Веднага след като си изпие кафето.

Кайл се отпусна на стола си. Тази сутрин наистина имаше нужда от кафе. Той се чудеше дали Тереза до такава степен се чувстваше освободена, че да бъде толкова нахална, да не изпълни заповедта му за кафето. Ребека беше оставила отпечатъка си върху „Флеминг Лък Ентърпрайзис“.

Кайл отново се обади на Тереза.

— Искам кафето сега. Тази сутрин нямам настроение да си играя на демонстриране на сила. Или ми донеси кафе, или си търси друга работа.

За момент в съседното помещение настъпи тишина. След малко се чу ледено любезният глас на Тереза.

— Кафето ви идва. Заедно със седмичния доклад, който пропуснахте миналия петък.

Кайл се отпусна на стола си, като си мислеше, че вече трябва да побеждава там, където може. На Ребека не ѝ беше приятно секретарките да бъдат тероризирани, но Ребека вече я нямаше, за да успокоява дракона.

Кайл се пресегна към тефтера с телефоните, за да намери номера на детективската агенция, която беше наел преди два — два и половина месеца, когато вратата се отвори. Той не вдигна поглед.

— Благодаря, Тереза — изръмжа саркастично Кайл.

— Мислех, че си се отучил от навика си да използваш Тереза за своя сервитьорка — каза спокойно Ребека, поставяйки на бюрото пред него пълна кана с кафе.

Кайл изпусна тефтера с телефоните. Той рязко се обърна, за да види призрака, който стоеше от другата страна на бюрото.

— Ребека!

Веждите ѝ се повдигнаха въпросително.

— А ти кого очакваше? Някоя камериерка ли? — тя размаха клипборда и седна на стола срещу него. — Идвам със седмичния доклад. През последните няколко дни се струпа доста работа. В четвъртък и петък с господин Харисън се погрижихме за повечето от текущите задачи, но има няколко неща, на които ти лично трябва да обърнеш внимание. Според мен сделката Дженингс-Хътън е под въпрос. Трябва да предприемем няколко решителни хода по отношение на нея.

Кайл скочи на крака, като рязко се облегна на бюрото.

— Била си тук в четвъртък и петък? Обърнах града да те откроя.
Тя го изгледа продължително, без да отговори.

— Така ли?

— Беки, направо се побърках да те търся.

— През цялото време бях тук. Къде си мислеше, че ще отида?

Той искаше да разтърси това лице с прекалено безобидно, невинно и многозначително изражение, но не посмя да я докосне. Още не, каквото и да стане. Ако я докоснеше, той по-скоро щеше да свали бързо дрехите ѝ и да я повали на канапето отсреща. Кайл си каза, че трябва да се успокои. Трябваше да мисли ясно. Задържа ръцете си на бюрото, за да ги възпре да не треперят.

— Ти избяга от мен — каза най-после много нежно той.

— Заминах си от планината, без да те безпокоя с моите планове — отговори Ребека. — Но не съм избягала. Трябва по-добре да ме познаваш, Кайл.

Той поклати глава, за да я проясни. Донякъде му се струваше, че има халюцинации.

— Знаех само, че си отиде.

— Върнах се на работа — каза тя, като повдигна рамо, отхвърляйки обвинението.

— Проверих дали не си в предишното ти жилище. Не беше там.

— Останах на хотел, докато си намеря друго жилище — обясни тя доста непринудено.

— Така ли? — Кайл се изправи. — Сигурно си избрала някой много потаен хотел. Оставих съобщения във всички по-големи хотели и мотели.

— Така ли? — попита го тя пресилено ведро. — Защо?

Облекчението, което бе обзело Кайл, постепенно отстъпи място на нарастващо раздразнение. Той започна да усеща, че Ребека може би си играе с него.

— Защо? — повтори внимателно той. — Защото се опитвах да те намеря, разбира се.

— Защо? — попита отново тя.

Кайл ѝ хвърли свиреп поглед и след това тръгна към френския прозорец. Застана до него, гледайки планините, и се опитваше да разбере какво става.

— А ти как мислиш, защо съм те търсил, Беки?

— Нямам представа — отвърна решително тя. — Но сега, след като ме намери, ще обърнем ли внимание на седмичния доклад?

— Не, няма да обърнем внимание на седмичния доклад — Кайл се извърна рязко и застана пред нея. — Ще говорим, по дяволите!

— За какво?

— За нас. И не ме гледай така наивно. Сигурно си чула преди пет минути, когато заявих на секретарката си, че не съм в настроение за игри. Казах го напълно сериозно. Прекарах много тежка седмица, Беки, и ти си виновна за всичко. Постави ме в предостатъчно трудни ситуации. Остави ме на мира, госпожице. Платих си за грешката.

Тя се облегна на стола си и замислено го наблюдаваше.

Кайл видя проблясък на съчувствие в кехлибарените ѝ очи и му пооекна. Надутата поза на любезно спокойствие беше фасада. Под нея тя бе толкова напрегната, колкото и той.

— Струва ми се, че разбирам.

— Разбираш много добре. И ми се струва, че и аз започвам да схващам нещата. Ти размахваше ножа, нали? Отмъсти си толкова, колкото можеше. Достатъчно е това, че ме принуди да стана съдружник в бизнеса с Глен Балард. О, не, Беки Уейд иска и последната капка кръв. Тя настоява за отмъщение за две жени, които изобщо не познава, а след това — и за себе си. Ти си една алчна жена. Трябва да си наясно какво ми причини, когато изчезна.

Ребека погледна към бележките си на клипборда.

— Не е вярно, Кайл. Изобщо нямах представа как ще приемеш това, че си заминах. Само бях наясно, че ми трябва време да размисля. Разбрах, че тук е последното място, където ще ме потърсиш.

— Много добре ме познаваш.

— Напоследък доста научих — съгласи се тя.

Той се почеса по врата.

— Повече, отколкото искам да знаеш за мен.

— Грешиш, като криеш от мен някои неща, Кайл.

— Нямах избор — той отново се обърна към гледката със Скалистите планини. — Не знаех как да ти кажа. Нямах представа колко ще можеш да понесеш. Опасявах се, че ако знаеш всичко — за това докъде съм стигнал, за да се сдобия с Долината на хармонията, че имам провалени брак и годеж, ще ме напуснеш. Коя умна жена не би го направила? И точно когато започнах да се надявам, че може би ще

успееш да се справиш с всичко, ти ми излезе с този номер със земята. Тогава изпуснах нервите си пред теб. Но това няма да се повтори, кълна се.

— Рано или късно трябваше да се случи — изтъкна нежно Ребека.

Той решително поклати глава.

— Не, няма да допусна да се повтори.

— Намерението е благородно, но е трудно изпълнимо. Ти имаш ужасен характер, Кайл. Знам, че в повечето случаи се овладяваш, но положително ще има и такива, при които няма да успееш. Но, откровено казано, не виждам защо трябва чак толкова да се тревожим за това.

Той я стрелна с поглед през рамо.

— Казах ти някои ужасни неща.

— Нарече ме подла, предателска, измамна, малка вещица — съгласи се тя. — Но при създадените обстоятелства трябва да призная, че имаше известно право. Аз наистина донякъде извърших предателство, за да ви подведа да работите заедно с Балард. Не ми е приятно да го признавам пред теб, защото знам колко много ти и всички останали държите да се поддържа легендата за сприхавия нрав на рода Стокбридж, но според мен го надценявате.

Кайл се облегна с ръка на стената и втренчи поглед в Ребека. Сигурно нещо не беше разбрал.

— Надценяваме ли го? — изрече най-последно той.

Тя бързо кимна. Елегантно прибраната й коса проблесна на светлината в кабинета.

— Надценявате го. Както правят драконите, ти нападаш ненадейно. Когато отвориш уста, бълваш много огън. Но не причиняваш кой знае какви щети. Имаш много по-големи възможности за самоконтрол, отколкото ти и всички останали смятат, че притежаваш.

Това някак го притесни.

— Чакай да се разберем. Искаш да кажеш, че не се стряскаш от характера ми ли?

Ребека леко се усмихна.

— Признавам, че за известно време е доста стъписващо, но това не трае дълго. Както обикновено, когато различиш една легенда,

виждаш, че се базира на много празни приказки.

— Това ми е безкрайно неприятно — каза изумен той. — Но сега не съм в настроение да споря по въпроса. Ако избухването ми не те е прогонило за четири дни и ако си решила, че си ми отмъстила, защото скрих от теб истината за Долината на хармонията, защо си замина?

— Казах ти, беше ми необходимо време да помисля.

— За нас ли?

— Да.

У Кайл блесна лъч надежда. Тя беше тук, работеше при него, и беше приключила с наказанието си заради Долината на хармонията. Твърдеше, че не се плаши кой знае колко много от нрава му. Може би все още чувстваше нещо към него. Той облиза сухите си устни и се опита да запази спокойствие.

— И стигна ли до някакви заключения? — попита Кайл.

— Всъщност, да.

Той затвори за миг очи, опитвайки се да разгадае нюансите в гласа ѝ. Това беше невъзможно. Кайл отвори очи и срещна кехлибарения ѝ поглед.

— Е?

Ребека се изправи, като все още държеше клипборда си, и застана точно срещу него.

— Реших да се омъжа за теб.

Ако прозорецът зад него беше отворен, Кайл беше сигурен, че може би щеше да падне долу.

— Да се омъжиш за мен?

— Точно така. Това, което напоследък ми прави силно впечатление, е, че мъжете от рода Стокбридж не умеят да се справят в отношенията си към жените. Сутринта, когато яздехме, ти казах, че мъжете от твоя род — включително и ти, не умеят да си избират съпруги. Затова реших да взема нещата в свои ръце. Решавам вместо теб. Както знаеш, много съм добра във взимането на решения.

Сякаш светът около него се залюля. Кайл се загледа в спокойното лице на Ребека, докато всичко си дойде на мястото.

— Беки, сигурна ли си? Знаеш първият ми брак каква катастрофа беше. А втория път дори не успях да опазя годежа си.

— Разбирам, че самата мисъл за брак те изнервя. Това е разбираемо, като се има предвид досегашният ти опит. Но този път

можеш да се успокоиш. Аз поемам отговорността, така че няма да има грешка.

— Сигурна ли си? — попита саркастично той. Но вътре в себе си усещаше прилив на еуфория. През него като вълна премина страхотна възбуда, която спря дъха му. Кайл се страхуваше да помръдне, за, да не би да развали магията.

— Напълно сигурна — заяви тя сериозно.

— Кога? — попита Кайл.

Тя почука с химикалка по клипборда си и сви замислено устни.

— Трябва да се предприемат едно-две неща, преди да подпишем документите.

— Какви неща?

— Искам да ме ухажваш — каза тя. — Искам истинско ухажване. Кайл онемя.

— Ухажване — повтори той тихо.

— Искам, Кайл. Искам всичко, което не си ми дал досега. Цветя, танци, мили приказки, пръстен и голяма сватба. Но това не е всичко. — Брадичката ѝ гордо се надигна. — Искам да кажеш, че ме обичаш.

— Обичам те — заяви той, без изобщо да се замисли. Думите дойдоха с изумителна лекота. Те прокълтяха във въздуха и той ги чуваше отново и отново, като съзнаваше, че това бе истина. Изведнъж Кайл се почувства раним и уязвим. — Толкова много те обичам, че направо се разкъсвам от обич.

Ребека се усмихна.

— Отличен старт — каза одобрително тя. — Можеш да ме вземеш за вечеря в седем часа. Ще ти дам адреса на хотела, в който съм отседнала.

— Не. Ще дойдеш с мен — каза ѝ пламенно той. — Искам да се върнеш при мен. Ще отидем на вечеря, щом искаш, но държа да дойдеш у дома.

— Не преди да сме женени, Кайл. Казах ти, че искам да ме ухажваш. Ще направим всичко така, както аз го искам. Вече опитахме по твоя начин, но нищо не се получи — тя отново седна и погледна клипборда си. — Сега, след като изяснихме това, е време е да преминем към седмичния доклад, нали?

На Кайл постепенно му стана ясно, че положението беше извън контрол. Преди да се върне при него, тя щеше да го дразни, да го

примамва, да го тормози Бог знае докога. Ребека Уейд се главозамайваше.

Кайл направи крачка напред и изтръгна клипборда от ръцете ѝ.

— Не, Беки — каза рязко той. — Стигна твърде далеч. Аз те обичам и по всичко личи, че и ти ме обичаш. Това е достатъчно. Ще се оженим веднага щом уредим документите. Не възнамерявам да се оставям да ме прекарваш през още едни перипетии. Предизвика достатъчно хаос в живота ми. Задоволи се с отмъщението си и да прекратим войната.

Ребека се пресегна да вземе клипборда си.

— Искам да ме ухажваш, Кайл. Искам любов и цветя. Голяма сватба. Всичко да бъде както трябва. Няма да дойда да живея при теб, докато не ги получа.

— Беки, защо? — избухна безпомощно той. — Това е глупаво губене на време.

— Според мен не е — каза нежно тя. — Стана до болка ясно, че мъжете от рода Стокбридж трябва малко да се шлифоват.

— И ти искаш да ме шлифоваш ли?

— Това е най-малкото, което мога да направя за мъжа, когото обичам.

Ребека реши, че Кайл никога няма да разбере колко силно трепереше, когато излезе тази сутрин от кабинета му. Тя бе стискала зъби, но през следващите дни се разбра, че си е заслужавало.

Кайл я обичаше и искаше да го докаже, като я ухажваше. Кабинетът ѝ и хотелската ѝ стая бяха пълни с цветя. Всеки ден я водеше на вечеря и на танци. Вечерите бяха на запалени свещи и танците бяха интимни.

Най-хубавото беше, че повечето от сенките, които обгръщаха Кайл, отново се отдръпваха. В дните, които последваха обявяването на намерението на Ребека да се омъжи за него, Кайл се шегуваше и се усмихваше повече, отколкото през предишните два месеца взети заедно.

По време на вечерите на запалени свещи, Кайл започна да се разкрива и да говори. За миналото. За баща си. За бъдещето. Все едно че беше освободен от клещите на времето. Той беше ненаситно любопитен по отношение на Ребека. Искаше да знае всичко за нея. Тя

отговаряше на въпросите му, като от една страна се забавляваше, а от друга се очароваше, наблюдавайки го как излиза на светлина.

Имаше моменти, в които непоносимият нрав на Стокбридж припламваше. Най-яркият пример беше, когато Ребека бе казала на Кайл „лека нощ“ пред вратата на хотелската си стая. Той се бе примирил с факта, че тя няма да отиде с него в жилището му, но очевидно не бе очаквал да му откаже предишната интимност.

— Беки, това е лудост — гневеше се той с напрегнат глас, като стоеше в коридора пред стаята. — Пусни ме да вляза.

— Не — каза мило тя. — Още не.

— Аз те желая. По дяволите! Ако затвориш вратата под носа ми, ще я разбия!

Съседна врата се отвори и един пълен мъж на средна възраст показа плешивата си глава в коридора.

— Хей, я по-тихо! Мъчим се да заспим.

Кайл така изгледа мъжа, че той бързо затвори вратата.

— Правиш сцени, Кайл. Ще ти бъда благодарна, ако престанеш. Знам, че от рода Стокбридж много ги бива за това, но от рода Уейд изобщо не обръщат внимание на тези неща.

Кайл изруга.

— Пусни ме да вляза. Ще поговорим по въпроса.

— Няма да поговорим. Ако те пусна, няма да мога да те изкарам навън.

Очите му заблестяха.

— Радвам се, че съзнаваш това.

— Разкарай се, Кайл — каза тя с лека усмивка. — Ще се видим утре в офиса.

— Беки, този хотел сигурно ти струва цяло състояние. Няма защо да оставаш тук. Върни се при мен. Имам свободна спалня.

— Която изобщо няма да имам възможност да ползвам. Не, Кайл, благодаря — тя се прозя. — Извинявай. Трябва да поспя, ако искаш утре да ти бъда полезна.

— Искам сега да ми бъдеш полезна — започна той и отново изруга, този път примирено, тъй като вратата леко се затвори под носа му.

Ребека се облегна на вратата и чу звука от отдалечаващите се стъпки по коридора. После се усмихна и започна да се приготвя за сън.

Мъжът я обичаше. Вече не можеше да има съмнение. Ребека почти винаги бе убедена в това, но сега го виждаше с очите си. Все пак още малко щеше да почака, преди да го освободи от нещастieto му.

Тя спокойно поклати глава, извади нощницата от гардероба и тръгна към банята. Изобщо не проумяваше защо съпругите в рода Стокбридж и жените от рода Корк изобщо не се бяха сетили как да се справят с мъжете от рода Стокбридж.

Номерът беше да им се излезе насреща. Щом направиш това, ги държиш с къса юзда. Всички мъже от рода Стокбридж бяха силни, а на силните мъже им трябват силни жени, които не понасят много глупости.

Още две седмици с цветя и вечери на запалени свещи, реши Ребека, и ще каже на Кайл, че е време да ѝ поднесе пръстена.

Но следващия петък следобед плановете на Ребека се провалиха. Кайл се появи в кабинета ѝ малко преди пет часа. Той бе сменил дрехите си. Вече не беше с костюма и връзката, които носеше през целия ден. Вместо тях, той беше с познатите джинси и с черната каубойска шапка. Нещо в зелените очи на Кайл изостри вниманието на Ребека. През нея премина странна тръпка на очакване.

— Имаш някакви планове за уикенда ли? — попита иронично тя.

— Да, госпожице — усмихна се широко Кайл.

Ребека не се довери на тази усмивка.

— Какви планове? На ранчото ли ще се качваш?

— За първи път позна. Винаги съм казвал, че си един проникателен главен секретар — той удари с шапка бедрото си и отново се усмихна. — Идваш с мен.

Тя остави химикалката и го погледна внимателно.

— Така ли?

— Да.

Ребека помисли върху предложението.

— Струва ми се, че няма да дойда. Вече ти обясних, че няма да оставам при теб нито една нощ, докато не се оженим.

— Проблемът ти, госпожице, е, че си ужасно безкомпромисна. Трябва да се понаучиш да отстъпваш за някои неща.

Зъбите на Кайл блеснаха.

— И ти си мислиш, че ще можеш да се държиш добре през целия уикенд? Ще ме оставиш ли да ползвам свободната ти спалня, без да ме

тормозиш?

— Можеш да се настаниш, в която спалня пожелаеш — каза той, заобикаляйки бюрото. — Но която и да избереш, ще ме намериш в нея.

— Кайл!

Ребека извика и скочи от стола, но нямаше къде да бяга. Той веднага я хвана и я метна върху рамото си.

— Кайл Стокбридж, да не си посмял да ме носиш така. Какво ще си помислят всички?

— Ще си помислят, че най-последно ни е омръзнало да се разиграваме. И ще бъдат прави. Напоследък се чувствах като мечок, който го водят за носа. Ухажвах те, Беки. Сега ще те заведа в планината и ще те любя, докато се побъркаш. За известно време се отказвам от твоя метод.

Той я изнесе от кабинета, без да обръща внимание на смаяните и доволни погледи на служителите си. Когато стигна до асансьора, Рик Харисън задържа вратата и застава пред шефа си. Той се усмихваше широко.

— Да разбирам ли, че имате интересни планове за уикенда? — попита направо Рик.

— Отиваме на планината — обясни Кайл, като потупа Ребека по дупето. — Беки има нужда от чист въздух и от гимнастика.

— Разбирам. Приятно прекарване — каза Рик, когато вратата на асансьора се отвори на партера.

— Ще бъде — обеща Кайл, докато Ребека приглушено коментираше нещо.

Той излезе от асансьора и понесе товара си към мястото на паркинга, където беше черният му автомобил. Намести Ребека в поршето и пое във вечерната тъмнина.

ГЛАВА 11

Ноцта беше хладна и ясна и по планинския път нямаше никакво движение. Ребека се чувстваше удобно и на сигурно място в поршето. До нея Кайл шофираше с лекота, която ѝ напомняше за начина, по който яздеше Тюлип.

В колата цареше атмосфера на безметежно спокойствие. Ребека беше наясно откъде идваше то — и двамата съзнаваха, че войната бе приключила. Кайл бе приел наказанието си с относително добра воля, но имаше чувството, че нещата бяха отишли твърде далеч. От своя страна Ребека усещаше, че е постигнала целта си и че беше време да се сложи край на пререканията. И двамата бяха хора със силни характери, които разбираха и приемаха границите, до които могат да стигнат в отношенията помежду си.

Те се обичаха и най-после това беше единственото важно нещо.

Спряха да вечерят в едно ресторантче. Нито Ребека, нито Кайл говориха много по време на вечерята, но тишината между тях им беше приятна.

Къщата в ранчото Флеминг Лък ги очакваше — тъмна и самотна в ноцта. Но когато влязоха в нея и започнаха да светват лампите, сенките се разпръснаха.

— Според мен тук може да се направят някои неща — отбеляза Ребека, оглеждайки грубия неприветлив интериор.

— Това, което е необходимо тук, — каза Кайл, който стъкми огъня и отиде да налее две питиета, — е присъствието на жена.

Ребека мило му се усмихна, поемайки чашата си. След това се повдигна на пръсти и леко го целуна по устата.

— Точно от това мъжете от рода Стокбридж непрекъснато са имали нужда. Те просто не са знаели как да си избират подходящи жени, които да ги докосват.

Кайл стоеше много близо до нея, взираше се надолу в очите ѝ, които блестяха от топлина и болезнен копнеж.

— Аз имах усет и те избрах, нали?

— Мисля, че това трябва да ти се признае, макар че след като ме избра, не знаеше какво да правиш с мен.

— Същинска клевета! Много добре знаех какво да правя с теб. Ако си спомняш, любих те възможно най-често.

Ребека вдигна поглед към него.

— И това ли ще правиш тази нощ?

— Точно това ще правя тази нощ — зарече се той.

— Добре. Ако искаш да знаеш, онази хотелска стая ужасно ми дотегна.

Кайл леко се усмихна.

— Но беше прекалено горда, за да си го признаеш. Затова тази вечер реших да взема нещата в свои ръце. Съжалих те.

— Съжалил си ме!

Той се засмя обещаващо.

— Разбира се. Да не би да мислиш, че не знам какво може да причини гордостта на един човек? За Бога, аз съм специалист в тази област. Ти беше притисната в ъгъла. Просто се пресегнах и те извадих оттам.

— Така ли? Искам да чуеш нещо, каубой. Приготвих се да ти кажа, че е време да ми купиш пръстен и да определим датата.

— Много си закъсняло, мое напористо главно секретарче. Вече съм се погрижил и за двете неща — той пъкна ръка във вътрешния джоб на самото си и извади едно пакетче. — Ако през миналата седмица беше по-сговорчива, най-малкото щяхме да изберем заедно пръстена. Но тъй като ти беше много забавно да играеш ролята на дамата с желязна ръка в кадифена ръкавица, го купих без теб.

Лицето на Ребека се озари от усмивка, когато отвори кутийката и извади пръстена.

— Красив е — каза просто тя. — Благодаря ти, Кайл. Много ми харесва.

— Хубаво, защото съм ангажирал дата за сватба за следващия четвъртък.

Ребека ахна от изненада.

— Четвъртък! Как изобщо ще успее да се приготвя до четвъртък? Кайл, не може така да се бърза с нещо толкова важно като сватбата. За това е необходимо време. Ще трябва да си изберем човек, който да

осигури яденето, да изберем цветя, сватбена рокля, да изпратим покани...

Оплакването ѝ прекъсна, тъй като Кайл се наведе и мълчаливо я целуна.

— Всичко е уредено — каза той, повдигайки глава.

— Кой го е уредил? — попита Ребека.

— Аз. Да не би да си мислиш, че само ти можеш да организираш и да бъдеш експедитивна?

Ребека се разкъсваше между възмущението и смеха, който я напушваше. Най-после смехът надделя.

— Ти си невъзможен.

Но остави чашата и се хвърли в прегръдките му.

— Аз съм един влюбен мъж — коригира я той, като също остави чашата си и притегли Ребека към себе си. — Това ме прави способен на невероятни подвизи.

— Дори си ми избрал рокля? — попита тя смаяна.

— Съвсем сам.

— А какъв размер?

— Беки, скъпа, живях с теб десет дни, нали? Знам какъв размер дрехи носиш. Всъщност много малко неща не зная за теб.

Тя затвори очи, облягайки глава на гърдите му.

— И всичко ли, което знаеш, ти харесва?

Ръцете му я обгърнаха по-здраво.

— Всичко. Аз се влюбих в теб от пръв поглед.

— Хайде да не говорим за това — промълви Ребека.

Той леко я разтърси.

— Вярно е. Докато хлътвах по теб, толкова се увличах да правя какви ли не фокуси, за да разреша проблемите, които сам си бях създал, че дори за миг не се спрях, за да осъзная емоциите си. Но сега съм сигурен, че това, което чувствах още в самото начало, беше любов. Просто не исках да го призная пред себе си. Струва ми се, че ме беше страх да си го призная.

— Било те е страх?

— Късметът на мъжете от рода Стокбридж сред жените никога не е траен — каза спокойно той.

Тя вдигна ръка и му се усмихна.

— Щом се стигне до любов, Стокбридж, не можеш да разчиташ на късмет.

— Струва ми се, че научих този урок.

Той се наведе и продължително я целуна. Ребека се отпусна в прегръдките му, вкусвайки топлото обещание на устните му. Може би късметът ги беше събрал, но тя знаеше, че не това ще бъде връзката, която ще ги задържа. Изминаха заедно трънлив път, но накрая осъзнаха какво искат. Предаността им един към друг щеше да бъде непоклатима.

— Обичам те, Беки — каза Кайл с дрезгав глас. Той седна на канапето и я притегли към себе си. — Боже мой, колко те обичам!

Изтегната върху твърдото му тяло, с крака, приквасени в неговите, Ребека залюля главата му между дланите си.

— Обичам те — повтори нежно тя. — Завинаги и вечно. Нищо, което направиш, няма да ме раздели с теб.

— Беки.

Той зарови пръсти в косата ѝ и притегли лицето ѝ към своето. Устните му бяха нежни и ненаситни, изискващи пълно подчинение. Той също мълчаливо признаваше своята пълна и безусловна капитулация.

С бавни плавни движения смъкваша дрехите си и те небрежно падаха върху канапето. Когато и последната беше свалена, Кайл погали Ребека по голия гръб.

— Чудя се — каза дрезгаво Кайл, като целуна Ребека по шията — какво мислиш по въпроса за децата.

Ребека нежно махна черната коса от челото му.

— Доколкото знам, в рода Стокбридж винаги се раждат синове.

— Това е факт.

Той целуна вдлъбнатата част на рамото ѝ и нежно пъкна ръка на топлото място между краката ѝ.

— Както и в рода Балард.

— Проблемът е в това, — каза Кайл, целувайки я по рамото — че Балард вече е набрал преднина. Но мисля, че ако побързаме, можем да наваксаме.

Ребека нежно се засмя.

— Не съм съгласна да забременявам само за да се надпреварваш с Глен Балард.

Очите на Кайл пламтяха със зелен огън.

— Тогава какво ще кажеш да забременееш, за да мога да те гледам как ставаш пухкава и закръглена с моето дете?

Ребека притаи дъх.

— Смяташ, че ще ти хареса ли?

— Госпожице, готов съм на всичко, само да забременееш от мен. Той започна бавно да разтваря краката й.

— Кайл.

— Това „да“ ли означава?

— Аз... О, да.

— Нека да вляза в теб — прошепна настойчиво той, като я наместваше точно над изпълнената си с очакване мъжественост. — Да вляза целият. Искам пак да стана част от теб. Бях самотен през нощите, прекарани без теб.

— Да — Ребека отново пое дъх. Тя трепереше от страст, която я обливаше на горещи вълни. Погали го смаяна, пръстите й нежно се плъзнаха през острите косми на гърдите му.

— Така, скъпа. Ето това е — Кайл бавно навлезе в нея, като същевременно я избута надолу, за да може да го усети изцяло. — Беки.

Тя нежно изстена и тялото й инстинктивно се стегна около него.

— Обичам те, Кайл.

— Знам — каза с плътен глас той. — Не преставай, скъпа. Иначе не знам какво ще направя. Толкова много те желая. Толкова те обичам!

Ребека сякаш почувства огън върху кожата си и й се стори, че това бе милувка. Той се прибави към топлината, която излъчваше тялото на Кайл и към пламъците на неговата страст. Главата й се замая и тя загуби представа за всичко, освен за силата на мъжа, който я бе прегърнал.

След това се почувства толкова напрегната, че й се стори, че ще се разпадне.

— До края, скъпа, — каза настойчиво Кайл. Тялото му бе изпънато като лък. — Нека да отида до края. Вземи ме.

Тя се притисна към него, когато чудните тръпки на освобождаването избиха като огнена спирала. Кайл непрекъснато бе с нея, като викаше името й и я следваше в омаята.

Когато всичко свърши, те легнаха един до друг и Кайл дълго време не пророни нито дума. Той бе присвил очи и замислено се

взираше в огъня. Пръстите му нежно си играеха с косата на Ребека.

— Чудесно е, че в бъдеще няма да зависи много от късмета на рода Стокбридж — каза най-после той.

— А от какво ще зависиш?

— От теб.

Той обърна глава и я погледна. Ребека имаше чувството, че ще се разтопи под напрегнатия му поглед.

— Винаги ще бъда до теб, Кайл — тя се усмихна. — Дори от време на време да изпадаш в драконовските си настроения.

— Няма начин да изпадам — увери я бодро той. — Аз съм един променен дракон.

— Разбира се. Затова днес ме отвлече от кабинета ми, нали?

Той се усмихна.

— Да можеше да видиш изражението си, когато се появих на вратата и ти разбра, че времето ти вече е свършило.

Ребека се облегна върху гърдите му, като постави брадичка на скръстените си ръце.

— Всъщност това до известна степен ми се стори романтично.

— Не беше зле за мъж, който има трудности по отношение на жените, нали?

— Изобщо не беше зле — съгласи се Ребека.

Тя плъзна длан по корема на Кайл до твърдите гъсти косми под него. Когато намери, което търсеше, леко го стисна.

— Ето това — каза Кайл, като я претърколи по гръб и се намести върху нея — е моята представа за романтично. Неслучайно всички в службата са на мнение, че имаш усет за това как да се справяш с мен.

Сватбеното тържество се състоя в дома на Стокбридж. Въпреки уверенията на Кайл, че се бе погрижил за всичко, през броените дни, които оставаха до голямото събитие, Ребека тичаше като побъркана. Беше трудно един мениджър по рождение да остави някой друг да му организира празнуването на едно толкова важно събитие.

— Сигурен ли си, че снабдителите са наясно за шампанското? — попита тя по едно време.

— Ще направя така, че да разберат за какво става въпрос — обеща с лекота Кайл.

— Не искаме да има евтино вино за твоите съседи и приятели.

— Престани да се тревожиш за имиджа на рода Стокбридж. Той вече е превъзходен, благодарение на теб.

— Кайл, много е важно какво качество ще бъде виното.

— Имаш личната ми гаранция, че ще взема скъпо вино.

Изведнъж Ребека се усмихна.

— Тук нещо не е наред. Не те чувам да крециш за цената на скъпото шампанско.

— За сватбата — само от най-хубавото — тържествено обеща Кайл.

— Но това е много специално — подразни го Ребека.

— Този брак ще трае до края на живота ни. Затова да го отпразнуваме както трябва.

Така и стана. На самото тържество Ребека стоеше във вътрешния двор, заобиколена от близки и далечни съседи, които живееха в радиус от сто мили около ранчото. Кайл беше избрал семпла и елегантна рокля. Тя се чувстваше в нея като кралица. Кънтри състав, който свиреше изненадващо изискано, непрекъснато изпълняваш жизнерадостна танцова музика. Една фирма за организиране на партита от съседния по-голям град бе надминала себе си. Ястията бяха аранжирани с невероятен вкус. Шампанското се лееше свободно. А в центъра имаше огромна сватбена торта.

— Какво ще кажеш? — попита самодоволно Кайл, когато успя за няколко минути да се приближи до младоженката. — Не е лошо, нали?

— Направо съм изумена — призна си честно Ребека. — Самата аз нямаше да мога да го направя по-добре. Как успя да организираш всичко това за толкова кратко време?

— Открих, че имам вроден талант да възлагам задачи — призна си Кайл.

— А-ха. Най-после истината излезе наяве. И на кого възложи да отговаря за сватбата?

— Сега това няма значение — каза внимателно Кайл. Той й се усмихна с чувство за притежание. — Забавляваш ли се, госпожо Стокбридж?

— Разбира се, господин Стокбридж — когато вдигна поглед към него, очите й блестяха. — А ти?

— На този етап — да. Но с нетърпение очаквам да се забавлявам много повече през нощта. Междувременно нека да потанцуваме.

Той я хвана за ръка и я отведе към малката площадка, на която бе дансингът.

— Ще се справя — измърмори Ребека, като едвам го настигаше.
— Но за какво е това бързане?

— Налага се да изразходвам малко излишна енергия — обясни Кайл, като я завъртя в бърз кьнтри валс. — Или трябва да танцувам с теб, или да те отнеса в спалнята, за да започнем медения си месец.

Ребека се усмихна, усещайки вътрешна топлина.

— Представи си колко шокирани ще останат гостите.

— Не съм много убеден. Тук хората винаги очакват от Стокбридж скандал — Кайл млькна и изведнъж се взря в нещо зад нея.
— Или от Балард.

Ребека погледна през рамо.

— Боже мой! Дошли са Дарла и Глен. Чудех се защо се бавят.

Познатата вълна на предаване на новината премина през гостите, когато Глен Балард и жена му се присъединиха към тържеството.

— Не се безпокой. Ако Балард ме предизвика, ще му извия врата — обеща нехайно Кайл, завъртайки Ребека в поредния танц.

— Недей да се палиш толкова. Глен няма да те предизвика, но ако ти направиш нещо подобно, кълна се, че ще те удуша.

Кайл обидено я погледна.

— Няма да вдигам скандал на собствената си сватба.

— Защо не? — каза зад него Глен. — На моята вдигна. Добър вечер, госпожо Стокбридж. Поздравления за това, че най-после успя да сложиш юзди на този грубиянин.

— Благодаря, Глен — Ребека любезно наведе глава, когато Кайл с нежелание спря танца. — Беше трудно, но виждам, че си е заслужавало. Здравей, Дарла. Дали случайно не си помогнала на Кайл да организира това тържество?

Дарла спокойно се усмихна.

— Как позна?

— Усетих докосване на жена — призна си Ребека.

Кайл изръмжа.

— Благодаря ти, че развали имиджа ми. Почти я бях убедил, че съм уредил всичко с образцово планиране и с организаторските си способности.

— Как би могъл да го направиш? Ти обикаляше из цял Денвър и се опитваше да я склониш да се омъжи за теб — изтъкна Дарла.

— Изненадан съм, че успя — каза Глен. — Беки, ти ми направи силно впечатление на умна жена. Как си допуснала човек като Стокбридж да те прилъже да се омъжиш за него?

— Дръж си езика, Балард — предупреди спокойно Кайл.

— Откровено казано, — заяви Ребека — в действителност той не ми предложи да се омъжа за него. Бях го планирала за следващата или за по-следващата седмица, но миналия петък Кайл взе нещата в свои ръце.

— Някои неща — отбеляза Кайл с мъжко високомерие — не могат да бъдат поверени на един главен секретар. Понякога и шефът трябва да поеме отговорност. Балард, предполагам, че ще искаш от скъпото ми шампанско?

— Естествено, че не съм дошъл да пия вода.

Кайл рязко кимна.

— Така си мислех.

Той проправи път през гостите до масата, където щедро наливаха шампанско и пунш. Хората се отдръпнаха, когато двамата мъже се отправиха към масата. Чуваше се шепот от слисани гласове, изказваха се някои предположения.

— Направо невероятно — каза Дарла с облекчение, гледайки как Кайл и Глен се движат заедно. — Преди да дойдеш тук, изобщо не допусках, че тези двамата могат да се държат един към друг цивилизовано. Сега благодарение на теб са бизнес партньори.

— Те са просто двама твърдоглави мъже, които имаха нужда няколко пъти да им се чукнат главите една в друга, за да могат да отворят очи за здравия разум.

— Жалко, че някои жени от предишни поколения не са проумели това. Можеше да не се пролива кръв и да се разбиват сърца.

— Кой знае? — каза замислено Ребека. — Може би бащите и дядовците им са били точно толкова безжалостни и безкомпромисни, както ги е описала Алис Корк и както всички тук твърдят. Може би никой не би успял да ги промени. Но Глен и Кайл са интелигентни бизнесмени, които дълбоко в себе си съзнават, че не бива да продължават враждата, започнала преди три поколения. Тази борба не е тяхна. Тя е на предшествениците им.

— Може и да си права — каза бавно Ребека. — Предполагам, че на Глен и на Кайл им е бил необходим разумен изход, който да запази репутацията им и да ги освободи от това силно напрегнато положение. Нито един от двамата не е могъл да отстъпи, но в същото време и не е искал войната да продължава завинаги.

— Точно това пише Алис Корк в края на дневника си. Тя предрича, че вероятно поколението на Глен и Кайл ще сложи край на старата вражда. Пише, че Глен се е променил, след като се е оженил за теб. Не е бил женкар като баща си и дядо си. Просто е имал нужда от повод, за да стане домашар.

— А Кайл е имал нужда от жена като теб — промълви Дарла. — Някоя, която да може да се справя с него, да го извади от мрака и да не се страхува от нрава му. От някоя, за която няма да се тревожи, че ще я обикне и после ще я загуби. И да знае, че няма да може да я уплаши до смърт.

— Разбрах, че са започнали да правят конкретни планове за Долината на хармонията — каза със задоволство Ребека.

Дарла се засмя.

— Можеш ли да повярваш? Приели са идеята на Кайл за ски курорт. Глен направо се е запалил по нея. Казва, че курортът много ще допринесе за икономиката на този край. Хората в града вече са се ентусиазирали.

— Чудя се докога...

Думите на Ребека заседнаха в гърлото ѝ, когато гостите странно утихнаха. Силно обезпокоена, тя се втурна към масата с шампанското и пунша.

— О, не — простена Ребека. — Знаех си, че е твърде хубаво, за да трае дълго.

Кайл стоеше, втренчил поглед в Глен, и ясният му силен глас се носеше над тълпата.

— Ти луд ли си? Какво искаш да кажеш с това, че ще наемеш „Дънкън и Крамптън“ за изкопните работи? Те са петокласна фирма. Виж как работиха на строежа на магазина миналата година. Знаем със сигурност, че предприемачът им е платил майка си и баща си и пак три пъти са отлагали крайния срок. Ще вземем „Раймонт“.

— Изобщо няма да стане. Те всеки момент ще фалират. Не можем да сме сигурни дори, че ще успеят да свършат работата.

Млъкни, Стокбридж, и не се меси в тези неща. Имам много по-голям опит от теб в това отношение.

— Така ли? Кога за последен път си участвал в изграждането на ски курорт? Правил си само някакви маловажни строежи и няколко дребни офиса. Случаят е съвсем различен.

— Имам известни връзки, с които може да се уреди въпросът, ако проявиш разум — отвърна Балард. Той вдигна брадичка в открито предизвикателство. — Но това май е невъзможно за някого от рода Стокбридж, нали?

— Искаш ли малко разум? С радост ще ти дам.

Кайл започна да сваля официалното си сако. Той се усмихваше с мрачно предизвикателство. Балард също започна да сваля сакото си.

— О, не, недейте — каза Ребека, носеща се през тълпата с огнен поглед. — Няма да разваляте сватбата ми с тъпата си кавга.

— Глен, никога няма да ти простя, ако не прекратиш веднага тази глупост — каза енергично Дарла. Тя бе на една крачка зад Ребека.

— Не се безпокой, скъпа. Няма да трае дълго — заяви Глен. — Освен това Стокбридж предизвика скандала. Спомни си какво направи на нашата сватба.

— Оставям на теб, Балард, да осветлиш тази стара история — отбеляза Кайл.

— Престанете и двамата! — Ребека се изправи пред Кайл.

— Глен — процеди през зъби Дарла, когато стигна до мъжа си — ще трябва да минеш през мен и детето, за да стигнеш до Кайл.

— Махни се от пътя ми, Беки — настоя Кайл.

— Стига, Дарла, ще трае само няколко минути — уговаряше я Глен.

— С Дарла сме готови да останем тук цяла нощ — каза не принудено Ребека. — Но ако питате мен, бих правила други неща през първата си брачна нощ. А ти, Кайл?

Тя се вдигна на пръсти, сложи ръце на раменете на мъжа си и го целуна бавно и с любов.

Обтегнатите мускули на Кайл веднага се отпуснаха. Устните му жадно се отвориха и езикът му потърси нейния. Ръцете му се увиха около талията ѝ.

— Да, скъпа, — изръмжа той — мога да се сетя за много други неща, които да върша тази нощ, освен да поваля Балард на земята.

Какво ще кажеш — да отидем да ги направим?

Тълпата одобрително изрева. Глен извика силно зад Ребека:

— Май не си вече толкова забавен, колкото преди, Стокбридж.

Променил си се.

Кайл вдигна глава и погледна стария си враг. Балард, прегърнал усмихнатата Дарла, му се хилеше.

— Щастлив съм — заяви Кайл.

ЕПИЛОГ

Девет месеца по-късно на бял свят се появи наследничката на Стокбридж, която обяви появата си със силен врясък, недвусмислено демонстриращ родовата ѝ принадлежност. Лошият нрав не беше единственото нещо, което се предаваше от поколение на поколение. Бебето имаше същите зелени очи като Кайл.

Нарекоха го Ана Мелинда.

— Направо не мога да повярвам — възкликна Глен Балард, когато двамата с Дарла пристигнаха в дома на семейство Стокбридж, да поздравят новия член на семейството. — Момиче! След толкова поколения, най-накрая някой от това семейство да прояви достатъчно здрав разум и да роди момиче.

Кайл държеше своята дъщеря и още малко щеше да се пръсне от гордост. Усмивката му бе широка почти колкото небето над Колорадо.

— Дяволски си прав — отговори той. — А и ще ти кажа още нещо, Балард. — Помни ми думата, моята дъщеря ще върти на пръста си вашия син.

— Май за първи път ще се окажеш прав — засмя се Глен. — Досега никой от семейство Балард не си е имал работа с жена от рода Стокбридж. Ще ми бъде интересно да видя какво ще стане.

Дарла обърна очи към малкото момченце, което се бе сгушило в скута ѝ. По главата му се виждаха първите признаци от наследството на баща му — червеникавата коса.

— Вижте колко нестихващ е интересът му към Ана — отбеляза тя. — Не сваля очи от нея.

— Приемам го като предзнаменование — обади се Ребека, която в този момент наливаше кафе на гостите. — В дневника на Алис Корк се споменава нещо за това, че краят на враждата ще настъпи чрез брак между двата рода.

— За нищо на света — машинално отсече Кайл.

— И дума да не става — присъедини се и Глен.

Ребека се усмихна на Дарла, която ѝ намигна съучастнически.

Бебето Джъстин изобщо не обръщаше внимание на възрастните и не откъсваше поглед от другото бебе в коленете на Кайл. Зелените очи на момиченцето също не се отделяха от него.

Гордият баща бе готов да се закълне, че в очите и на двамата се четеше разбирателство.

Издание:

Джейн Ан Кренц. Докосване на жена
ИК „Коломбина прес“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.